

Giới thiệu Độc Sủng

Truyện Độc Sủng của tác giả Tô Nhĩ Lưu Niên là câu chuyện tình yêu hiện đại mang nhiều màu sắc khác lạ.

Anh là kẻ kiêu ngạo, lạnh lùng, đối với anh chuyện gì cũng phải tốc chiến tốc thắng, Ai được anh yêu là điều tuyệt vời nhất đối với cô.

Mời các bạn đón xem câu chuyện tình yêu có tên Bùi Bạch Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chương 1

Berlin, tháng mười hai rét đậm, tuyết nhỏ, âm hai độ C.

Trên bảng trắng trong phòng học có ba chữ tiếng Hán rất đẹp, toàn bộ học sinh da trắng ở trong giảng đường nhủ mảy, khó hiểu nhìn nhau.

Người đàn ông đứng trước bảng trắng khẽ nhếch môi: “Charlotte không khỏe, tôi là ‘sur thực’ của mọi người, từ ngày hôm nay, mọi người cũng có thể gọi tôi là thầy giáo. Thời gian tới, tôi sẽ thay Charlotte dạy mọi người môn triết học.”

Giọng người đàn ông rất ôn hòa, trong sáng; nở nụ cười nhìn mọi người đầy dịu dàng.

“Đây là tên tôi. Còn vấn đề nào nữa không?” Anh liếc mắt nhìn nhiệt kế, không quan tâm đến chuyện những sinh viên bên dưới có hiểu chữ Hán hay không, “Trước khi nhiệt độ lên đến mười bảy độ C, tôi sẽ trả lời tất cả các câu hỏi của mọi người.”

Dưới giảng đường có người nôn nóng, muốn thử; rốt cục cũng xuất hiện bạn học đầu tiên đứng lên, hỏi một vấn đề muôn thâu: “Năm nay thầy bao nhiêu tuổi?”

Anh vẫn cười: “Cũng không hơn mọi người là bao. Nhưng mọi người cứ yên tâm, rời khỏi đây, không ai khinh bỉ mọi người vì bị IQ của người bằng tuổi áp đảo lại đâu. À đúng rồi, vừa này quên chưa nói, tôi là thiên tài. Trên thế giới cũng chẳng có mấy ai. Mọi người không cần tự ti.”

Giọng nói của anh trầm ổn, mạnh mẽ, không mang theo chút ngả ngón nào, khiến cho người ta không hề có cảm giác đó là sự vô lễ, kiêu ngạo.

Lời ấy vừa nói ra, giảng đường lại nổi lên một trận xì xào bàn tán, sau đó lại lặng ngắt như tờ.

Nhiệt độ trong phòng lập tức tăng lên mười lăm độ C, lại có người không chịu nổi, “Thầy! Vậy thầy biết tướng mạo của mình trông thế nào chứ?”

Câu hỏi này, còn mang theo chút ý trêu ghẹo, anh đứng yên tại chỗ, cười nhẹ, “Cảm ơn lời ca ngợi của bạn, có điều, tôi thích dùng cụm từ ‘Hong nhan bạc phận hơn’ (1).”

(1): Câu gốc :”đẹp trai đến cực kỳ bi thảm”

Lại thêm một trận xì xào bàn tán rồi lại rơi vào im lặng.

Nghe đến đây, một người luôn trong trạng thái mệt mỏi, gục đầu xuống bàn, Dạ Sắc, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn chủ nhân của câu nói tự luyện kia.

Hai mắt anh trong veo, sáng rực, nụ cười âm áp nơi khóe môi.

Lời mỉa mai cô định nói ra liền dừng lại ở kẻ răng. Không cách nào thốt ra được.

Họa thủy.

Cô nghĩ.

“Chỉ còn đủ thời gian cho một câu hỏi cuối cùng nữa thôi.”

Anh cởi chiếc áo khoác dài, khoác lên ghế, để lộ vết sẹo màu hồng trên cổ. Vết tích trên da rõ như vậy, khiến người khác muốn bỏ qua cũng không được.

Ánh mắt anh khẽ đảo qua mọi người bên dưới, nụ cười vẫn tươi như ban đầu: “Được rồi, tôi biết mọi người muốn hỏi gì rồi.”

Tay anh đặt lên gáy, sờ sờ vết sẹo nhỏ: “Tháng trước, sự kiện bom nổ ở khu tàu điện ngầm, mọi người còn nhớ không, đây là vết thương ngoài ý muốn từ sự cố đó.”

Vụ đánh bom ở tàu điện ngầm trung tâm thành phố.

Dạ Sắc nhớ rõ.

Nghi phạm của một vụ án giết người liên hoàn sắp sa lưới. Cảnh sát phải chuyên gia ra đàm phán, người đàm phán tin rằng cuối cùng nghi phạm cũng chấp nhận buông tay chịu trời, đồng ý phối hợp với cảnh sát để điều tra mọi chuyện. Nhưng sau khi nghi phạm được cảnh sát áp giải vào ga tàu điện ngầm, quả bom trong miệng hắn phát nổ, tất cả cảnh sát tiến vào đó gần như bị diệt sạch.

Dạ Sắc nhớ rõ trong một đêm tất cả các tờ báo, đài đều nhắc đến cái tên ấy.

Có người đồn, tài năng phân tích tâm lý tội phạm của anh giống như có thể đọc được suy nghĩ của người khác, và vị chuyên gia phân tích tâm lý ấy cũng đến từ phương Đông, giống cô.

Cô nhìn quanh căn phòng ấm áp, ba chữ Hán trên bảng trắng đập vào mắt cô: Bùi Bạch Mặc.

Hoàn toàn khớp với cái tên mà cô nhìn thấy trên tin tức nhiều ngày trước.

Trắng đen rõ ràng.

Đây chính là ấn tượng đầu tiên của cô với anh.

LHC 4

Chương 1

Sương lạnh mùa đông.

Màn sương dày đặc lại càng khiến cho bầu trời đêm như bị hạ thấp.

Dạ Sắc cẩn thận lái xe qua các khúc cua, vượt qua từng ngã rẽ trên đường núi, cuối cùng cũng nhìn thấy nhà tang lễ mới được đưa vào sử dụng của thành phố N.

Nhà tang lễ có mái cong, hiên ngang, vênh ra ngoài, có không ít người đang đi vào, cũng không biết có hứng thú ở lại xem hay không.

Nghĩ vậy, xe dần chạy xa, rất nhanh, trong kính chiếu hậu chỉ còn lại bóng cây nhỏ nhỏ.

Trước đó không lâu, Lâm Khản thiếu chút nữa là khóc trong điện thoại với cô, Dạ Sắc đưa một tay khỏi vô-lăng lên gõ trán. Tên nhóc kia đúng thật vận xui thành họa, hoàn cảnh thẳng trầm.

Không lâu sau, trước mặt cô cuối cùng cũng hiện ra dáng vẻ mơ hồ của mục đích chuyến đi này.

Khi tắt máy xuống xe, trong đầu Dạ Sắc đột nhiên nhảy ra lời đánh giá về một vị tiên sinh nào đó của Lâm Khản qua điện thoại.

“Người đàn ông xuất quỷ nhập thần, ngang ngạnh, cố chấp, gần nhà tang lễ.”

Đuôi mắt cô hiện lên ý cười, tên Lâm Khản lúc nào cũng kéo thấp IQ của cả tổ xuống, lâu lắm mới nói đúng được một lần.

Thành phố N có rất nhiều núi, căn biệt thự xây ở lưng chừng núi này tuổi thọ có vẻ cũng đã lâu. Ngôi nhà được xây dựng theo phong cách cổ điển, gạch xanh làm ngói, nhìn qua có vẻ rất tiêu điều, thâm trầm.

Những cỏ thụ xung quanh biệt thự giờ đã trụi lủi, những cành cây già nua vuron dài. Trong màn sương mù, những hoa văn ấy rơi vào đáy mắt mang theo cảm giác trang trọng, nghiêm túc.

Chỉ tiếc, cảm giác trang nghiêm này chưa kịp chạm vào đáy lòng, Dạ Sắc liền thấy trên con đường lát đá, có một bóng người đang lao nhanh về phía cô.

Giọng nói của Lâm Khản vang lên phía trước: “Sur phụ, em biết, chị khác hẳn với mấy tên lưu manh khốn kiếp kia, rất nghĩa khí. Chắc chắn sẽ không tro mắt nhìn em rơi vào dầu sôi lửa bỏng, cũng sẽ không cười trên nỗi đau của người khác.”

“Giờ mới vượt mộng ngựa ... có phải hơi muộn rồi không?” Dạ Sắc vẫy tay, ra hiệu Lâm Khản đến gần cô, cậu ta vừa đến gần, cô liền giơ chân đá: “Tôi đã thông cảm với chỉ số IQ của cậu lâu như vậy, mà sao cậu vẫn không có chút tiến bộ nào thế?”

Lâm Khấn ôm lấy chiếc chân trái vừa bị đá, nhảy lùi lại mấy bước: “Dạ Sắc, đồ khốn nạn, đồ lưu manh, không ức hiếp em thì chị chết à?”

Dạ Sắc lườm cậu ta một cái, nhìn thoáng qua những tờ giấy rơi rải rác trên đường vào biệt thự: “Sao rồi, mà tiền giấy này cũng là cậu ném ra sao?”

Lâm Khấn nhìn xuống, khó chịu lên tiếng: “Người bên trong làm, em đâu dám”

Dạ Sắc cười cười, chỉ chỉ đồng lõa xộn trên đất: “Lâm đại thiếu, cậu phải hạ mình thu dọn chỗ này sạch sẽ. Cậu chọc tới anh ta à?”

Lâm Khấn vò đầu, há miệng, rồi lại ngậm miệng, nửa muốn nói nửa không.

Dạ Sắc giả vờ muốn đập, cậu ta mới áp ứng nói một câu: “Em nói anh ta ... xinh đẹp.”

Bà vai Dạ Sắc run rẩy, lùi lại: “Cậu xong rồi, tôi không giúp được cậu. Đây rõ ràng là do cậu trêu chọc người ta.”

Thấy cô muốn quay người rời đi, Lâm Khấn nhanh chóng chạy về con đường lát đá, ngăn Dạ Sắc lại: “Sur phụ, chị không thể thấy chết mà không cứu.”

Dạ Sắc nở nụ cười cực kỳ lịch sự: “Đồ khốn nạn, nữ lưu manh, không chém cậu hai nhát dao là coi như giúp cậu rồi.”

Lâm Khấn ngay lập tức bỏ hết khí thế đàn ông: “Sur phụ, lúc này em nói đùa, chị rộng lượng đừng so đo với em. Em mới chính là đồ hèn, lại còn lưu manh vô dụng; chị là người dịu dàng chính trực, là nữ cảnh sát xinh đẹp, lương thiện nhất Trung Quốc.”

Dạ Sắc đương nhiên sẽ không để mặc cậu ta chết thật.

Biệt thự không có chuông cửa, chỉ có chiếc chuông cổ được gắn vào cánh cửa trong tường đá.

Dạ Sắc đưa tay kéo chuông, âm thanh lạnh lạnh lập tức vang lên.

Trong khoảng thời gian đợi người đến mở cửa, Lâm Khấn vẫn lải nhải bên tai Dạ Sắc: “Gã chuyên gia tâm lý tội phạm số một này chiếm nguyên một cái bàn lớn ở sở cảnh sát. Nhiều bằng khen danh dự, quân hàm như thế mà lại tự tiến cử vào ‘miếu nhỏ’ của chúng ta, ngược chết chúng ta là chuyện cực kì nhỏ...”

Bỗng nhiên Dạ Sắc quay đầu lại, cắt ngang chuỗi lải nhải của Lâm Khấn: “Nói đủ rồi chứ, ngoan ngoãn lăn ra đầu đường lát gạch kia đợi tôi đi.”

Lâm Khấn bắt đầu đi: “Nên ở cùng nhau thì hơn, chẳng may lại bị anh ta đuổi ra ngoài, em sẽ cùng Sur phụ chia sẻ cảm giác mất mặt khi thất bại.”

Dạ Sắc khoanh tay, lườm cậu một cái: “Tự lăn, hay để tôi lăn?”

Lần này Lâm Khấn nhanh chóng biến mất, vừa nhanh vừa triệt để.

Dạ Sắc đợi năm phút đồng hồ, không có người ra mở cửa, cô lại kéo chuông một lần nữa.

Bùi Bạch Mặc giữ chức ở Sở cảnh sát chưa đầy một tuần, đang làm cố vấn của tổ phân tích của các cô.

Lâm Khấn là liên lạc viên trong nhóm của anh. Giờ Bùi Bạch Mặc đình công, Lâm Khấn dĩ nhiên phải chịu khiển trách.

Dạ Sắc không nhớ rõ đã bao lâu mình chưa gặp Bùi Bạch Mặc, có lẽ ba năm, có lẽ là bốn năm.

Nói là lâu, nhưng lại có vẻ như chỉ là tạm xa nhau.

Nhiều năm trước, thầy giáo đã từng nói với cô: “Sự thúc của em chỗ nào cũng tốt, nhưng về mặt tình cảm không chỉ là hơi chậm thôi đâu. Sắc Sắc, nếu em yêu cậu ta mà không học được cách kiên nhẫn, thì cũng đừng mong cậu ấy đáp lại.”

Lời cảnh tỉnh tốt biết bao, nhưng khi ấy cô vẫn còn trẻ.

Lúc trước hằng hái theo đuổi anh bao nhiêu lâu, cuối cùng lại vội vàng bỏ về nước, không thể hoàn thành tốt nhiệm vụ theo đuổi kia, chưa kịp đạt được một kết quả trọn vẹn.

Hiện tại làm việc ở cùng một trong Sở cảnh sát, ngày sau khó tránh khỏi việc gặp mặt. Vốn dĩ cô đang áp ủ ‘kịch bản’ sẽ gặp mặt anh thế nào, lại không ngờ chuyện của Lâm Khấn lại càng đẩy ngày ấy đến gần hơn.

Ba bốn năm rất ngắn, cô gần như chưa quên điều gì. Ba bốn năm cũng rất dài, dường như cô cũng đã quên mất đáng về bạo dạn cố chấp của mình năm đó.

Không lâu sau, cánh cửa hé mở.

Dạ Sắc vẫn đứng yên trước cửa như trước, nhưng không thấy bóng dáng người bên trong đâu.

Cô không đi vào ngay, vẫn đứng ngoài cửa gọi: “Sur thúc?”

Không gian vẫn im lặng như tờ.

Dạ Sắc chậm chậm đẩy cửa đi vào, ánh sáng bên trong hơi mờ, từng chùm sáng của ngọn đèn áp tường soi sáng cả trái tim hơi loạn nhịp của cô.

“Sur thúc?” Cô đứng trong cửa, gọi thêm lần nữa.

Lần này đáp lại cô là tiếng “răng rắc”.

Dạ Sắc bỗng mỉm cười, nhớ ra, Bùi Bạch Mặc rất thích ăn táo.

Lại tiến thêm vài bước; quả nhiên, ở phía đối diện, Bùi Bạch Mặc đang đứng cạnh chiếc bàn trong phòng bếp, gặm táo.

Anh mặc sơ mi trắng, ống tay áo hơi xắn lên, mái tóc ngắn vẫn còn rối tung, có vẻ như mới chui từ trong chăn ra.

Dạ Sắc đứng lại, không dám bước lên nữa.

Mắt Bùi Bạch Mặc đang nhắm bỗng mở ra.

Chớp mắt một cái.

Cuối cùng giọng nói ôn hòa kia vang lên, mang theo chút ý cười: “Sắc Sắc?”

Dạ Sắc chưa kịp đáp, mẹ Dạ – Khương Bắc Vi đã gọi đến.

Dạ Sắc ngất máy, thì lại có cuộc khác. Liếc mắt nhìn Bùi Bạch Mặc đang nhú mày, cô đành chấp nhận, bước ra xa vài bước rồi nghe máy.

Cô hiểu rất rõ Khương Bắc Vi, không đợi bà lên tiếng đã từ chối thẳng thừng: “Con không đi. Bất gian là chuyện của mẹ, mẹ thấy dẫn con gái mình đi bất gian dương của mình mà được sao?”

Đầu bên kia, Khương Bắc Vi sững sốt: “Sắc Sắc, con đúng là con giun trong bụng mẹ. Mẹ chỉ muốn nhân cơ hội này cho con thấy rõ bản chất của đàn ông mà thôi. Con cùng ông ta thân nhau đã mười lăm năm, đối phương chẳng qua chỉ là một đứa lẳng lơ.”

Dạ Sắc thở dài: “Lần này mẹ đã nhìn rõ thật chưa? Đây đã là người đàn ông thứ hai của mẹ, mẹ bảo con làm sao tin tưởng mẹ sẽ không cho người đàn ông này mấy cái tát, rồi thần tốc gả cho một người đàn ông khác?”

Cô sợ đáp án của bà, nên cúp máy luôn.

Vừa quay người, lại bất ngờ đâm vào một bức tường mềm mại.

Bùi Bạch Mặc vốn đứng trong phòng bếp, giờ đã đứng bên cạnh cô, giữa hai người chỉ có một kẽ hở nhỏ.

Anh nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mặt Dạ Sắc, cuối cùng mỉm cười, ngón tay đưa lên gò má cô, bẹo mạnh một cái: “Vẫn mềm như thế.”

Ngón tay của anh rất lạnh, chạm vào gò má Dạ Sắc xong, khi bỏ ra vẫn còn giữ lại chút hơi ấm.

Dạ Sắc giật mình, bật cười: “Sur thúc, thế này gọi là tưu ghẹo đấy? Làm gì có người nào chào hỏi người khác sau bao năm như anh?”

Bùi Bạch Mặc nhú mày lại, Dạ Sắc chuẩn bị tâm lý đón nhận một câu nói kinh tế hãi tục nào đó từ anh, nhưng chỉ thấy anh nhàn nhạt đáp: “Sao phải giống người ta? Tôi thích kiểu này.”

Khoe miệng Dạ Sắc hơi giật một cái, cam chịu: “Nam nữ thụ thụ bất thân, sur thúc, anh đừng có động tay động chân với em.”

Bùi Bạch Mặc nhắm mắt lại, thân hình cao gầy hơi cúi về phía cô: “Nói vậy, em cảm thấy mình bị tôi chiếm tiện nghi?”

“Được rồi!” Anh chỉ chỉ vào má mình, “Em bẹo một cái đi, tôi cho em chiếm lại tiện nghi đấy.”

Dạ Sắc: “...”

Dường như mỗi lần gặp anh, cô đều không thể đoán được chuyện tiếp theo sẽ xảy ra như thế nào.

Dạ Sắc ngậy người một lúc rất lâu, lâu đến mức ánh mắt của Bùi Bạch Mặc dành cho cô càng thêm quái dị.

Trong lòng cô có rất nhiều thắc mắc.

Muốn biết, vì sao Trung Quốc to lớn như vậy, vì sao anh lại đến thành phố N.

Muốn biết, thành phố N rộng như vậy, sao anh lại làm cùng tổ phân tích trong Sở cảnh sát của cô.

Có thể cô cũng biết.

Bùi Bạch Mặc đến thành phố N, dù thế nào anh tuyệt đối sẽ không vì mấy chuyện yêu đương lãng mạn gì đó; đối với loại người chỉ biết đúng và sai như anh, vượt ngàn dặm xa xôi chạy đến chỉ vì chuyện này, đúng là mơ giữa ban ngày.

Nghĩ đến Lâm Khả đang chờ thăm đợi tin ở bên ngoài, Dạ Sắc liền nhanh chóng thu lại cảm xúc, nói với anh ý định đến đây của mình.

Bùi Bạch Mặc nghe xong, vẫn im lặng.

Dạ Sắc bắt đầu dĩ đành lên tiếng phá vỡ sự yên lặng này: “Sur thúc, Lâm Khả là học trò của em. Mới gia nhập vào tổ phân tích, chống đối gia đình để theo ngành. Cậu ấy cần ủng hộ, anh có thể cổ vũ cậu ta một chút không?”

Bùi Bạch Mặc từ từ rời ánh mắt khỏi quả táo trong rổ trái cây, nhìn cô: “Cuộc sống khi về nước của tôi rất nhàm chán, thú vui duy nhất đại khái cũng chỉ có mỗi việc đá kích người khác thôi.”

Hai tay đang giao nhau của Dạ Sắc hơi run lên: “Sur thúc, anh không cần thẳng thắn đến vậy đâu.”

Bùi Bạch Mặc tiếp tục: “Sắc Sắc, em thích cậu ta ư?”

“Không, không phải, sao có thể chứ. Sur thúc, anh thật biết nói đùa.”

Dạ Sắc vừa dứt lời, Bùi Bạch Mặc liền nghiêm túc gật đầu: “Đúng rồi, tôi vừa nói đùa thôi. Nhưng em vội vàng giải thích như vậy, chẳng lẽ là thích cậu ta thật.”

Bùi Bạch Mặc đâu chỉ có sở thích đá kích người khác.

Dạ Sắc cảm thấy khi này bảo anh thẳng thắn là quá khiêm tốn rồi.

Đến khi cô đi ra con đường lát đá trước biệt thự, Lâm Khả đã cực kì sốt ruột.

“Đừng đứng đực ra đấy nữa, nhanh chóng đi tìm bản báo cáo sơ bộ về vụ án anh ta đang giải quyết đi.”

Lâm Khả liền như sống lại: “Mỹ nhân kẻ quả nhiên lợi hại, sư phụ, chị quá tuyệt vời.”

Dạ Sắc ghét bỏ lườm cậu ta: “Về sau trước mắt anh ta cậu nói ít thôi, càng nói nhiều càng để lộ IQ của cậu. Loại người anh ta ghét nhất, chính là ngu dốt.”

Lâm Khả nhận ra vẻ quen thuộc trong lời nói của cô, liền tám chuyện: “Sư phụ, chẳng lẽ chị đã quen vị thần này từ trước sao?”

Dạ Sắc ‘ừ’ qua loa một tiếng.

“Vậy quan hệ của hai người thế nào?” Lâm Khả giống như vừa phát hiện một đại lục mới, hào hứng hẳn lên.

Vành tai Dạ Sắc hơi run lên, thẳng thắn: “Trước kia tôi rất thích anh ấy!”

Cô nghĩ chút rồi bổ sung thêm “Đúng vậy, anh ấy là sư thúc của tôi khi tôi du học bên Đức.”

Lâm Khả hơi ngạc nhiên, đáng vẻ như chúa cứu thế: “Sư phụ, em vẫn thấy chị là người đã thoát ly khỏi loại tư tưởng thấp kém, hẳn là sẽ không nông cạn mà yêu thích vẻ bề ngoài. Tính cách này của tiền sĩ Bùi ... Khẩu vị chị đúng là ... Quá nặng.”

Chương 2: Búp bê máu (1)

Người khẩu vị nặng, ra tay đánh người cũng rất nặng.

Lâm Khả ôm cầm đi vào biệt thự, Dạ Sắc trở về xe, chuẩn bị về thành phố.

Ngoài cửa sổ, sương mù bắt đầu xuống dày hơn, đối với mùa đông ở thành phố N mà nói, đây là chuyện rất hiếm thấy.

Cô chỉ thấy rõ con đường trước mắt trong phạm vi vài mét.

Giống như năm đó, cô cũng không thể nhìn ra được liệu sau này, Bùi Bạch Mặc có liên quan gì với cô không.

Chầm chậm trở về thành phố.

Vừa về đến nhà trọ không lâu, tiếng chuông cửa xen lẫn tiếng đập cửa bắt đầu vang lên dồn dập.

Mở cửa ra, mùi rượu nồng nặc.

Tay Khương Bắc Vi vẫn còn giữ nguyên tư thế gõ cửa, Tiêu Từ Quy bên cạnh vẻ mặt hồi lỗi, khắp khênh đỡ lấy bà.

Dạ Sắc nghiêng người để hai người đi vào, hít sâu một hơi ngăn cơn thịnh nộ của bản thân, hạ giọng hỏi Tiêu Từ Quy: “Mẹ gọi anh cùng đi bắt gian?”

Tiêu Từ Quy đỡ Khương Bắc Vi nằm xuống giường, cả người được thả lỏng, giật giật chiếc cà vạt bị lệch sang một bên của mình: “Này, anh trông người giúp em, tốt xấu gì thì em cũng phải cảm ơn một tiếng chứ.”

Dạ Sắc tức giận kéo cà vạt của anh lên: “Có được người con riêng cam tâm tình nguyện cùng đi bắt gian như anh, chắc hẳn kiếp trước mẹ đã làm rất nhiều chuyện tốt nhỉ, đợi mẹ tỉnh lại, làm hẳn một mâm cơm cúng đình để cảm ơn anh nhé. Anh Tiêu đã hài lòng chưa?”

Tiêu Từ Quy cười cười: “Mọi người đều bảo anh có một cô em gái hiền lương thực đức, đúng là hiền lương thực đức thật. Này, kéo nhẹ thôi, đừng nói là em hận anh đến mức muốn dùng cà vạt thắt chết anh luôn đấy chứ.”

Sau khi Khương Bắc Vi ngủ say, Dạ Sắc tiễn Tiêu Từ Quy về.

Khương Bắc Vi dẫn theo Dạ Sắc kết hôn với ba của Tiêu Từ Quy – ông Tiêu Hà, đã gần mười lăm năm, vốn dĩ mọi người đều nghĩ quan hệ của Khương Bắc Vi và Tiêu Từ Quy sẽ cực kì lạnh nhạt; nhưng không, quan hệ của hai người rất tốt, thậm chí con gái ruột của bà, Dạ Sắc, đôi lúc cũng cảm giác như mình không tồn tại.

Tiêu Từ Quy luôn bất cần, hiếm lắm mới nghiêm túc được một lần. Ý định nhanh chóng đóng cửa lại của Dạ Sắc liền bị anh đuổi tay ra bóp nát. Cô bắt đầu đi thở dài, trầm nghĩ, ‘Lại nữa rồi’.

Quả nhiên, Tiêu Từ Quy lên tiếng: “Tháng trước em bị thương, mẹ bị dọa gần chết. Anh vừa tiếp đất, mở điện thoại, đã bị tin nhắn của mẹ khủng bố. Khi mới vào ngành, em đã cam đoan gì với mẹ, giờ quên rồi sao?”

Dạ Sắc đứng đờ sau cửa, không nhúc nhích.

Tiêu Từ Quy gõ trán cô: “Con nhóc này!”

Dạ Sắc bị đau, lườm anh một cái: “Anh biết là em khó khăn lắm mới thi vào được ngành cảnh sát này không. Việc của bọn em chỉ là phân tích tội phạm thôi, nếu không có vụ án quá nghiêm trọng thì cũng không cần đến bọn em ra tay, mà cũng không cần phải trực tiếp đi vật lộn với bọn tội phạm, chỉ cần công tác bên kĩ thuật mà thôi. An ninh trật tự trong thành phố tốt, thì bọn em cực kì nhàn. Lần trước chỉ là việc ngoài ý muốn.”

Tiêu Từ Quy nhún mày: “Em làm như anh giống mẹ ấy, đừng dùng mấy lời lừa mẹ để đối phó với anh.”

Dạ Sắc cắn môi: “Chú Tiêu cho anh đi tu nghiệp, anh chạy đi bộ đội; chú Tiêu đưa anh về nhà tiếp quản công ty, anh chạy đi làm giáo viên. Làm giáo viên cũng được, chú Tiêu nổi lòng từ bi, quyên tặng hẳn một ngôi trường cho anh, anh không dạy nữa, lại chạy đi lái máy bay.

Mỗi lần chú Tiêu đọc được tin có máy bay rơi, cả người đều run lên, anh sinh ra chắc hẳn là để tra tấn chú ấy chứ gì.

Anh xem ... so với anh, em là một cô con gái cực kì ngoan ngoãn.”

Lời nói của Dạ Sắc cực kì trôi chảy, Tiêu Từ Quy nghe xong, vui vẻ: “Lâu rồi gặp lại, da mặt em lại dày thêm một tầng rồi. Câu cuối cùng nói ra, không hề đỏ mặt chút nào. Được rồi, chuyện em muốn làm cũng chỉ có việc này, bọn anh sao có thể phản đối. Nhưng mà mọi người đều lo cho em. Chuyện khác anh mặc kệ, giờ em cam đoan với anh, anh không rơi từ trên trời xuống, thì em cũng không được ngã trên đất.”

Nghe câu nói cuối cùng, tim Dạ Sắc hơi run lên, liền ôm lấy Tiêu Từ Quy cọ cọ.

Cô hiếm lắm mới thể hiện đáng yêu của một cô gái dịu dàng đáng yêu, Tiêu Từ Quy thấy vậy liền cười lớn, sau đó nhún mày trách cô, “Đáng yêu thực nữ này nhìn buồn nôn quá, rút sang một bên, anh không yêu em đến mức hôm nay sẽ làm gì em, có biết là anh đang vội không hả!”

Dạ Sắc lườm anh một cái: “Đang vội mà còn nói nhiều như bà thím thế à. Đi nhanh đi, đừng để cô tiếp viên hàng không của anh đợi đến điên lên.”

Gần đây tổ phân tích bắt đầu bận rộn, là vụ án ‘Búp bê máu’ xảy ra ở thành phố N đang gây chấn động cả nước.

Hung thủ bắt cóc bốn người thiếu nữ độ tuổi từ 14-17 trong thành phố, sau khi giam giữ và ngược đãi thì sát hại các cô bé, lấy máu của người bị hại để nhuộm những con búp bê, sau đó vứt xác nạn nhân ra những chỗ vắng người hoặc đem đi chôn.

Hung thủ vụ án ‘Búp bê máu’ này bị bắt giam đã mấy ngày, nhưng di thể của người bị hại cuối cùng vẫn chưa được tìm ra.

Hung thủ Tần Chi tự nhận mình đã giết người, nhưng thế nào cũng không chịu nói chỗ giấu thi thể.

Hơn nữa, hán thủ nhận giết người, nhưng lại không khai chi tiết.

Dạ Sắc đi theo tổ trưởng Hứa Nam Khang để gặp Tần Chi.

Người đàn ông trước mặt có dáng người cao gầy, hoàn toàn không có chút tính chất công kích nào. Dạ Sắc không thể nào liên tưởng được anh ta và tên sát nhân hung tàn đã hành hạ bốn thiếu nữ kia đến chết.

Hứa Nam Khang không lên tiếng hỏi, chỉ yên lặng ngồi nhìn Tần Chi.

Dạ Sắc khẽ phân vân trong lòng, nhưng cô biết, tổ trưởng là người có chừng mực.

Trước khi rời đi, cuối cùng Hứa Nam Khang cũng lên tiếng hỏi: “Vì sao anh hận vợ trước và con gái của mình?”

Tần Chi không đổi sắc mặt, vẫn mỉm cười nhả nhận: “Ai quy định hận một người là cần phải có lý do có thể viết lên hẳn một cuốn sách mười nghìn chữ? Chi là tôi thích thôi.”

Hắn ngừng lại một chút, rồi lại vui vẻ nói thêm: “Ồ, giống như tôi thích giết người vậy.”

Dạ Sắc bước ra từ phòng thẩm vấn, thấy Lâm Khấn đang đứng đăm tường bên ngoài.

Thi thể nạn nhân đầu tiên là cậu ta cùng với đội cảnh sát hình sự của Cục thành phố tìm thấy trong tầng ngầm biệt thự của Tần Chi. Thiếu nữ tái nhợt, toàn thân rách rưới tả tơi, trên da của cô, dường như không có chỗ nào là không bị thương.

Dạ Sắc nhíu mày, kéo cậu ta về phòng họp.

Các đồng nghiệp đang chờ trong đó, ai cũng mang vẻ mặt nặng nề.

Tổ trưởng Hứa Nam Khang gõ gõ chiếc bảng trắng nhỏ trong phòng họp: “Có rất nhiều điểm đáng ngờ.”

Lâm Khấn cũng nói thêm: “Tất cả những người bị hại đều bị ngược đãi cho đến chết, nhưng không có dấu hiệu bị xâm hại, chứng tỏ hung thủ không có ảo tưởng với các cô ấy. Người bị hại cuối cùng có khuôn mặt rất giống với con gái của hắn. Trước khi li dị, hắn ta có quan hệ rất tốt với con gái, không có lý do nào để chọn người bị hại giống con gái mình như vậy được, điều này rất dễ tạo ra sự ngộ nhận, khiến hắn có ảo giác đang làm nhục chính con gái ruột của mình.”

Dạ Sắc khoanh tay khẽ gật đầu: “Không có dấu hiệu bị xâm hại, thì chỉ có thể tồn tại ba khả năng. Một, hung thủ có chứng ngại về tâm, sinh lý; Hai là hung thủ căm ghét hành vi tình dục; Ba là hung thủ không có hứng thú với phụ nữ.”

“Ồ tình huống thứ hai, hoặc là cha mẹ, người thân của hắn đã để lại ám ảnh về tình dục từ bé, hoặc là sau khi trưởng thành, bị bạn gái hoặc vợ phản bội nên vượt quá sức chịu đựng, có di chứng về tâm lý. Còn tình huống thứ ba thì đơn giản hơn. Một, hung thủ là nam nhưng đồng tính luyến ái; hai, hung thủ là nữ, tất nhiên là có tình yêu với người khác giới.”

Hứa Nam Khang mỉm môi, khoanh tay: “Tần Chi xuất thân từ nhà họ Tần danh giá ở phía Nam. Không có chứng ngại nào về vấn đề sinh lý, điều này đã được ghi lại rất rõ ràng trong hồ sơ. Quy định nhà họ Tần rất khắt khe, tác phong sinh hoạt trong sạch. Mà đời sống tình cảm của hắn lại càng đơn giản hơn, kết hôn cùng bạn thanh mai trúc mã, ly hôn, phục hôn rồi lại ly hôn. Người phụ nữ hiện tại cũng chính là vợ trước của hắn. Nguyên nhân ly dị của hai người không liên quan đến chuyện phản bội. Cho nên loại trừ luôn trường hợp xảy ra tình huống thứ hai.”

Giọng Lâm Khấn run lên: “Chẳng lẽ hung thủ là nữ?”

Các vụ án có vẻ lúc nào cũng vậy, lúc thì trời quang mây tạnh, lúc thì mịt mờ sương mù.

Sau khi tan họp, Lâm Khấn ngồi vui trên ghế dài trong phòng họp nhỏ, ôm bụng kêu đói.

Dạ Sắc ngồi xem lại các chi tiết của quá trình vụ án, ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái, sau đó lại cúi đầu nghiên cứu.

Lâm Khấn gào thét, giọng nâng cao lên một quãng tám.

Dạ Sắc đóng quyển sổ ghi chép các đầu mối chính của vụ án: “Cậu còn kêu nữa, bên ngoài lại tưởng trong này có người đè đấy.”

Lâm Khấn lập tức ngồi thẳng dậy: “Không đả kích em thì chị chết à?”

Dạ Sắc từ từ xoay người, rồi lại mở quyển sổ trên tay. Lâm Khấn đứng cạnh, không chịu nổi: “Em sắp đau dạ dày rồi, sư phụ, chị giúp em một lần đi.”

Dạ Sắc đau cả đầu: “Có khi nào sau này cậu sẽ nói với chị rằng: Sư phụ, em sắp phát bệnh tim rồi, cưới vợ thật phiền phức, chị cưới giúp em đi.”

Lâm Khấn nghe ra được cô đã hơi mềm lòng: “Chuyện này chẳng buồn cười tí nào. Sư phụ, tổ trưởng Hứa bảo em lên núi đón tiến sĩ Bùi về đây. Chị biết mà ... Em và anh ấy ... Ồm, em sợ anh ấy sẽ không đi cùng em, chị đi thay em đi nhé?”

Ánh mắt Dạ Sắc tràn ngập vẻ khinh bỉ, nói ngắn gọn: “Lần cuối cùng đấy, lần sau đừng có viện cớ này nữa.”

Màn sương hôm qua đã tan, lần thứ hai lái xe trên con đường núi ở vùng ngoại thành này, Dạ Sắc vẫn hứng thú ngắm tòa nhà tang lễ tiếng tăm lừng lẫy kia.

Cô dừng xe ở gần biệt thự, chưa kịp tiến vào trong, đã thấy có một vật tròn tròn tiến lại gần.

Dạ Sắc dừng bước, chỉ thấy hình tròn cao lớn ấy để lộ ra một đôi mắt màu đen, trong veo.

Dạ Sắc nhướn mày: “Sư thúc, anh bị ốm?”

Bùi Bạch Mặc phụng phịu, giọng hơi khàn, nhưng ngữ điệu vẫn rất trịnh trọng: “Mặc nhiều một chút, tránh khỏi việc ‘Trêu hoa ghẹo nguyệt’.”

Dạ Sắc nhớ lại chuyện Lâm Khấn vì khen anh ‘xinh đẹp’ mà bị anh ghét bỏ đuổi ra ngoài.

Lời này của anh, nghe thế nào cũng giống như đang tự giễu.

Bùi Bạch Mặc dứt lời, lại cười cười, tiếng cười trong trẻo vang lên bên tai Dạ Sắc: “Đùa thôi, đề phòng bị cảm.”

Dạ Sắc đi về phía ô tô, nghĩ đến tạo hình khoa trương của anh, bất giác cảm thấy vui vẻ.

Anh vẫn luôn khoa trương như vậy.

Dù là tài hoa, về ngoài hay cách cư xử.

Không phải quá đáng, nhưng luôn là độc nhất.

Bản thân vẫn chưa nhận ra, đã bị mọi người chú ý đến.

Dạ Sắc tự giác ngồi vào ghế tài xế, đợi Bùi Bạch Mặc ngồi vào ghế phụ lái, đóng cửa xe thì đột nhiên cần gạt nước bắt đầu đóng đưa.

Cô chửi thầm một tiếng, cười xấu hổ với Bùi Bạch Mặc, nắm tay đâm vào nút tắt cần gạt: “Có vẻ như chiếc xe già này đang chào đón anh. Sư thúc đừng để ý đến nó.”

Bùi Bạch Mặc kéo cổ áo cao đến tận mũi xuống: “Ừ, chiếc xe già ngu ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 2: Búp bê máu (1)

Người khẩu vị nặng, ra tay đánh người cũng rất nặng.

Lâm Khấn ôm cầm đi vào biệt thự, Dạ Sắc trở về xe, chuẩn bị về thành phố.

Ngoài cửa sổ, sương mù bắt đầu xuống dày hơn, đối với mùa đông ở thành phố N mà nói, đây là chuyện rất hiếm thấy.

Cô chỉ thấy rõ con đường trước mắt trong phạm vi vài mét.

Giống như năm đó, cô cũng không thể nhìn ra được liệu sau này, Bùi Bạch Mặc có liên quan gì với cô không.

Chầm chậm trở về thành phố.

Vừa về đến nhà trọ không lâu, tiếng chuông cửa xen lẫn tiếng đập cửa bắt đầu vang lên dồn dập.

Mở cửa ra, mùi rượu nồng nặc.

Tay Khương Bắc Vi vẫn còn giữ nguyên tư thế gõ cửa, Tiêu Từ Quy bên cạnh vẻ mặt hối lỗi, khắp khềnh đỡ lấy bà.

Dạ Sắc nghiêng người để hai người đi vào, hít sâu một hơi ngăn cơn thịnh nộ của bản thân, hạ giọng hỏi Tiêu Từ Quy: “Mẹ gọi anh cùng đi bắt gian?”

Tiêu Từ Quy đỡ Khương Bắc Vi nằm xuống giường, cả người được thả lỏng, giật giật chiếc cà vạt bị lệch sang một bên của mình: “Này, anh trông người giúp em, tốt xấu gì thì em cũng phải cảm ơn một tiếng chứ.”

Dạ Sắc tức giận kéo cà vạt của anh lên: “Có được người con riêng cam tâm tình nguyện cùng đi bắt gian như anh, chắc hẳn kiếp trước mẹ đã làm rất nhiều chuyện tốt nhĩ, đời mẹ tỉnh lại, làm hẳn một mâm cơm cúng đình để cảm ơn anh nhé. Anh Tiêu đã hài lòng chưa?”

Tiêu Từ Quy cười cười: “Mọi người đều bảo anh có một cô em gái hiền lương thực đức, đúng là hiền lương thực đức thật. Này, kéo nhẹ thôi, đừng nói là em hận anh đến mức muốn dùng cà vạt thắt chết anh luôn đấy chứ.”

Sau khi Khương Bắc Vi ngủ say, Dạ Sắc tiễn Tiêu Từ Quy về.

Khương Bắc Vi dẫn theo Dạ Sắc kết hôn với ba của Tiêu Từ Quy – ông Tiêu Hà, đã gần mười lăm năm, vốn dĩ mọi người đều nghĩ quan hệ của Khương Bắc Vi và Tiêu Từ Quy sẽ cực kì lạnh nhạt; nhưng không, quan hệ của hai người rất tốt, thậm chí con gái ruột của bà, Dạ Sắc, đôi lúc cũng cảm giác như mình không tồn tại.

Tiêu Từ Quy luôn bất cần, hiếm lắm mới nghiêm túc được một lần. Ý định nhanh chóng đóng cửa lại của Dạ Sắc liền bị anh duỗi tay ra bóp nát. Cô bắt đầu đi thở dài, trầm nghĩ, ‘Lại nữa rồi’.

Quả nhiên, Tiêu Từ Quy lên tiếng: “Tháng trước em bị thương, mẹ bị dọa gần chết. Anh vừa tiếp đất, mở điện thoại, đã bị tin nhắn của mẹ khủng bố. Khi mới vào ngành, em đã cam đoan gì với mẹ, giờ quên rồi sao?”

Dạ Sắc đứng đờ sau cửa, không nhúc nhích.

Tiêu Từ Quy gõ trán cô: “Con nhóc này!”

Dạ Sắc bị đau, lườm anh một cái: “Anh biết là em khó khăn lắm mới thi vào được ngành cảnh sát này không. Việc của bọn em chỉ là phân tích tội phạm thôi, nếu không có vụ án quá nghiêm trọng thì cũng không cần đến bọn em ra tay, mà cũng không cần phải trực tiếp đi vật lộn với bọn tội phạm, chỉ cần công tác bên kĩ thuật mà thôi. An ninh trật tự trong thành phố tốt, thì bọn em cực kì nhàn. Lần trước chỉ là việc ngoài ý muốn.”

Tiêu Từ Quy nhíu mày: “Em làm như anh giống mẹ ấy, đừng dùng mấy lời lừa mẹ để đối phó với anh.”

Dạ Sắc cắn môi: “Chú Tiêu cho anh đi tu nghiệp, anh chạy đi bộ đội; chú Tiêu đưa anh về nhà tiếp quản công ty, anh chạy đi làm giáo viên. Làm giáo viên cũng được, chú Tiêu nổi lòng từ bi, quyên tặng hẳn một ngôi trường cho anh, anh không dạy nữa, lại chạy đi lái máy bay.

Mỗi lần chú Tiêu đọc được tin có máy bay rơi, cả người đều run lên, anh sinh ra chắc hẳn là để tra tấn chú ấy chứ gì.

Anh xem ... so với anh, em là một cô con gái cực kì ngoan ngoãn.”

Lời nói của Dạ Sắc cực kì trôi chảy, Tiêu Từ Quy nghe xong, vui vẻ: “Lâu rồi gặp lại, da mặt em lại dày thêm một tầng rồi. Câu cuối cùng nói ra, không hề đỏ mặt chút nào. Được rồi, chuyện em muốn làm cũng chỉ có việc này, bọn anh sao có thể phản đối. Nhưng mà mọi người đều lo cho em. Chuyện khác anh mặc kệ, giờ em cam đoan với anh, anh không rơi từ trên trời xuống, thì em cũng không được ngã trên đất.”

Nghe câu nói cuối cùng, tim Dạ Sắc hơi run lên, liền ôm lấy Tiêu Từ Quy cọ cọ.

Cô hiếm lắm mới thể hiện đáng yêu của một cô gái dịu dàng đáng yêu, Tiêu Từ Quy thấy vậy liền cười lớn, sau đó nhíu mày trách cô, “Đáng yêu thực nữ này nhìn buồn nôn quá, cút sang một bên, anh không yêu em đến mức hôm nay sẽ làm gì em, có biết là anh đang vội không hả!”

Dạ Sắc lườm anh một cái: “Đang vội mà còn nói nhiều như bà thím thế à. Đi nhanh đi, đừng để cô tiếp viên hàng không của anh đợi đến điên lên.”

Gần đây tổ phân tích bắt đầu bận rộn, là vụ án ‘Búp bê máu’ xảy ra ở thành phố N đang gây chấn động cả nước.

Hung thủ bắt cóc bốn người thiếu nữ độ tuổi từ 14-17 trong thành phố, sau khi giam giữ và ngược đãi thì sát hại các cô bé, lấy máu của người bị hại để nhuộm những con búp bê, sau đó vứt xác nạn nhân ra những chỗ vắng người hoặc đem đi chôn.

Hung thủ vụ án ‘Búp bê máu’ này bị bắt giam đã mấy ngày, nhưng di thể của người bị hại cuối cùng vẫn chưa được tìm ra.

Hung thủ Tần Chi tự nhận mình đã giết người, nhưng thế nào cũng không chịu nói chỗ giấu thi thể.

Hon nữa, hân thủ nhận giết người, nhưng lại không khai chi tiết.

Dạ Sắc đi theo tổ trưởng Hứa Nam Khang để gặp Tần Chi.

Người đàn ông trước mặt có dáng người cao gầy, hoàn toàn không có chút tính chất công kích nào. Dạ Sắc không thể nào liên tưởng được anh ta và tên sát nhân hung tàn đã hành hạ bốn thiếu nữ kia đến chết.

Hứa Nam Khang không lên tiếng hỏi, chỉ yên lặng ngồi nhìn Tần Chi.

Dạ Sắc khẽ phân vân trong lòng, nhưng cô biết, tổ trưởng là người có chừng mực.

Trước khi rời đi, cuối cùng Hứa Nam Khang cũng lên tiếng hỏi: “Vì sao anh hận vợ trước và con gái của mình?”

Tần Chi không đổi sắc mặt, vẫn mỉm cười nhả nhận: “Ai quy định hận một người là cần phải có lý do có thể viết lên hẳn một cuốn sách mười nghìn chữ? Chỉ là tôi thích thôi.”

Hắn ngừng lại một chút, rồi lại vui vẻ nói thêm: “Ồ, giống như tôi thích giết người vậy.”

Dạ Sắc bước ra từ phòng thẩm vấn, thấy Lâm Khấn đang đứng đăm tường bên ngoài.

Thi thể nạn nhân đầu tiên là cậu ta cùng với đội cảnh sát hình sự của Cục thành phố tìm thấy trong tầng ngầm biệt thự của Tần Chi. Thiếu nữ tái nhợt, toàn thân rách rưới tả tơi, trên da của cô, dường như không có chỗ nào là không bị thương.

Dạ Sắc nhíu mày, kéo cậu ta về phòng họp.

Các đồng nghiệp đang chờ trong đó, ai cũng mang vẻ mặt nặng nề.

Tổ trưởng Hứa Nam Khang gõ gõ chiếc bảng trắng nhỏ trong phòng họp: “Có rất nhiều điểm đáng ngờ.”

Lâm Khấn cũng nói thêm: “Tất cả những người bị hại đều bị ngược đãi cho đến chết, nhưng không có dấu hiệu bị xâm hại, chứng tỏ hung thủ không có ảo tưởng với các cô ấy. Người bị hại cuối cùng có khuôn mặt rất giống với con gái của hắn. Trước khi li dị, hắn ta có quan hệ rất tốt với con gái, không có lý do nào để chọn người bị hại giống con gái mình như vậy được, điều này rất dễ tạo ra sự ngộ nhận, khiến hắn có ảo giác đang làm nhục chính con gái ruột của mình.”

Dạ Sắc khoanh tay khẽ gật đầu: “Không có dấu hiệu bị xâm hại, thì chỉ có thể tồn tại ba khả năng. Một, hung thủ có chứng ngại về tâm, sinh lý; Hai là hung thủ căm ghét hành vi tình dục; Ba là hung thủ không có hứng thú với phụ nữ.”

“Ở tình huống thứ hai, hoặc là cha mẹ, người thân của hắn đã để lại ám ảnh về tình dục từ bé, hoặc là sau khi trưởng thành, bị bạn gái hoặc vợ phản bội nên vượt quá sức chịu đựng, có di chứng về tâm lý. Còn tình huống thứ ba thì đơn giản hơn. Một, hung thủ là nam nhưng đồng tính luyến ái; hai, hung thủ là nữ, tất nhiên là có tình yêu với người khác giới.”

Hứa Nam Khang mỉm môi, khoanh tay: “Tần Chi xuất thân từ nhà họ Tần danh giá ở phía Nam. Không có chứng ngại nào về vấn đề sinh lý, điều này đã được ghi lại rất rõ ràng trong hồ sơ. Quy định nhà họ Tần rất khắt khe, tác phong sinh hoạt trong sạch. Mà đời sống tình cảm của hắn lại càng đơn giản hơn, kết hôn cùng bạn thanh mai trúc mã, ly hôn, phục hôn rồi lại ly hôn. Người phụ nữ hiện tại cũng chính là vợ trước của hắn. Nguyên nhân ly dị của hai người không liên quan đến chuyện phản bội. Cho nên loại trừ luôn trường hợp xảy ra tình huống thứ hai.”

Giọng Lâm Khấn run lên: “Chẳng lẽ hung thủ là nữ?”

Các vụ án có vẻ lúc nào cũng vậy, lúc thì trời quang mây tạnh, lúc thì mịt mờ sương mù.

Sau khi tan họp, Lâm Khấn ngồi vui trên ghế dài trong phòng họp nhỏ, ôm bụng kêu đói.

Dạ Sắc ngồi xem lại các chi tiết của quá trình vụ án, ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái, sau đó lại cúi đầu nghiên cứu.

Lâm Khản gào thét, giọng nâng cao lên một quãng tám.

Dạ Sắc đóng quyển sổ ghi chép các đầu mối chính của vụ án: “Cậu còn kêu nữa, bên ngoài lại tưởng trong này có người đè đấy.”

Lâm Khản lập tức ngồi thẳng dậy: “Không đả kích em thì chị chết à?”

Dạ Sắc từ từ xoay người, rồi lại mở quyển sổ trên tay. Lâm Khản đứng cạnh, không chịu nổi: “Em sắp đau dạ dày rồi, sư phụ, chị giúp em một lần đi.”

Dạ Sắc đau cả đầu: “Có khi nào sau này cậu sẽ nói với chị rằng: Sư phụ, em sắp phát bệnh tim rồi, cưới vợ thật phiền phức, chị cưới giúp em đi.”

Lâm Khản nghe ra được cô đã hơi mềm lòng: “Chuyện này chẳng buồn cười tí nào. Sư phụ, tổ trưởng Hứa bảo em lên núi đón tiến sĩ Bùi về đây. Chị biết mà ... Em và anh ấy ... Ồm, em sợ anh ấy sẽ không đi cùng em, chị đi thay em đi nhé?”

Ánh mắt Dạ Sắc tràn ngập vẻ khinh bỉ, nói ngắn gọn: “Lần cuối cùng đấy, lần sau đừng có viện cớ này nữa.”

Màn sương hôm qua đã tan, lần thứ hai lái xe trên con đường núi ở vùng ngoại thành này, Dạ Sắc vẫn hứng thú ngắm tòa nhà tang lễ tiếng tăm lừng lẫy kia.

Cô dừng xe ở gần biệt thự, chưa kịp tiến vào trong, đã thấy có một vật tròn tròn tiến lại gần.

Dạ Sắc dừng bước, chỉ thấy hình tròn cao lớn ấy để lộ ra một đôi mắt màu đen, trong veo.

Dạ Sắc nhướn mày: “Sư thúc, anh bị ốm?”

Bùi Bạch Mặc phụng phịu, giọng hơi khàn, nhưng ngữ điệu vẫn rất trịnh trọng: “Mặc nhiều một chút, tránh khỏi việc ‘Trêu hoa ghẹo nguyệt’.”

Dạ Sắc nhớ lại chuyện Lâm Khản vì khen anh ‘xinh đẹp’ mà bị anh ghét bỏ đuổi ra ngoài.

Lời này của anh, nghe thế nào cũng giống như đang tự giễu.

Bùi Bạch Mặc dứt lời, lại cười cười, tiếng cười trong trẻo vang lên bên tai Dạ Sắc: “Đùa thôi, đề phòng bị cảm.”

Dạ Sắc đi về phía ô tô, nghĩ đến tạo hình khoa trương của anh, bất giác cảm thấy vui vẻ.

Anh vẫn luôn khoa trương như vậy.

Dù là tài hoa, vẻ ngoài hay cách cư xử.

Không phải quá đáng, nhưng luôn là độc nhất.

Bản thân vẫn chưa nhận ra, đã bị mọi người chú ý đến.

Dạ Sắc tự giác ngồi vào ghế tài xế, đợi Bùi Bạch Mặc ngồi vào ghế phụ lái, đóng cửa xe thì đột nhiên cần gạt nước bắt đầu đóng đưa.

Cô chửi thầm một tiếng, cười xấu hổ với Bùi Bạch Mặc, nắm tay đâm vào nút tắt cần gạt: “Có vẻ như chiếc xe già này đang chào đón anh. Sư thúc đừng để ý đến nó.”

Bùi Bạch Mặc kéo cổ áo cao đến tận mũi xuống: “Ừ, chiếc xe già ngu ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Búp Bê Máu (2)

Dạ Sắc không ngờ Bùi Bạch Mặc sẽ hứa theo cô, ngăn người ra một lúc.

Anh từ từ dựa vào lưng ghế, tháo khăn quàng xuống: “Chúng ta không đến sở cảnh sát, đến hiện trường đầu tiên phát hiện ra nạn nhân đi.”

Dạ Sắc nghiêng đầu: “Nhưng tổ trưởng Hứa đang đợi anh.”

“Trời lạnh như thế này, tôi ‘không ngại gian khổ’, ‘cung cúc tận tụy’, ‘dốc hết tâm huyết’; khoác trên người mấy kilogram quần áo rồi ra ngoài, không

phải để tìm mấy người trì hoãn ấy, lãng phí thời gian vô ích. Thế nhưng, Sắc Sắc, nếu em thích tên kia ... Chúng ta dẫn cậu ta theo cũng được.”

Nghe mấy câu thành ngữ anh dùng, Dạ Sắc thầm cảm thấy run sợ.

Trong trường hợp này, bất luận thế nào Dạ Sắc cũng cảm thấy mình phải nhìn việc uốn nắn cách dùng từ của anh lại; nếu không, kết cục của cô chắc chắn sẽ là ‘tự đào hố chôn thân’.

Thi thể của người bị hại đầu tiên được phát hiện ở tầng hầm trong biệt thự của Tần Chi.

Dạ Sắc đi chậm chậm, liếc nhìn đôi chân dài của Bùi Bạch Mặc vừa bước vài bước, đã cách xa cô cả một đoạn.

Người qua lại chỗ này khá ít, rất yên tĩnh.

Tần Chi bị bắt giam, ông Tần ốm nặng phải nhập viện, tòa biệt thự ven sông này bị bỏ trống.

Bùi Bạch Mặc khom lưng, đẩy xích sắt và tấm chắn cửa tầng hầm ra, Dạ Sắc thấy anh nhũn mày, sau đó lập tức đứng dậy, nhanh chóng cởi áo khoác ngoài. Anh bước đến trước mặt Dạ Sắc, ánh mắt mang theo ý cười, ném chiếc áo khoác màu nâu nhạt lên, cả đầu cô bị trùm kín lại.

Khi Dạ Sắc kéo chiếc áo khoác xuống, anh đã nhảy xuống tầng hầm từ lúc nào.

Cô từ từ lần theo thang dây bò xuống dưới, bên trong có một cửa sổ áp mái lọt ánh sáng, soi rõ tất cả mọi thứ bên dưới, cũng không quá tối tăm.

Căn hầm này là chỗ làm gốm trước kia của vợ cũ Tần Chi – Ngụy Nghệ, về sau bị bỏ hoang thành kho chứa đồ, bây giờ lại là hiện trường của một vụ án mạng.

Ngụy Nghệ là một nghệ nhân gốm của tỉnh J, nổi tiếng nhờ các tượng gốm nữ khỏa thân và kỹ thuật làm bát gốm tinh xảo, trong tầng hầm vẫn còn rất nhiều chiếc bàn gốm bị bỏ đi.

Bùi Bạch Mặc nhìn qua những đồ thứ lộn xộn trong phòng, nhũn mày suy nghĩ.

Dạ Sắc theo hướng của anh đảo mắt nhìn qua lối vào chật hẹp của tầng hầm, bên trong có đồ chơi trẻ em đã cũ, ván trượt cũ phủ đầy bụi, vợt tennis đã tróc sơn, cuối cùng ánh mắt cô rơi vào một bức tượng một cô gái khỏa thân sứt mẻ.

Tượng gốm không nhiều nhưng tất cả đều bị ai đó đập phá qua một lượt, bị cụt mất tay hoặc đầu.

Bùi Bạch Mặc này giờ vẫn luôn cau chặt mày bỗng mỉm cười, Dạ Sắc biết anh phát hiện ra điều gì đó, có chút tò mò.

Hỏi anh, anh lại hỏi ngược lại: “Em muốn biết?”

Dạ Sắc khẽ cắn môi, liền nghe anh hùng hồn lên tiếng: “Tôi đói, mà đói thì sẽ ảnh hưởng đến tâm trạng. Tâm trạng không tốt thì sẽ không muốn nói chuyện.”

Ánh mắt anh vừa sâu lại vừa sáng, khi chăm chú nhìn ai, ánh sáng ấy lại càng hiện lên rõ hơn.

Đầu Dạ Sắc chứa rất nhiều từ ngữ để gạt bỏ vẻ kiêu ngạo ấy của anh sang một bên, nhưng cuối cùng cô vẫn im lặng bỏ qua.

Cuối cùng Dạ Sắc dẫn Bùi Bạch Mặc đến quán ăn do ‘thanh mai của Tiêu Tử Quy’ – Lữ Tổng Tổng làm bà chủ.

Vốn là một người nổi tiếng của tỉnh N, Lữ Tổng Tổng không có thời gian đích thân quản lý quán ăn, toàn bộ đội ngũ quản lý cô đều thuê sinh viên quanh đó.

Tất cả nhân viên trong quán đều quen biết Dạ Sắc, lần đầu tiên thấy cô dẫn người đến. Mọi người liền túm lại một chỗ, xì xào bàn tán, còn không ngừng nháy mắt với Dạ Sắc.

Sau khi đồ ăn được mang lên, Bùi Bạch Mặc ngược mắt lên nhìn Dạ Sắc.

Bánh táo, táo được cắt tia... Dạ Sắc nhìn chằm chằm bàn ăn, kiểm tra qua một lượt, không có vấn đề gì.

“Bữa sáng?” Bùi Bạch Mặc nhàn nhạt hỏi. Dạ Sắc gật đầu.

“Đúng là tôi thích táo, nhưng tôi không thích táo đã bị chà đạp.” Anh khoanh tay lại, ngồi tựa vào lưng ghế, đáng vẻ ‘tôi muốn tuyệt thực’.

Tay cầm nĩa của Dạ Sắc dừng lại: “Mùi vị đồ ăn ở đây rất tuyệt!”

Đáng tiếc, Bùi Bạch Mặc không muốn nghe, ánh mắt lần lượt quét qua đôi môi mông, chiếc mũi thanh tú cao ráo, hàng mi mảnh dài của Dạ Sắc, cuối cùng dừng lại trên đôi mắt đang cong như trăng khuyết của cô: “Không phải cái gì giống đồ ăn cũng có thể ăn.”

Dạ Sắc mím môi, nuốt đồ ăn trong miệng xuống, tầm mắt cũng lần lượt quét qua ngũ quan của Bùi Bạch Mặc.

Người đàn ông trước mặt, lúc thì độc mồm, khi thì ác miệng, lúc lạnh lùng, khi thì đáng yêu... Mỗi dáng vẻ của anh, dường như cào khắc sâu trong lòng cô hơn so với mấy năm trước.

Anh không phải là Lâm Khản, cũng không phải là Tiêu Từ Quy.

Thời điểm anh không chịu hợp tác, cô không thể uy hiếp, cũng không thể chèn ép, chỉ có thể im lặng.

Bữa ăn còn chưa kết thúc, Lâm Khản đã gọi đến. Mặc dù ở cùng với Bùi Bạch Mặc bị khí tràng của anh áp bức; nhưng cao thủ ở trước mắt, anh ta không thể từ chối việc thân cận tiếp xúc.

Khi này Bùi Bạch Mặc nhắc cô có thể dẫn Lâm Khản theo nên Dạ Sắc liền đồng ý, hai người ngồi yên ở quán ăn đợi Lâm Khản đến.

Lâm Khản mệt mỏi đến nơi, ba người mau chóng đến địa điểm tiếp theo, phòng làm việc của Ngụy Nghê.

Ngụy Nghê lại không phối hợp điều tra.

“Là một công dân, tôi đã làm hết nghĩa vụ của bản thân, đã khai hết những gì mình biết cho cảnh sát rồi, ngoài ra tôi không muốn nói thêm điều gì khác.”

Bùi Bạch Mặc đang xem những ảnh chụp các bức tượng gốm được treo trên tường, Dạ Sắc nhìn anh, thấy anh gật đầu, cô dừng việc hỏi thăm lại.

Phòng làm việc của Ngụy Nghê nằm ở Kim Hoàn, trong sân có một đài phun nước.

Ra khỏi phòng làm việc của Ngụy Nghê, Bùi Bạch Mặc liền đứng trầm tư gần đài phun nước. Dạ Sắc đứng cách anh mấy bước, không tiến lên làm phiền anh suy nghĩ.

Đài phun nước mở quanh năm, hơi ẩm đánh vào mu bàn tay khiến cô không chịu nổi lạnh mà co rúm lại.

Dáng vẻ Bùi Bạch Mặc rất chuyên chú, áo khoác màu nâu nhạt phanh hết cúc. Đi qua đi lại một lượt, rồi lại dừng gần đài phun nước, hơi nước khiến bóng lưng anh nhìn có vẻ mờ hồ hơn.

Mùa đông lạnh như vậy, không thể để quần áo ướt.

Dạ Sắc không nhìn được, tiến lên vài bước, thấy dáng vẻ suy tư của anh, cô hơi do dự, dừng bước. Bất ngờ, có một cậu thanh niên trượt ván ngang qua, vừa huyết sáo, vừa lao rất nhanh về phía cô, dùng lực đẩy mạnh cô về phía trước, nhào vào người Bùi Bạch Mặc.

Nhiệt độ rất thấp, phần nước bắn lên mặt đất xung quanh đài phun nước đã đóng lại thành một lớp băng mỏng. Dạ Sắc sợ bị trượt chân, vô thức ôm chặt lấy eo của Bùi Bạch Mặc; không ngờ, khi anh nghe thấy tiếng huyết sáo anh đã xoay người lại.

Cả người cô cứ như vậy mà lao thẳng vào lòng anh, tư thế cực kì thân mật.

Cái ôm của Bùi Bạch Mặc rất ấm áp, khi Dạ Sắc nhào qua, cả người liền dính chặt vào eo anh.

Dạ Sắc nghe được tiếng tim mình đập ‘thình thịch’, lập tức buông tay. Khuỷu tay còn chưa thu về đã bị Bùi Bạch Mặc nắm lấy, vòng trước bụng anh.

“Lạnh quá, mùa đông ở tỉnh N thật lạnh.”

Anh ôm chặt như vậy, ngoài miệng lại tùy ý nói ra một câu rất bình thường.

Cảm thấy đã ôm đủ, anh thả tay, đi mấy bước rồi quay lại: “Đứng chưa chán sao, chẳng lẽ em thích đài phun nước?”

Dạ Sắc giậm chân, nghiêng răng: “Chúng ta đi đâu tiếp đây?”

Bùi Bạch Mặc quần lại khăn quàng, kéo kéo mấy cái, để che lại mũi như ban đầu: “Công việc nhàm chán như vậy, chẳng lẽ em không tò mò xem hung thủ thân yêu của chúng ta giờ đang làm gì sao?”

Lâm Khản lái xe đến, tình cờ nghe được câu cuối cùng của Bùi Bạch Mặc, mở cửa sổ xe, thò đầu ra: “Thời gian trong trại tạm giam, nhất định còn chán hơn chúng ta bên ngoài này nhiều.”

Bùi Bạch Mặc nhìn cậu ta, từ từ xoay người lại hỏi Dạ Sắc: “Sắc Sắc, cảnh sát các em bây giờ đều dần thế này à?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Búp Bê Máu (3)

Trên đường đến bệnh viện, áp suất trong xe rất thấp.

Dạ Sắc ngồi ở ghế phụ lái, liếc qua kính chiếu hậu, thấy Bùi Bạch Mặc đang ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi ở ghế sau.

Có lẽ do câu nói vừa rồi của Bùi Bạch Mặc, tâm trạng Lâm Khấn nặng nề hơn hẳn, cả đường đi cậu ta đều im lặng, tập trung lái xe.

Đến nơi, trên đường đến phòng bệnh của cha Tần Chi – Tần Hoài An, Lâm Khấn thừa dịp, kéo tay Dạ Sắc lại, kéo cô cách xa Bùi Bạch Mặc phía trước một đoạn.

Sau đó thấp giọng hỏi cô: “Sur phụ, Bùi. . . Người mà chị rất thích kia, trước giờ vẫn khiến người ta ghét như vậy sao?”

Dạ Sắc gật đầu: “Cậu ghét tướng mạo, hay ghét IQ của anh ấy. Yên tâm, dần dần cậu sẽ quen với thói quen đả kích người của anh ấy.”

Lâm Khấn tròn tròn mắt: “Dạ Sắc, con mẹ nó, chị đang an ủi người sao? Từ hôm nay trở đi, tôi đây không quen chị!”

Dứt lời, cậu liền bước nhanh đuổi theo Bùi Bạch Mặc, Dạ Sắc đi sau, nhìn hai dáng người thẳng tắp phía trước, bất giác mỉm cười.

Đàn ông trên đời này đúng là ngây thơ, rất ngây thơ, cực kì ngây thơ.

Tần Hoài An là giáo sư nổi danh của tỉnh N, đã về hưu, Dạ Sắc thậm chí còn từng xem qua những quyển sách tâm lý học do ông biên soạn.

Họ Tần ở phía Nam vốn là danh môn, cũng là dòng dõi Nho học.

Cả nhà Tần Hoài An cũng neo người, vợ mất sớm, hai người chỉ có một đứa con là Tần Chi. Mà trước khi Tần Chi vướng vào vòng lao lý, cũng chỉ có một đứa con gái với vợ trước.

Bùi Bạch Mặc nói muốn dẫn hai người xem giờ hung thủ đang làm gì, trực giác của Dạ Sắc chẳng chút nào hoài nghi người đàn ông già nua hòa nhã trước mặt lại là hung thủ chân chính của vụ án búp bê máu.

Đồng thời, theo phân tích của bọn cô, Tần Hoài An hoàn toàn không khớp với các đặc thù của hung thủ.

Bùi Bạch Mặc đến trước cửa phòng bệnh thì dừng bước, quay lại nhìn Dạ Sắc: “Lông mày nhíu lại, khóe miệng hướng xuống dưới, môi mím chặt. Em đang lo lắng cho người bên trong.”

Dạ Sắc không cãi lời anh: “Bình thường em đều tin vào khoa học, thi thoảng cũng sẽ tin vào trực giác. Sur thúc, anh xác định vụ án này thật sự là do Tần Hoài An ra tay sao?”

Bùi Bạch Mặc chăm chú nhìn vào khăn quàng cổ của mình, cười khê: “Tôi đã nói gì chưa?”

“Dáng vẻ này của em. . . Giống như Diêm Vương mặt than vậy. Tôi thấy, chỉ dựa vào hình tượng của bản thân mình, cũng thừa sức đóng vai Thượng Đế.”

Dạ Sắc thầm tưởng tượng dáng vẻ của anh khi có vòng sáng trên đầu, cổ nén cười.

Tần Hoài An yên tĩnh nằm trên giường bệnh.

Nghe được tiếng động trong phòng, ông liền mở mắt, ra hiệu cho hộ sĩ bên cạnh nâng cao giường lên, nửa thân trên dựa vào gối mềm.

Làm xong một loạt động tác, ông liền mệt mỏi thờ nhẹ.

Thể lực của ông kém như vậy, Dạ Sắc nhẹ nhàng thờ phào.

“Mấy vị đến đây, hẳn là không phải để thương thức vẻ ngoài của lão già này.” Lần này Tần Hoài An lại nhã nhặn lên tiếng trước.

Ánh mắt của ông liếc qua Dạ Sắc, dừng lại trên người Bùi Bạch Mặc phía sau lưng cô, nếp nhăn trên mặt hiện lên một đường cong hiền hòa: “Mấy tháng trước Charlotte có liên lạc với tôi, không ngờ lần đầu gặp mặt của chúng ta lại là tình huống này. J.P đúng không, tôi đã từng xem qua ảnh cậu.”

Bùi Bạch Mặc hơi nghiêng người về trước: “Charlotte cũng từng nhắc tôi qua chào hỏi ngài, rất xin lỗi vì trễ như vậy mới tới.”

Vài câu hàn huyên này có nhắc đến tên sư phụ mình, Dạ Sắc ngẫm nghĩ một chút liền hiểu.

Tần Hoài An là ngôi sao sáng của giới tâm lý học, Charlotte mặc dù cũng là danh lưu trong giới giáo dục, nhưng sinh thời, bà chưa từng đặt chân đến Trung Quốc, lẽ ra không biết Tần Hoài An mới phải. Nhưng hai người có chỗ quen biết nhau cũng hợp tình hợp lý.

“Bà ấy rất lo cho cậu, hãy thông cảm với bà ấy!” Lời Tần Hoài An mới nói một nửa, Bùi Bạch Mặc liền mỉm cười, không nói gì.

Ánh mắt Tần Hoài An lại đảo qua một vòng trên người Dạ Sắc và Lâm Khản.

“Cũng không chỉ đơn giản là đến thăm tôi, đến vì vụ án, đúng không? Có chỗ nào cần tôi giúp sao.” Dứt lời, Tần Hoài An ho khan mấy tiếng, hộ sĩ lập tức tiến lên, ông khoát tay, ra hiệu mình không sao.

“Tần Chi là con trai tôi, tôi hiểu rõ nó. Đối với lựa chọn của nó tất nhiên là có đau lòng. Sau khi vợ tôi qua đời, nó là trọng tâm duy nhất của cuộc đời tôi. Tôi là người cha thất bại, cũng là người rất ích kỷ, sẽ không vì việc nước mà quên tình nhà. Nhưng tôi có thể cam đoan, từng câu tôi nói, tất cả đều là sự thật.”

Một đoạn dài như vậy, Tần Hoài An đều nói rất trôi chảy, Dạ Sắc nhìn về phía Bùi Bạch Mặc, chờ anh lên tiếng hỏi.

“Tần tiên sinh, nói với chúng tôi một chút về gia đình ba người của Tần Chi trong mắt ông đi.”

Ánh mắt Tần Hoài An lập tức hướng về xa xăm: “Tôi yêu mấy đứa nó.”

“Nguy Nghê tiến vào nghề gốm này, vì phối hợp với ước mơ làm đầu bếp của A Chi, A Chi làm qua rất nhiều đồ ăn, mỗi món đều dùng đĩa do A Nghê nung. Hai người cùng nhau lớn lên, tuổi thơ lúc nào cũng bên nhau, cũng cùng nhau đi qua tuổi thanh xuân, ước mơ cũng bù trừ cho nhau. Rất lâu trước kia, tôi đã xem A Nghê như người trong nhà, tôi muốn nhà họ Nguy cũng coi A Chi như vậy.”

Lần này đến lượt Lâm Khản mất bình tĩnh: “Hai người đã xứng đôi như thế, sao lại ly hôn?”

Tần Hoài An lắc đầu. “A Nghê và A Chi đều là người coi trọng tình cảm thuần khiết. Chị gái sinh đôi của A Nghê, cô ý chen chân vào hôn nhân của hai người. A Nghê lớn lên bên cạnh cha mẹ, còn chị gái của nó, sau khi hai đứa cưới mới trở lại tỉnh N. Xét theo tâm lý học.... À xin lỗi... bệnh nghề nghiệp...”

“Tần Chi vượt quá giới hạn?” Dạ Sắc nhíu mày.

“A Chi không phải người như vậy!” Tần Hoài An lại lắc đầu, “Chị gái A Nghê và người nhà họ Nguy không sống hòa thuận được với nhau, từ nhỏ đã không ở chung, tình cảm rất nhạt nhẽo, dù hai vợ chồng họ Nguy có cố gắng thế nào, giữa hai bên vẫn có khoảng cách. A Nghê là đứa có tính tình phóng khoáng, hiểu động, khác hẳn với vẻ u ám của chị gái nó. Chị gái A Nghê trở về không lâu, sau đó liền rời khỏi tỉnh N. Mọi chuyện đáng lẽ đã sóng yên biển lặng, nhưng đáng tiếc, cô ta giả làm A Nghê dẫn con của A Chi và A Nghê đi.”

“Có thể nói thêm về cháu gái của ông không?” Bùi Bạch Mặc lên tiếng.

“Nó rất ngoan!” Tần Hoài An rất kiêu lời, nói xong câu đó liền im bật.

Rời khỏi phòng bệnh, đi trên hành lang, Dạ Sắc hỏi Lâm Khản trước: “Đồ đệ ngoan, cậu thấy sao?”

“Tần Chi và Nguy Nghê vì mất con gái nên mới dẫn đến mâu thuẫn rồi ly hôn, trước khi con gái trở về đã quay lại bên nhau, sau khi tìm được con rồi thì lại ly hôn. Qua lần nói chuyện này, Tần Hoài An là một nhà tâm lý học, không cần nói quá rõ ràng. Gia đình nhỏ này, có nhiều vấn đề hơn chúng ta tưởng nhiều. Đám người bên hình sự kia đúng là chả được tích sự gì, cho chúng ta một đồng tư liệu bỏ đi, chả có tí hữu dụng nào!”

“Sư thúc?” Dạ Sắc quay người lại hỏi Bùi Bạch Mặc.

Đại sảnh bệnh viện, người đến người đi, Bùi Bạch Mặc ngừng lại, không nhìn đám đông ồn ào lộn xộn quanh mình: “Kể cho em nghe một chuyện xưa.”

Dạ Sắc gật đầu, che miệng Lâm Khản đang tò mò muốn lên tiếng lại: “Được, xin lắng tai nghe.”

Dáng vẻ của cô rất chân thành, Bùi Bạch Mặc vốn đang định trêu chọc cô, nhưng bắt gặp ánh mắt chờ mong của cô, đành phải lên tiếng: “Lúc trước có một vị luật sư tài ba gặp một bản án rất khó giải quyết, biện hộ cho một người bị cuốn vào một vụ án mạng. Tất cả các chứng cứ của Viện kiểm sát, đều hướng về thân chủ của anh ta, một cô bé chỉ mới mười lăm tuổi.”

“Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm hành nghề của mình, chẳng hiểu sao vị luật sư kia lại cực kì chắc chắn cô bé kia vô tội, dốc hết sức để thay đổi tình thế,

giúp cho thân chủ của mình thoát khỏi vòng vây của pháp luật.

Mấy năm sau, anh ta lại xem trên tivi có đưa tin truy nã về một vụ án liên hoàn. Thủ pháp của hung thủ, giống hệt với vụ án mà năm xưa anh ta biện hộ. Những nạn nhân mới nhất, anh ta cùng hơi có ấn tượng. Trong đó có cha mẹ, chị gái của cô bé năm nào mời anh đến biện hộ. Trong số những nghi phạm của tòa án, lần này cũng là cô bé đó.”

Chuyện cũ nói đến đây, Bùi Bạch Mặc liền dừng lại.

Dạ Sắc rất tự nhiên hỏi anh: “Sau đó thì sao?”

“Luật sư không ăn không uống hai ngày hai đêm, sau đó liền từ bỏ giới tư pháp.”

“Anh quen vị luật sư này?”

Bùi Bạch Mặc cười: “Đương nhiên, đó là cha ruột của tôi.”

Dạ Sắc hơi giật mình, anh liền thuận tay vò đầu cô: “Đám cảnh sát các em đàn thật. Sắc Sắc, đây là ngày đầu tiên em quen tôi sao? Lần nào thấy tôi nói chuyện nghiêm túc là đều tin sái cổ. Lừa em thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Búp Bê Máu (4)

Dạ Sắc khẽ giật mình, anh liền thuận tay vò đầu cô: “Đám cảnh sát các em đàn thật. Sắc Sắc, đây là ngày đầu tiên em quen tôi sao? Lần nào thấy tôi nói chuyện nghiêm túc là đều tin sái cổ. Lừa em thôi.”

Lòng bàn tay dịu dàng của Bùi Bạch Mặc áp ở đỉnh đầu Dạ Sắc, truyền hơi ấm cho cô.

Lừa người.

Dạ Sắc không biết câu chuyện Bùi Bạch Mặc kể là giả, hay nhân vật chính là cha anh mới giả.

Cũng có thể, anh nói lừa cô mới là giả.

Ý nghĩa câu chuyện Bùi Bạch Mặc kể nằm ngay ở mặt chữ, không cần Dạ Sắc nhắc nhở, Lâm Khẩn đã gọi điện cho tổ trưởng Hứa Nam Khang báo cáo tình hình.

Không hiểu vì sao, họ cũng đều tin tưởng phán đoán của Bùi Bạch Mặc.

Trong chuyện mà Bùi Bạch Mặc kể, cô gái nhỏ kia là tội phạm giết người.

Cũng nói cho họ biết, hung thủ thật sự là người mà các cô chưa từng hoài nghi, con gái của Tần Chi, Tần Diêu Quang.

Là nữ, nên các nạn nhân không bị xâm hại về tình dục.

Mười bảy tuổi. Cùng tuổi với người bị hại, hai người đi như bạn bè sẽ không bị ai để ý, nên khi người bị hại mất tích trên đường phố sầm uất, cũng sẽ không thu hút sự chú ý của người qua đường, khi mất tích, cũng sẽ không có nhân chứng nào thông báo đầu mối hữu dụng cho cảnh sát.

Hung thủ còn trẻ như vậy, đáng lẽ nên hồn nhiên chân thật sống đúng tuổi của mình.

Nghĩ đến Tần Hoài An đang hấp hối trên giường bệnh, Ngụy Nghi đang cô lập mình trong phòng làm việc, còn cả Tần Chi đang trong trại tạm giam đợi mọi chuyện kết thúc, đáy lòng Dạ Sắc trầm xuống.

“Em đã gặp qua cô bé.” Dạ Sắc thầm nhớ lại dáng vẻ của Tần Diêu Quang: “Cô bé rất gầy, sao có thể di chuyển được thi thể?”

Bùi Bạch Mặc thân nhiên đáp: “Không có sức để vận chuyển thi thể, nhưng có khả năng lừa người sống xuống hầm, đến chỗ đồng không mông quạnh cùng mình.”

“Như thế thì sao lại loại bỏ hiềm nghi ở Ngụy Nghệ? Cô ấy cũng là nữ, sau khi con gái mất tích, tình yêu, tình thân đều có biến cố, nhận hai đả kích lớn như vậy, tâm lý có vấn đề là chuyện hoàn toàn có thể xảy ra.” Dạ Sắc vẫn không cam lòng.

Bùi Bạch Mặc nhìn cô một cái, thở dài: “Thứ nhất, tất cả những bức tượng gốm mà Ngụy Nghệ làm ra, đều cho thấy thuận tay trái, các đồ đạc cũng đều cầm bằng tay trái, những bức tranh trong phòng làm việc của cô ấy cũng có thể chứng minh điều đó. Mà những bức tượng gốm trong tầng hầm, không hề có chút đặc thù nào về việc thuận tay trái. Những bức tượng này cũng không được làm bởi Ngụy Nghệ. Việc làm không có quy luật nhất định nào như chặt cụt tay, cụt đầu, có phong cách hoàn toàn khác biệt với việc xếp ngay ngắn những chiếc bàn gốm đã cũ, không ai sử dụng ở một bên.

Thứ hai, Ngụy Nghệ là một nghệ nhân làm gốm, nếu muốn phát tiết cảm xúc, cũng sẽ vô thức chọn hai tay của nạn nhân. Mà những người bị hại được phát hiện, hai tay đều rất sạch sẽ, không bị tổn thương.

Thứ ba, vụ án này là ‘Búp bê máu’, những con búp bê xuất hiện trong vụ án là loại búp bê bán chạy nhất của một công ty đồ sứ năm 2001. Năm 2001 cũng là năm Tần Diệu Quang mất tích. Hồ sơ đi học của cô bé cũng chỉ có từ năm 2002 trở đi. Loại búp bê này, hẳn là có một ý nghĩa nhất định nào đó đối với cô bé. Mà đối với Ngụy Nghệ, một năm con gái mất tích, thứ mà cô ấy không thể tiếp xúc nhất, hẳn là đồ chơi yêu thích nhất của con gái mình.”

Anh nói đến đây mới dừng lại bổ sung: “Vết thương trí mạng của người bị hại đều là cắt cổ, dẫn đến tình trạng đứt động mạch, nạn nhân tử vong vì mất quá nhiều máu. Bình thường hung thủ chọn cách cắt cổ, vì hai nguyên nhân: một là tránh cho người bị hại thét lên, gây chú ý; hai là vì năng lực hạn chế, nên không thể giết người bằng cách khác được, cắt cổ chủ yếu đòi hỏi kỹ thuật của hung thủ, không cần đến sức mạnh.”

Rất nhanh sau đó, phía Hứa Nam Khang gửi lại tin, không thấy chút tung tích nào của Tần Diệu Quang.

Kí túc xá, trường học, nhà họ Tần, nhà họ Ngụy.... Tất cả những nơi mà họ nghĩ cô sẽ xuất hiện, đều không thấy người.

“Có khi nào là cô ấy đến chỗ thi thể cuối cùng mà cảnh sát chưa phát hiện ra không. Bùi đại thần, anh thấy sao?”

Dạ Sắc vuron tay gõ trán cậu ta: “Chúng ta không biết vị trí thi thể cuối cùng nằm ở đâu.”

Bùi Bạch Mặc nhìn động tác giữa hai người, nhủ mày: “Ừm, một ý nghĩ không tồi. Đệ tử của Dạ Sắc nhìn xa trông rộng, cậu phân tích thử xem nào, thi thể cuối cùng giờ có khả năng đang ở đâu?”

Tay Lâm Khản run run, nhìn Bùi Bạch Mặc qua kính chiếu hậu: “Hôm nay, em không hề chọc anh!”

Bùi Bạch Mặc cây ngay không sợ chết đứng: “Cậu thấy tôi đang làm khó cậu?”

Lâm Khản vô thức lắc đầu: “Đâu có, Đại Thần, anh đừng có vu khống.”

Bùi Bạch Mặc lại càng hùng hồn hơn: “Vừa rồi đúng là tôi định làm khó cậu.”

Dạ Sắc nghe xong, không nhin được, hai bả vai rung lên, ánh mắt nhìn về phía Lâm Khản mang theo vẻ hả hê khó giấu.

“Cậu thấy khó xử, vậy thôi quên đi.” Giọng nói của Bùi Bạch Mặc nghe có vẻ như cực kì tiếc nuối, thậm chí còn có chút ủy khuất,

Người thật sự bị ủy khuất là Lâm Khản, cổ nuột uất ức xuống bụng, nuột đến mức nội thương.

Manh mối Tần Diệu Quang để lại không nhiều.

Cảnh lực của đội hình sự theo dõi tập trung ở mấy người quen của Ngụy Nghệ và Tần Hoài An, rất ít người bố trí quanh thân nhân của Tần Diệu Quang.

Lâm Khản nghe theo đề nghị của Bùi Bạch Mặc, lái xe trở lại khu vực bên ngoài phòng làm việc của Ngụy Nghệ.

Cậu vốn là người hể yên tĩnh là sẽ muốn làm gì đó phát ra tiếng động, không chịu được, hỏi hai vị tiền bối trong xe: “Có khi nào cô ấy vào trại giam thăm Tần Chi không?”

Lần này Dạ Sắc phũ phàng đả kích cậu ta: “Cậu cho rằng Tần Diệu Quang bắt cóc con của Lý Gia Thành, xong còn nghênh ngang xuất hiện đòi tiền chuộc từ người bị hại? Cô ta đến trại giam làm gì, tự chui đầu vào lưới hay cướp ngục? Cậu nghĩ đây là phim à!”

“Sư phụ, chị thật sự nghĩ em bị thiếu năng à! Mặc dù Tần Diệu Quang mới có mười bảy tuổi, nhưng IQ và EQ chắc chắn sẽ không thấp. Cô ấy đã hoàn toàn tỉnh ngộ thì sao? Cô ấy không ra tay với cha mẹ mình, chứng tỏ vẫn còn có tình cảm. Tần Chi vào tù, trước đó hai nhà Tần Ngụy hẳn là đã phát hiện ra con gái mình có chỗ không đúng, nhưng lại bao che. Giờ cô ấy phải bỏ chạy, cha mẹ cô ấy phải làm sao?” Lâm Khản cãi lại.

“Tượng tượng luôn tốt đẹp, nhưng hiện thực lại luôn phũ phàng.”

Dạ Sắc vừa nói xong câu đó, liền nghe thấy tiếng mở cửa xe.

Quay người lại, quả nhiên, Bùi Bạch Mặc vừa mở cửa xuống xe.

Cô xuống xe theo anh, thấy cách đó không xa là đội xe của Hứa Nam Khang đang tiến đến.

Hứa Nam Khang gật đầu với anh từ xa: “Cảm xúc của Ngụy Nghê rất ổn định, vừa mới gọi rất nhiều đồ ăn từ bên ngoài phân phát cho các nhân viên tăng ca của chúng tôi.”

“Đã xác nhận thân phận của nhân viên chuyển phát nhanh đó chưa?” Bùi Bạch Mặc hỏi nghiêm túc.

“Không có vấn đề gì, đội cảnh sát hình sự mặc thường phục đã kiểm tra qua.”

Bùi Bạch Mặc gật đầu, lùi lại, trong lúc xoay người, liếc về tầng bốn của khu Kim Hoàn, thấy có một cánh cửa sổ đang mở, để lộ dáng vẻ đang nhìn ra xa của Ngụy Nghê.

Góc cô đang nhìn, là đường lớn chạy qua Kim Hoàn.

Bùi Bạch Mặc nhíu mày, lập tức mở miệng: “Phương tiện của nhân viên chuyển phát nhanh đó là gì?”

“Xe BYD màu vàng.” Hứa Nam Khang đáp.

“Lập tức phái người chặn chiếc xe này lại, kiểm tra cốp sau.”

Ánh mắt Hứa Nam Khang sáng lên, nhưng ngay sau đó lại xám lại: “Ý anh là Tần Diêu Quang vừa mượn cốp xe của nhân viên chuyển phát nhanh để trốn khỏi chỗ này?”

Bùi Bạch Mặc không lên tiếng phủ nhận.

Hứa Nam Khang gọi cho người của đội cảnh sát, nhanh chóng ra lệnh, liên hệ phối hợp với các bộ phận khác. Hứa Nam Khang cũng đi cùng lái xe của đội cảnh sát hình sự, đến vị trí của chiếc BYD kia.

Mọi người rút lui, Dạ Sắc cũng từ từ trở về cùng Bùi Bạch Mặc.

Còn chưa đến chỗ Lâm Khản dừng xe, anh lại dừng bước.

“Xe của nhân viên chuyển phát nhanh lộ liễu như vậy, mức độ mạo hiểm quá lớn. Không đúng!”

Anh dường như tự lẩm bầm một mình, sau đó bắt lấy tay Dạ Sắc: “Gọi cho Hứa Nam Khang, kiểm tra cốp xe của đám xe cảnh sát ra ngoài cùng anh ta.”

“Chỗ của Ngụy Nghê có nhiều cảnh sát như vậy, nếu cô ta dám tới, chắc chắn sẽ chọn cách an toàn nhất để rời đi.”

Ánh mắt Dạ Sắc run lên: “Cô ta sao dám coi thường cảnh sát đến vậy...”

Khi gọi được cho Hứa Nam Khang, Dạ Sắc vội vàng truyền đạt lại ý của Bùi Bạch Mặc.

Đầu dây bên kia, Hứa Nam Khang chửi thề: “Tôi và mấy chiếc xe khác vừa vào quốc lộ đã bị chiếc xe kia lừa vào trạm xăng.”

Anh vừa nói, vừa nhảy xuống mở cốp xe cảnh sát, bên trong không có bóng dáng của Tần Diêu Quang.

Anh khề thở phào, vừa định đóng cốp xe lại, đúng lúc ấy nhìn qua nắp cốp, có một tấm thẻ màu trắng được dặt vào đó. Trên đó viết bảy chữ cái tiếng anh: “GOODBYE”.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Búp Bê Máu (5)

Việc tìm Tần Diêu Quang đến đó là đứt manh mối.

Chân tướng được vạch trần, đội cảnh sát hình sự vẫn không lấy được chút thông tin nào từ Tần Chi và Ngụy Nghê.

Lâm Khản cầm hồ sơ vụ án, chặc lưỡi khen ngợi: ”Chỉ số IQ và lòng can đảm của Tần Diêu Quang đúng là hơn người. Em đến trường học hỏi thăm bạn học của cô bé với đội cảnh sát hình sự. Tất cả đều nói cô ta rất lạc quan, học hành chăm chỉ. Trốn kĩ như vậy, làm em rất ngạc nhiên, rốt cuộc trong một

năm bị lừa kia, cô ta rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì. Hơn nữa, dám ngهنهنh ngang coi xe cảnh sát như taxi đi ké một đoạn đường, cô ta tự tin rằng mình có thể trốn thoát được? Rõ là coi thường IQ của cảnh sát mà.”

“Lâm công tử, đặc biệt nhắc cậu, cậu cũng là một trong những người cảnh sát đáng khinh bỉ đấy.” Dạ Sắc ngồi một bên, mở tờ báo cũ của ngày hôm đó, đúng lúc ấy ngẩng lên đả kích Lâm Khấn.

Tin tức mà đội cảnh sát hình sự cố đề xuống, vẫn bị các phóng viên vạch trần thêm thất một chút máu me ghê rợn nhất có thể, thân thể của người bị hại cuối cùng đã đạt hiệu quả bị thảm nhất.

Cô bé mồ côi bị lừa, mới đoàn tụ được với cha mẹ ruột cách đây không lâu.

Không những có đáng về na ná Tần Diêu Quang, mà thân thể tương tự.

Không thấy thi thể của người bị hại đâu.

Dạ Sắc xoa xoa mắt, sau đó nhìn chằm chằm không chớp mắt vào ảnh chụp của người bị hại trên báo.

Có khi nào, người bị hại cuối cùng còn sống không?

Vụ án rơi vào ngõ cụt.

Bùi Bạch Mặc không phải là cảnh sát chính quy, anh về biệt thự đóng cửa, từ chối tiếp khách, Dạ Sắc vội vã cầm lấy tờ báo cũ kia, lái xe từ cục cảnh sát về phía biệt thự ở ngoại ô.

Cô cần người đồng ý với ý nghĩ của cô.

Còn sống, tức là vẫn còn hi vọng.

Sương mù trên núi vẫn dày đặc như cũ, tất cả cảnh vật đều bị bao phủ bởi màn sương trắng xóa.

Dạ Sắc mất kiên nhẫn rung chuông, nắm tay lại gõ cửa, càng gõ càng nhanh.

Vì cô chạy nhanh, tóc mái hơi dính vào trán, vênh lên.

Cuối cùng cũng có người mở cửa, Dạ Sắc không đợi nhìn rõ đối phương đã ngay lập tức lên tiếng: “Sur thúc, em có phát hiện mới.”

Người đứng ở cửa, lại không phải là đáng người như ngọc của Bùi Bạch Mặc.

Tóc xù, mắt xanh, khuôn mặt như tạc tượng, đáng về cao to.

Người này, nhiều năm trước Dạ Sắc gặp rất nhiều lần, không quá xa lạ.

Cô bất giác muốn quay đầu chạy, nhưng người kia lại kéo vai cô sang bên cạnh, tiện tay đóng cửa lại, rồi đứng trước đó.

Anh ta làm bầm ra một chuỗi tiếng Trung không lưu loát, Dạ Sắc nghe không rõ, chỉ thấy anh ta nhú mày, dường như đang cố nhớ xem đã từng gặp cô ở đâu.

Trái tim vừa bị treo ngược lên của cô liền được hạ xuống, tiện tay sờ sờ mặt mình, hơi nóng. ... Vì căng thẳng. Cô vô ý nói ra một câu xin lỗi bằng tiếng Đức.

Dứt lời mới ngó người: Chết cha!

Quả nhiên, ánh mắt người tóc nâu sáng rõ, về mặt nghiêm túc mau chóng nở nụ cười.

“Katze!” Người đàn ông ấy nhào đến ôm cô vào lòng, “Tôi rất nhớ cô.”

Dạ Sắc biết trình độ tiếng Trung của anh ta, nên không thêm so đo về hàm ý của hai chữ ‘nhớ cô’.

Cô khẽ giẫy người, thoát khỏi vòng ôm của người đàn ông đó, chưa kịp lên tiếng khách sáo vài câu, khéo mắt đã thấy có bóng người ở cầu thang bước xuống phòng khách.

Bùi Bạch Mặc đứng dựa tường, tóc mái ướt được vuốt lên tùy ý. Mặc một chiếc áo liền mũ màu trắng sữa, đáng về nhẹ nhàng thư thái sau khi tắm xong.

Dạ Sắc đứng yên. Người đàn ông tóc nâu kia nhìn Bùi Bạch Mặc rồi lại nhìn Dạ Sắc, đột nhiên vỗ tay: “J, sao lại không nói cho tôi biết là hai người ở

cùng nhau.”

Tốc độ rời đi của Dạ Sắc, nhanh hơn nhiều so với hiệu suất vào cửa của cô.

Bùi Bạch Mặc dường như vừa nghe xong ý định của cô đến đây, cô đã chạy ra cửa rồi.

Anh vô thức tiến lên, đúng lúc ấy bên tai anh vang lên một tiếng càn bước anh lại.

Người đàn ông tóc nâu ngơ ra: “J, tôi dọa cô gái của cậu à?”

Bùi Bạch Mặc từ từ đi xuống lầu, ngồi vào chiếc sofa nằm ở phòng khách: “Nên cậu định bồi thường cho tôi ư?”

Người đàn ông kia cười toe toét, ngồi xuống cạnh Bùi Bạch Mặc: “Nể tình tôi ngủ với cậu nhiều năm như vậy, coi như tôi nợ cậu lần này đi.”

Bùi Bạch Mặc nhìn anh ta đầy ghét bỏ: “Linser, vừa phải thôi.”

Linser vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục dựa vào người anh: “Cậu về nước là vì Katze?”

Bùi Bạch Mặc nhú mày: “Katze là sư đệ đệ (1) của tôi.”

(1): Sư đệ: Học trò của sư huynh/ sư tỉ.

Linser mỉa mai: “J, cậu có thể mở rộng mắt nhìn người ra không?! Katze không chỉ là sư đệ của cậu, đó còn là một người con gái.”

Bùi Bạch Mặc: “Giống như cậu, trừ việc là bạn cùng phòng với tôi, còn là một tên bán nam bán nữ.”

Linser nhú mày nhìn anh đầy khó hiểu: “Katze thích cậu.”

“Cậu cũng thích tôi.” Bùi Bạch Mặc gần như lập tức đáp trả.

Linser thấy nói mãi không thông, hơi nôn nóng: “Chuyện này không giống nhau. Cô ấy thích cậu, muốn trở thành bạn đời của cậu. Bạn đời, chuyện này chắc cậu phải hiểu chứ.”

Bỗng nhiên Bùi Bạch Mặc quay đầu lại, mặt đối mặt với Linser.

“Rất lâu trước kia, hầu như ngày nào cô ấy cũng ở dưới lầu nhà chúng ta, muốn tình cờ gặp được cậu, cuối cùng lại đều trùng hợp gặp phải tôi. Tôi biết, cậu chắc chắn không biết, nhiều năm trước ấy, có một cô gái rất chân thành, muốn dùng cách tình cờ gặp nhau để theo đuổi cậu.”

Đột nhiên Bùi Bạch Mặc nhú chặt mày, Linser vỗ vỗ vai anh: “Nén bi thương, đây chính là bỏ lỡ một cô gái trong truyền thuyết.”

Dạ Sắc biết, năm 21 tuổi cô rất ngốc, nhưng nếu quay lại thời kì ấy, có lẽ cô sẽ còn ngốc hơn lúc bây giờ.

Cô không biết trên thế giới này có người nào bất hạnh hơn cô không. Khi còn trẻ, lấy hết dũng khí để theo đuổi một người, nhưng người được theo đuổi kia lại không biết mình đang được theo đuổi.

Linser là một nhân chứng bất đắc dĩ của cô, lần thứ hai anh ta xuất hiện, đối với cô mà nói, đúng là không tốt chút nào.

Cô cứ miên man suy nghĩ, những ý nghĩ liên quan đến vụ án của Tần Diệu Quang hoàn toàn bị cắt ngang.

Nếu như người bị hại vẫn còn sống.

Dạ Sắc vò đầu, vừa định nghĩ tiếp, lại bị cuộc điện thoại Lữ Tổng Tổng đã lâu không gặp xen ngang một lần nữa.

Lữ Tổng Tổng là phóng viên ở tỉnh N, năm nay chuyển sang làm DJ của đài phát thanh, chẳng qua chỉ là vì hứng thú mà thôi.

Thái độ của Lữ Tổng Tổng hôm nay rất khác, không nói chuyện phiếm, mà cô kể lại sự việc kì lạ mà mình vừa gặp phải: “Hôm nay khi dẫn chương trình phát thanh, mình có nhận hai cuộc điện thoại từ khán thính giả, rất kì lạ, đối phương không chịu nói gì hết, chỉ đọc ra một dãy số. Dù mình có cố gọi lại thế nào cũng không được.”

Dứt lời, cô ta lại nói thêm: “Nhưng mà, cô gái kia, giọng nói rất dễ nghe, vừa trong vừa ngọt.”

Dạ Sắc đỡ trán: “Lữ tiểu thư, cậu có thể chú ý đến những điều bình thường hơn được không?”

“Được rồi, Sắc Sắc, là một người nhân dân áo vải bình thường, mình có cảm giác rất bất an, hay cậu trích quỹ tình thương của mình, tư vấn tâm lý giúp mình một chút. Thứ nhất, lúc đầu mình nghĩ cuộc điện thoại ấy chỉ là một trò đùa, không để mắt đến. Nhưng khi cuộc gọi thứ hai xuất hiện, mình mới cảm thấy có gì đó sai sai. May là hoãn kịp thời, tránh cho cuộc gọi kì lạ này bị truyền ra ngoài. Nhưng mình cố gắng nhớ xem cuộc gọi thứ hai nói gì. Rất lộn xộn, là một chuỗi số không có quy luật nào hết.”

Dạ Sắc hỏi cẩn thận: “Chương trình của cậu mỗi ngày nhận chừng bao nhiêu cuộc điện thoại.”

“Mình nghe trực tiếp chỉ nửa giờ, mỗi lần nói chuyện với thính giả cũng không nhiều, cùng lắm là năm đến sáu cuộc. Hai cuộc điện thoại này đều gọi vào lúc mới bắt đầu phát thanh trực tiếp, lúc nào cũng ở trạng thái đang gọi. Mình nhờ đồng nghiệp điều tra thử, nhưng số điện thoại bị ẩn đi, không thấy có ghi chép nào, nên mình mới càng nghi ngờ hơn.

“Tiết mục phát thanh này chủ đề là gì?”

Lữ Tống Tống hạ thấp giọng xuống: “Vấn đề ngày hôm nay... Là bản đưa tin đặc biệt về... Vụ án liên hoàn kia.”

Nghe đến đó, sắc mặt Dạ Sắc trầm xuống: “Mình biết rồi, gửi cho mình dãy số kia đi. Còn nữa, nếu cậu sợ, thì đến tìm Tiêu Tử Quy đi. Trước giờ anh ta chưa bao giờ từ chối mỹ nữ, hai người từ nhỏ đã cùng nằm trên một chiếc giường, chuyện này cậu hẳn là rõ hơn mình.”

“Dạ! Sắc!”

Dạ Sắc đưa di động ra xa một chút, một lúc sau mới đưa trở lại bên tai. “Tống Tống, tận dụng cơ hội. Đàn ông và phụ nữ, đều có ý nghĩ thủ thân như ngọc. Cậu là người phụ nữ đầu tiên của anh ấy, anh ấy chắc chắn sẽ thủ thân như ngọc vì cậu cả đời. Tên đàn ông như Tiêu Tử Quy, chắc chắn sẽ bắt cậu phải chịu trách nhiệm. Chắc chắn đấy!”

Lữ Tống Tống hừ một cái, nói tiếp: “Nói dễ nghe nhỉ, mình chỉ muốn ngủ với người đàn ông của mình thôi. Cúp đây.”

Không lâu sau, Lữ Tống Tống gửi dãy số kia cho Dạ Sắc.

Dạ Sắc mở tin nhắn ra, bên trong đúng là một dãy số lộn xộn bất quy tắc.

2531

3647

0514

1689

0375

8321

9354

4673

Những dòng số lộn xộn này, rốt cuộc là có ý nghĩa gì?

Liệu có liên quan gì đến Tần Diêu Quang đã mất tích hay không?

Lòng Dạ Sắc ngổn ngang hàng trăm mối thắc mắc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Búp Bê Máu (6)

Hiệu ứng mà bài báo về vụ án ‘Búp bê máu’ mang lại lớn hơn Dạ Sắc tưởng tượng rất nhiều.

Chẳng hạn như người mẹ nghìn năm không gặp của cô – Khương Bắc Vi cũng đích thân đến thăm cô.

Dạ Sắc vừa mở cửa, liền nghe thấy giọng nói châm chọc: “Hiếm lắm mới thấy cảnh sát Dạ không cần phải tăng ca bắt tội phạm.”

Dạ Sắc đang bước đến phòng bếp, bắp chân hơi run lên, giọng nói ngọt đến đáng sợ: “Mẹ, mấy hôm không gặp, mẹ lại đẹp lên rồi.”

Cô bước mấy bước rồi bỏ nhào vào người Khương Bắc Vi, vòng tay lên cổ bà.

Nhanh, chuẩn, chắc chắn.

Khương Bắc Vi nhanh tay đẩy cô ra: “Chột dạ cái gì, mẹ cũng không bắt con phải quỳ ván giặt đồ, cũng không để con bán mình nuôi mẹ, có cần chột dạ rồi nịnh nọt kiểu này không?”

Dạ Sắc chặc lưỡi: “Không cần, đúng là không cần thật.”

Biểu cảm này của Dạ Sắc chọc cười Khương Bắc Vi: “Thôi nói thẳng đi. Vụ án đưa tin hôm nay, con cũng tham gia đúng không?”

Dạ Sắc lập tức gật đầu.

Khương Bắc Vi thở dài, sốt ruột nói: “Cháu gái của chú Tiêu con, năm nay vừa tròn mười bốn tuổi, người nhà họ đọc được bản tin thấy cực kì lo lắng, tìm đến chú Tiêu rồi bảo mẹ qua đây nghe ngóng tin tức.”

Khương Bắc Vi dừng lại, nhìn chằm chằm vào Dạ Sắc, một cách tỉ mỉ từ trên xuống dưới.

Không hiểu sao Dạ Sắc lại cảm thấy lạnh hết sống lưng.

“Con không thấy những lúc thế này thì con phải nói gì đó à? Chẳng hạn như bày tỏ quyết tâm ấy?” Khương Bắc Vi thở dài lên tiếng. “Con xem, đàn như thế, nhìn mặt để nói chuyện cũng không làm nổi, thì phá án kiểu gì? Mẹ cũng không nhét con lại vào bụng để đẻ lại lần nữa, đúng là đáng thương mà!”

Dạ Sắc sắc không khí: “Con vẫn luôn nghi ngờ mình không phải con ruột của mẹ, hôm nay thì xác định chắc chắn rồi, con không phải là con ruột mẹ thật.”

Khương Bắc Vi lườm cô một cái: “Cảnh sát luôn bị nước bọt của người dân che mờ mắt, là người nhà của một cảnh sát... có giác ngộ cao hơn người dân thường, mẹ thấy, đám cảnh sát các con thật sự rất vô tích sự.”

“Nhưng mẹ vẫn thấy may mắn, dù sao con cũng là một cảnh sát ngu dốt thì vẫn tốt hơn là một tội phạm tinh ranh.”

Điều mà Dạ Sắc thấy vui nhất là đến tận lúc rời đi, Khương Bắc Vi cũng không dặn dò cô phải cẩn thận, đây coi như là một sự tiến bộ rất lớn.

Dãy số mà Lữ Tổng Tổng gửi đến, Dạ Sắc nhờ Hứa Nam Khang đưa cho các đồng nghiệp khác.

Bản báo cáo phân tích giọng nói trong bản ghi âm còn chưa có, không thể dựa vào giọng nói và giới tính để suy ra tuổi tác đại khái của người đầu dây bên kia, cũng không biết hai cuộc gọi bí ẩn ấy có quan hệ gì với Tần Điều Quang không.

Dạ Sắc chuỗi chữ số ấy.

Là một loại mật mã?

Hay chỉ là những con số bình thường?

Hay nó biểu tượng cho một kí hiệu khác nào đó?

Cô đang vắt óc suy nghĩ, điện thoại rung lên, trên màn hình hiện lên một dãy số lạ.

Cô nghe điện thoại, phía bên kia lại là giọng nói trầm thấp gọi cảm của Bùi Bạch Mặc: “Lại đang chú ý đến mấy chuyện linh tinh?”

Dạ Sắc nhớ lại ngày mình vội vàng đến biệt thự ở ngoại ô của anh, phỏng đoán mấy câu liên quan đến việc có khả năng nạn nhân vẫn còn sống của mình: “Không, Tiểu sư thúc, em ngủ rồi.”

Dứt lời mới phát hiện ra nói chuyện này với anh có vẻ quá thân mật rồi, không ổn.

Cô cũng không biết liệu Linser có nói gì với Bùi Bạch Mặc không, không hiểu sao, chỉ nghe giọng anh qua điện thoại thôi, cô cũng cảm thấy khản trương.

Anh không né tránh cô, Dạ Sắc thở nhẹ một hơi.

Hai bên đầu dây cực kỳ yên tĩnh, phảng phất hơi thở của hai người xen lẫn.

Thoáng chốc Dạ Sắc lại nghe thấy tiếng cười của Bùi Bạch Mặc, mang theo vẻ trong suốt thường thấy.

“Trước giờ tôi không biết là em lại có thói quen bật đèn khi ngủ đâu.”

Dạ Sắc sững người, đến trước cửa sổ, kéo rèm cửa.

Quả nhiên, Bùi Bạch Mặc đang đứng dưới một cột đèn đường cách nhà cô không xa.

Cách một khoảng cách không gần, cũng không xa, anh vẫy tay với cô.

Giọng nói dịu dàng, nhẹ nhàng của anh vang lên bên tai Dạ Sắc: “Trước giờ quên nói, đã lâu không gặp.”

Trong màn đêm yên tĩnh như thế, người ấy lại dịu dàng đến vậy.

Ánh trăng thật sáng.

Niềm rung động chôn sâu trong lòng Dạ Sắc lại bị đánh thức.

Nhưng sự cảm động của cô chưa kéo dài bao lâu, anh đã tự tay dội một thau nước lạnh lên người cô: “Sắc Sắc, khi em bỏ học kì kia về nước, vẫn còn nợ tôi bài luận văn cuối năm, tính khi nào thì trả thế?”

Khi Dạ Sắc kể chuyện này lại cho Lữ Tổng Tổng nghe, cô ấy liền cười đến nghiêng ngả.

Lữ Tổng Tổng còn hỏi đi hỏi lại cô mấy lần: “Cậu chắc chắn lúc ấy cậu không mơ ngủ chứ?”

Dạ Sắc vươn người qua chiếc bàn gỗ tròn, nhéo tai Lữ Tổng Tổng: “Đúng thế, trong mơ mình thấy có người nửa đêm đứng dưới nhà mình giục mình nộp luận văn, cậu nói xem, là mình có bệnh hay người đến giục nộp luận văn kia có bệnh.”

“Cậu thích người có bệnh?” Lữ Tổng Tổng thuận mồm hỏi.

Dạ Sắc hơi đập bàn: “Đá xoáy mình ít thôi. Cậu nói xem, rốt cuộc anh ấy đang nghĩ gì chứ?”

Lữ Tổng Tổng chậm chậm khuấy chiếc thìa trong tay: “Người học phân tích tâm lý chuyên nghiệp như cậu có chắc chắn là muốn nghe kẻ ngoại đạo này nói không?”

Dạ Sắc buồn bực: “Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.”

Lữ Tổng Tổng dừng động tác trên tay lại, ôm tay, nghiêm túc nhìn Dạ Sắc: “Cậu về nước gần bốn năm rồi. Nói thẳng ra, nếu như không phải trùng hợp anh ấy đến làm việc ở tỉnh này, cậu sẽ vượt qua ngàn dặm xa xôi để trở lại đó tìm anh ta sao?”

Dạ Sắc không do dự lắc đầu, Lữ Tổng Tổng chưa kịp đá kích cô, đã nghe thấy cô lên tiếng: “Nếu như có ngày mình có thể trở thành một người thật giỏi, có thể đứng cạnh giúp đỡ anh ấy, mình mới đi. Mình không còn là cô gái hai mươi một tuổi của năm đó nữa, vì thích anh, mà muốn anh phải thích mình.”

Lữ Tổng Tổng đang tính nhấp ngụm cà phê, lại đặt chén xuống: “Mặc dù nghe có chút xiu cảm động, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến trình độ cảm nhận của mình. Sắc Sắc, mình không ngờ cậu lại thích anh ấy đến vậy.”

Dạ Sắc khẽ mím môi, giọng nói nghiêm túc trở lại: “Có lẽ mình cũng không thích anh ta đến vậy. Nếu như anh ấy không xuất hiện trước mặt mình lần nữa, mình vẫn có thể sống vui vẻ bình thường, lâu lâu thì nhớ lại một chút. Vì loại tình yêu không màng đến sống chết, rồi khỏi ai đó thì không sống nổi. . . Không có khả năng xảy ra trên người mình.”

Lữ Tổng Tổng cười, nâng tách cà phê của mình lên, chạm vào tách của Dạ Sắc: “Đồng quan điểm.”

Dạ Sắc lại không nghĩ thế: “Cậu bỏ được Tiêu Từ Quy?”

“Giống như cậu bỏ được Bùi Bạch Mặc thôi.” Lữ Tổng Tổng sặc cà phê.

“Nói thật đi xem nào, rốt cuộc cậu thích anh trai mình ở điểm nào nhất?” Khó có dịp được nói đến chủ đề này, Dạ Sắc tất nhiên sẽ không buông tha.

Lữ Tổng Tổng nhú mày, cân nhắc ba giây rồi mới lên tiếng: “Không biết. Có lẽ là khi còn học Trung Học, có bạn học nào đó tung tin đồn ác ý về mình, anh ấy đứng ra giải thích cho mình, tin tưởng mình.”

“Cũng có thể là vì vừa sinh ra đã thấy anh ấy, đây chắc là kiểu là vừa gặp đã yêu đi.”

Thấy cô không muốn trả lời về vấn đề này, Dạ Sắc liền đổi chủ đề: “Còn Phó Văn Thâm, cậu giải quyết được chưa?”

Lữ Tống Tống muốn đánh Dạ Sắc: “Anh ta là một tên đầu gấu, chị đây mà giải quyết được thì đã lên làm chị hai rồi.”

Nói chuyện nhảm nhí nửa ngày, cuối cùng chủ đề lại quay lại dây số hôm qua Lữ Tống Tống nhắc cho Dạ Sắc.

“Minh mong là dây số này có liên quan đến Tần Diêu Quang, hiện giờ các manh mối liên quan đến con bé đều bị đứt đoạn, rất khó để tìm ra người. Bản tin hôm qua của các cậu cũng đã tạo nên áp lực rất lớn đến cảnh sát.”

Lữ Tống Tống nhủ mày: “Nếu như người gọi đến đúng là Tần Diêu Quang, thì con bé cũng quá gan dạ. Xã hội ngày nay, thanh thiếu niên đều như thế à?”

Dạ Sắc chỉnh lại: “Con bé không phải là thanh thiếu niên bình thường, mà là thủ phạm đã hành hạ đến chết rất nhiều thiếu nữ.”

Bản báo cáo Dạ Sắc luôn chờ đợi cuối cùng cũng xuất hiện.

Sau khi phân tích giọng nữ trong cuộc gọi đường dây nóng ở đài truyền hình, có thể xác nhận chắc chắn người gọi chính là Tần Diêu Quang mất tích đã lâu.

Dạ Sắc nhận tin xong, lập tức chạy về sở cảnh sát.

Các đồng nghiệp đều đang tập trung ở phòng họp, cả đội cảnh sát hình sự lẫn những cảnh viên trẻ khác.

Dạ Sắc nhìn lướt qua một vòng, trông thấy Bùi Bạch Mặc đang ngồi yên lặng trong góc phòng.

Lâm Khản thì ngồi đằng sau Bùi Bạch Mặc, trong suốt quá trình ấy, cậu vẫn luôn chú ý đến động tác của Bùi Bạch Mặc.

Dạ Sắc ngồi cạnh hai người, cầm quyển tài liệu trong tay, gõ vào đầu Lâm Khản, nói nhỏ: “Lão đại bảo cậu đến giám sát à?”

Lâm Khản ôm chặt lấy đầu, trừng mắt nhìn Dạ Sắc.

Hành động đêm đó của Bùi Bạch Mặc quá bất thường, Dạ Sắc trước khi nghĩ ra nguyên nhân, không muốn ở gần anh quá, liền kéo ghế, ngồi ngay sau lưng Lâm Khản.

Bùi Bạch Mặc nghe thấy tiếng động, quay lại nhìn Dạ Sắc một cái, rất ngắn, nhưng lại khiến cho Dạ Sắc cười rất lâu.

Hứa Nam Khang đứng trước bảng trắng trong phòng họp, bắt đầu so sánh từng bức ảnh chụp, kể lại các thói quen sinh hoạt của Tần Diêu Quang, đồng thời cũng cho mọi người xem phòng riêng của cô ta.

Thông tin chi tiết, chính là thứ duy nhất mà mọi người khai thác từ chỗ Tần Diêu Quang.

Bùi Bạch Mặc lắng lắng nghe, không chỉ Lâm Khản, mà mấy người khác đang ngồi cũng nhìn chăm chăm vào từng hành động của anh, chờ anh lên tiếng.

Cảm thấy mọi người đang tập trung vào mình... Bùi Bạch Mặc lại nhìn về phía chỗ Dạ Sắc thêm lần nữa.

Cô đang cúi đầu nhìn gì đó. Trong số những người ngồi trong phòng, cô là người duy nhất không để ý anh đang làm gì.

Sở thích của Tần Diêu Quang thực sự rất nhiều.

Cờ tướng, cờ vây, tennis, ván trượt, bơi lội, trò điền chữ... Trên giá sách trong phòng ngủ của cô có trưng bày rất nhiều sách liên quan đến các ngành học khác nhau, nhìn qua có vẻ biết rất nhiều.

Bùi Bạch Mặc nhìn thấy quyển sách về giải phẫu học trên giá sách của Tần Diêu Quang, lại nhìn sang ảnh chụp những vết thương kì lạ mà Tần Diêu Quang để lại trên người nạn nhân.

Lần đầu tiên Bùi Bạch Mặc nhìn đến tập ảnh này, ánh mắt liền dán chặt vào, không dứt ra nổi.

Bộ thập, bộ mẽ, bộ điền... (1) Tần Diêu Quang hình như rất có cảm tình đến những đồ vật ‘Thiên viên địa phương’. (2)

(1) 十字, 米字, 田字 ... các bộ thủ trong tiếng Trung

(2) Thiên Viên Địa Phương – Trời tròn đất vuông : Thuyết cái thiên tạo ra thuyết thiên viên địa phương, mà thiên viên địa phương là một thể hiện của thuyết âm dương. Người xưa gọi trạng thái đất chưa hình thành, còn trong hỗn độn là thái cực. Thái cực sinh lưỡng nghi, phân chia âm dương, hình thành trời đất. Người ta gọi vũ trụ đầy tinh tú là trời, nơi đặt chân để canh tác và sinh sống là đất. Các tinh tú không ngừng di chuyển theo vòng tròn, vô cùng vô tận; trái đất như một vật thể hình vuông không di động, chuyên chờ chúng ta. Nên khái niệm thiên viên địa phương nảy sinh.

Cô ta còn sáng tác cả trên thân thể người bị hại, chỉ thuận tay, vẽ ra các kí hiệu.

Bùi Bạch Mặc lại tiếp tục quan sát phía ảnh giá sách của Tần Điều Quang được dán trên bảng trắng, lần này ánh mắt anh bị hấp dẫn bởi một quyển sách địa lý.

Góc sách hơi vênh lên, điều này nói lên chủ nhân thường xuyên đọc nó.

Những gì Hứa Nam Khang nói, Bùi Bạch Mặc không hề nghe thấy, những chữ số lộn xộn trên bảng, bỗng chốc liền được xếp lại ngay ngắn.

2531

3647

0514

1689

0375

8321

9354

4673

“Thi thể !” Bùi Bạch Mặc hơi híp mắt lại, “Cô bé dùng dao để lại các kí tự trên thi thể.”

Anh chỉ nói một câu như vậy, mọi người đều hoang mang.

Bùi Bạch Mặc híp mắt sâu hơn nữa: “Mọi người có đầu, chỉ là để tăng chiều cao thôi sao?”

Một đám cảnh sát ghen hòng, có chút xấu hổ.

Bùi Bạch Mặc thân nhiên giải quyết vấn đề này: “Sắp xếp các kí tự cô bé để lại trên thi thể ba nạn nhân đầu tiên lại. Đối chiếu với dãy số 4×8 bên trên. Mỗi chữ, mỗi dấu hiệu đều phù hợp với hai đến ba số.”

“Tổ hợp đúng của chúng là:

32

03

47

42

118

54

50

67.”

Mọi người vẫn đang ngồi nghĩ, anh đã đọc ra một dãy số.

Bùi Bạch Mặc nhìn xung quanh một vòng, gật đầu kết luận: “Đầu của mấy người, đúng là chỉ dùng để trang trí và tăng độ cao của cơ thể.”

Sau khi Bùi Bạch Mặc đẩy cửa ra ngoài, Lâm Khản lập tức xoay người đối diện với Dạ Sắc: ” Anh ấy.... Anh ấy.... Anh ấy....”

Dạ Sắc ngẩng đầu nhìn Lâm Khản một cái: “Cậu cà lăm rồi?”

“Quả thật không còn thuốc chữa rồi, càng ngày càng bá đạo, bành trướng đến tận đỉnh Everest.” Lâm Khản bị chuyện đầu chỉ dùng để trang trí làm tổn thương, nhưng lại không thể tìm được một ngôn từ để diễn tả, nên nhanh miệng dùng hết vốn từ ít ỏi của mình để biểu thị lòng bất mãn của bản thân đối với Bùi Bạch Mặc.

Dạ Sắc vỗ vỗ vai cậu ta: “Tôi không ngờ, cậu lại có lúc có thể nghĩ được sâu sắc như thế, nói được những lời hay đến vậy.”

Lâm Khả sững sờ nửa giây mới gào lên: “Hai người đều là đồ cặn bã, hại bốn thiếu gia giờ toàn quạ đen trên đầu!!”

Dãy số Bùi Bạch Mặc đọc lên có đặc thù rất rõ ràng.

Mấy người nghĩ một lúc, rất nhanh đã đưa ra kết luận.

Tám con số, lần lượt tương ứng với kinh độ và vĩ độ, đều là tọa độ địa lý của các địa điểm trong thành phố.

Chỗ kia, là khách sạn Lam Đường ở trung tâm tỉnh N.

Vì sao Tần Diêu Quang lại dùng cách nói gián tiếp này để để lại tin tức?

Các nghi vấn dần dần nối đuôi nhau nổi lên mặt nước.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Búp Bê Máu (Kết)

Câu lạc bộ Lam Đường ở tỉnh N là một ngoại lệ rất đặc biệt. Chủ của nó, là tên cầm đầu xã hội đen trong tỉnh N, Phó Văn Thâm. Những năm gần đây hắn cố gắng tẩy trắng sự nghiệp của mình, chỉ một câu lạc bộ hỗn loạn, dần dần cũng trở thành nơi mà chỉ có tầng lớp quý tộc tỉnh N mới có thể vào tiêu tiền.

Người của đội cảnh sát còn chưa vào được câu lạc bộ, đã bị nhân viên bảo vệ bên ngoài ngăn lại.

Vì quen với Lữ Tổng Tổng, Dạ Sắc đã gặp qua Phó Văn Thâm vài lần. Người đàn ông kia, cả người đều toát lên vẻ ‘Người chớ lại gần’, trên địa bàn của hắn ta, cảnh sát cũng không được tự do ra vào.

Mặc dù đã mấy lần gặp mặt, nhưng khi Dạ Sắc thấy Phó Văn Thâm đi ra khỏi bức tường người, vẫn bị khí chất lạnh tận xương của hắn dọa sợ.

Hắn nhìn quanh những người mặc cảnh phục, đưa mắt đến Dạ Sắc, gật đầu với cô một cái, sau đó không nói lời nào, xoay người đi ra phía sau bức tường người kia.

Không lên tiếng từ chối, nhưng mỗi một động tác lại thể hiện rõ: Tôi không phối hợp.

Dạ Sắc nhìn về phía các đồng đội đang nhứ mảy chán nản, thờ dài, gọi cho Lữ Tổng Tổng.

Lữ Tổng Tổng không muốn dây dưa với Phó Văn Thâm, Dạ Sắc là em gái của Tiêu Từ Quy, đương nhiên rõ chuyện này hơn ai hết. Cô cũng không rõ cuộc điện thoại này có thể mang đến phiền toái gì cho Lữ Tổng Tổng hay không.

“Tổng Tổng...” Dạ Sắc do dự.

Lữ Tổng Tổng từ nhỏ đã nhìn mặt để nói chuyện, hiểu rất rõ tính tình của Dạ Sắc: “Chuyện gì, nói đi, miễn không bảo tớ đi chết là được.”

“Bọn mình đứng trước lối vào của Lam Đường.”

Dạ Sắc nói không rõ ràng, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc xâu chuỗi tin tức rồi đưa ra kết luận của Lữ Tổng Tổng: “Đưa điện thoại cho mình nói chuyện với Phó Văn Thâm.”

Dạ Sắc đưa mắt nhìn dáng người sắp biến mất sau bức tường người kia, dùng tên Lữ Tổng Tổng giữ chân hắn ta lại.

Động tác quay người của Phó Văn Thâm rất nhanh, ánh mắt nhìn thẳng vào Dạ Sắc, đúng hơn là điện thoại trên tay Dạ Sắc.

Dạ Sắc đưa điện thoại cho hắn.

“Văn Thâm?” Trong điện thoại truyền ra tiếng nói dịu dàng động lòng người của Lữ Tổng Tổng.

Phó Văn Thâm khẽ ừ: “Anh đây!”

“Tôi biết anh không phải là người tốt, nhưng tôi vẫn luôn tin rằng, trước giờ anh cũng không chủ động làm chuyện xấu.” Tiếng thờ dài của Lữ Tổng Tổng ở đầu dây bên kia, mang theo trăm nghìn loại cảm xúc, đâm thẳng vào tim người nghe bên này.

Hắn không nói tiếp, yên tĩnh lắng nghe những lời nói mà hiếm khi thấy cô không keo kiệt với mình: “Sắc Sắc là bạn tốt nhất của tôi, anh cũng đừng làm khó bọn họ nữa.”

Phó Văn Thâm vẫn im lặng, Lữ Tổng Tổng cũng thu lại tâm trạng gấp gáp của mình, chậm rãi đợi.

Một lúc lâu sau hắn mới lên tiếng: “Bốn mươi hai từ. Tổng Tổng, anh coi như cuối cùng em đã cho anh thời gian là bốn mươi hai ngày.”

“Tôi...”

“Đừng từ chối, nếu em không đồng ý với bốn mươi hai ngày này.... Anh sợ mình sẽ vẫn còn bá đạo kiên trì yêu em bốn mươi hai năm nữa.”

Phó Văn Thâm nói không chút giấu giếm, hoàn toàn không thêm để ý đến Dạ Sắc đang đứng dự thính ở một bên.

Hắn tắt điện thoại, trả lại cho Dạ Sắc: “Cảm ơn!”

Dạ Sắc giật mình, lập tức hiểu ra lý do hắn nói cảm ơn.

Cô cũng không muốn vì chuyện này mà liên lụy đến tình cảm của Lữ Tổng Tổng. Cô biết, từ giây phút Lữ Tổng Tổng nghe máy, gánh nặng trong lòng cô ấy đã tăng lên rồi, nhưng cứu một mạng người bằng xây bảy tòa tháp, cô không còn lựa chọn nào khác.

Phó Văn Thâm vung tay lên, những người đứng ở hành lang lập tức tản ra. Sau đó hắn mới quay người nói với Dạ Sắc. “Để họ đi vào, cô ở lại đây.”

Dạ Sắc nhíu mày lại, thấy hắn nói tiếp: “Cô là bạn của Tổng Tổng, tôi không cho phép cô đi vào đó, xảy ra chuyện, rồi bị thương trở ra.”

“Anh không thể ảnh hưởng đến việc tôi thi hành công vụ.” Dạ Sắc đi về phía các đồng nghiệp, lập tức bị bảo vệ ngăn lại.

Phó Văn Thâm không để ý đến lời phản đối của Dạ Sắc, lại còn đáp lại: “Vâng, hôm nay đành cản cô thi hành công vụ vậy.”

Về mặt hắn lạnh như băng, không có chút vẻ nhân nhượng nào.

Dạ Sắc trơ mắt nhìn bóng lưng cao lớn của Phó Văn Thâm rời đi, lần đầu tiên thấy hận sự bất lực của mình khi bị quản chế.

Sau khi đội cảnh sát hình sự tiến vào, Dạ Sắc lo lắng chờ bên ngoài.

Tần Diêu Quang để lại manh mối như vậy, hẳn là có uẩn khúc gì đó.

Dạ Sắc muốn đích thân đi điều tra, nên mới gọi nhiều cảnh sát hình sự tham gia hành động đến vậy.

Mà giờ lại bị Phó Văn Thâm cấm túc bên ngoài Lam Đường.

Cô đang chán nản, bộ đàm lại vang lên giọng nói của đồng đội: “Phòng 2001 có phát hiện.”

Dạ Sắc vui vẻ giải thích với bảo vệ đang trông coi cô, rằng hành động đã kết thúc, không còn nguy hiểm nữa, vội vàng chạy đến gian phòng mục tiêu.

Trong thang máy có rất ít người.

Sau khi Dạ Sắc bước vào thang máy, vừa đúng lúc gặp nhân viên ấn tầng dưới cùng.

Dạ Sắc nhẹ nhàng nói: “Tầng 20.”

Nhân viên phục vụ ấn nhẹ một nút ở giữa, sau đó nhấn ba nút bên dưới.

Tất cả các nút trong thang máy đều không có bất kì số hay chữ cái nào.

Lam Đường luôn lấy sự tôn trọng khách hàng làm tiêu chí hàng đầu, mỗi bước đi, mỗi động tác của khách đều được các nhân viên thực hiện, không có quyền tiến vào các tầng khác. Không thể theo dõi hành động của các khách khác, tất nhiên cũng không bị ai theo dõi.

Thang máy dừng lại ở tầng 14, không có người nào, sau đó lại tiếp tục đi lên.

Dạ Sắc lo lắng, vừa đến tầng 20, cô liền chạy ra khỏi thang máy. Ánh mắt nhìn lại thang máy, đúng lúc nhân viên đang ngẩng lên nhìn cô.

Bước chân gấp gáp của cô chợt dừng lại, chớp mắt quay lại, đối diện cô chỉ còn lại khe hở của cánh cửa thang máy.

Có gì đó không đúng.

Trong đầu cô hiện ra những hình ảnh vừa rồi trong thang máy.... Ngón tay ấn nút thang máy của nhân viên, rồi sau đó việc thang máy dừng lại tại tầng 14.

Chỗ tiêu tiền như Lâm Đường, mỗi một nhân viên đều được chọn lựa kỹ lưỡng, không thể xảy ra chuyện không nhớ rõ nút bấm thang máy. Mà việc dừng lại ở tầng 14 kia, rõ ràng là do có người ấn sai.

Tần Diệu Quang.....

Dạ Sắc nhìn thang máy vừa dừng lại ở tầng 24, mở bộ đàm lên: “Mục tiêu ở chỗ này, thang máy, chỗ dừng tiếp theo là tầng 24. Mặc đồng phục nhân viên nam, có ngực trang, đeo kính không gọng, tóc giả màu nâu, Cao gầy, 175cm”

Báo tin xong, Dạ Sắc liền đi theo cầu thang bộ lên tầng 21.

Gần trong gang tấc, máu trong người đều sôi lên.

Tầng 24 yên tĩnh không một bóng người.

Dạ Sắc nhẹ nhàng dựa vào vách tường cầu thang bộ, ánh mắt cẩn thận nhìn chằm chằm vào cửa ra vào chỗ cầu thang bộ.

Ánh sáng ở hành lang cực kì yếu, cô nhẹ bước về phía hàng lang, khi đi qua cửa chỗ cầu thang, bỗng nghe được tiếng thét của nữ.

Dạ Sắc chậm rãi rút súng ra, kéo chốt bảo hiểm, dừng lại một bước trước hàng lang, đánh giá tình huống.

Lại một tiếng thét nữa vang lên.

Lòng Dạ Sắc thắt chặt lại, bước thêm bước nữa, nửa người để lộ ra ở hành lang.

Đúng lúc ấy có một cú đá mạnh giáng vào tay cô.

Dạ Sắc đau đớn, tay cầm súng húc mạnh cùi chỏ về phía sau, hướng về phía động mạch cổ người đánh lên. Đồng lúc với tiếng kêu đau ở phía sau, Dạ Sắc thấy có ánh sáng bạc lóe lên trước mắt, vô thức đưa tay lên cản, lưỡi dao liền cắm vào da thịt, máu tươi tràn ra.

Dạ Sắc hơi gấp eo, hai tay lập tức chế trụ người kia ở bên chân, thuận thế ném người đánh lên kia về phía trước.

Trong khoảnh khắc va chạm ấy, súng liền bị cô ném ra chỗ khác.

Cuối cùng, do kinh nghiệm thực chiến ít, Dạ Sắc do dự trong nháy mắt, cuối cùng bị đế dày da cứng rắn của người làm một động tác giả, nhân lúc cô không chú ý, đập mạnh vào bụng.

Cú đá này có lực rất mạnh, khiến cho Dạ Sắc bay vào cửa cầu thang bộ, sau đó nằm yên một bên.

Lại nghe thấy tiếng hét kia.

Trong giây phút bị va chạm, đầu Dạ Sắc tạm ngừng hoạt động, sau đó nghĩ lại, âm thanh ấy... Mới nhớ ra, là kiệt tác Tần Diệu Quang dùng để dụ cô ra ngoài.

Con đau ở bụng ập đến, Dạ Sắc cười mình ngu xuẩn, làm liên lụy đến đồng đội.

Trước khi ngất đi, hình ảnh cuối cùng cô thấy, chỉ là một dáng người cao to mờ mờ.

Không phải là Tần Diệu Quang thì còn ai nữa?

Lần thứ hai Dạ Sắc tỉnh lại vì đau, trước mắt cô là đôi mắt gấu trúc của Lữ Tổng Tổng.

Thấy cô tỉnh lại, Lữ Tổng Tổng đặt mạnh cốc xuống bàn, tiếng vang rất lớn.

“Phóng vấn anh hùng một chút, cảm giác được trở tài thế nào?”

Dạ Sắc không để ý đến lời châm chọc của Lữ Tổng Tổng, đưa cánh tay phải bị thương lên, chỉ chỉ vào quảng thâm của cô ấy: “Rất xấu.”

Lữ Tổng Tổng bất mãn, liền trợn mắt phản đối: “Hình tượng của bản cô nương đây, tuyệt đối đẹp hơn đáng về lời thôi của ai đó đứng trước giường, bản cô nương trông chờ suốt ba ngày ba đêm”

Dạ Sắc liếm môi: “Tần Diêu Quang đâu?”

Lữ Tống Tống im lặng, sau đó hỏi lại: “Cậu muốn biết?”

Dáng vẻ này cực giống Bùi Bạch Mặc.

Dạ Sắc tức giận: “Chết cũng muốn biết.”

Lữ Tống Tống ‘phì’ hai tiếng, xóa bỏ lời nói xúi quẩy của Dạ Sắc rồi mới đáp: “Chết rồi.”

Sắc mặt Dạ Sắc tái đi.

Lữ Tống Tống nói chậm dần: “Không lừa cậu, chết thật rồi, cậu đồ đệ của cậu, Lâm Khản vắt vả lăm mới kéo bắt được tay cô ta trên sân thượng, kéo về từ cái chết. Trên đường áp giải về đồn cảnh sát, nghe nói cô gái rất giống cô ta bị cô ta nhốt trong phòng 2001 kia chết rồi, liền tự sát.”

“Có vẻ cô ta rất để ý đến chuyện sống chết của cô bé có vẻ ngoài giống mình kia.”

Dạ Sắc nhấp máy môi: “Bọn mình vẫn nghĩ, cô bé mất tích đã lâu kia, sớm đã bị sát hại rồi. Có lẽ nếu phát hiện ra manh mối của Tần Diêu Quang sớm hơn một chút nữa thì cô bé kia sẽ sống được đến tận giờ.”

Mà Tần Diêu Quang chết, có rất nhiều chuyện, về sau sẽ trở thành bế tắc.

Động cơ giết người của cô ta, cách chọn nạn nhân, quá trình gây án. ...

Sẽ không có người nào hiểu rõ thế giới kia hơn cô ta.

Dạ Sắc nhắm mắt lại, trước mắt xuất hiện khuôn mặt không hóa trang bị lưỡi dao phản chiếu lại ở tầng 24.

Tiêu tụy, tang thương, mệt mỏi.

Không biết, vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, liệu cô ta có lưu luyến thế giới đã tàn nhẫn với cô khi cô còn nhỏ hay không, liệu có chút hối hận nào với việc nhuộm máu hai tay mình hay không.

Dạ Sắc cảm giác bản thân rất mệt, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Trong mơ, cô mơ hồ nghe được một đoạn hội thoại.

“Đại thần, không ngờ thể lực anh lại tốt đến vậy.” Là giọng nói nịnh nọt của Lâm Khản

“Một mạch chạy lên tầng 24 không nói, từ tầng 24 công người đi cầu thang bộ xuống tầng 1, đúng là quái vật!” Vẫn là giọng của Lâm Khản.

“Ra ngoài!” Cuối cùng cũng có một giọng nam khác vang lên.

“Đại Thần, thể lực anh tốt như vậy, không cần khiêm tốn đâu.” Giọng Lâm Khản lại vang lên.

“Im miệng” Giọng đàn ông.

“Đại Thần, có phải khi ấy anh đã dốc hết sức ra không, hả?” Giọng Lâm Khản càng lúc càng lạ.

Im lặng.

“Cậu nói nhiều như vậy, luôn miệng khen thể lực của tôi, chẳng lẽ muốn tôi đê cậu? Thật xin lỗi, khuynh hướng giới tính của tôi rất bình thường. Dù là quen biết nhau, nhưng cũng không có cửa sau đâu.” Giọng người đàn ông kia vẫn trong trẻo như cũ, còn mang theo chút châm chọc.

Cuối cùng Lâm Khản cũng im lặng.

Dạ Sắc nháy mắt mấy cái, mở mắt, bị ánh sáng chói chiếu vào, lại nhắm mắt lại.

Lần nữa mở mắt, ánh sáng đã yếu hơn rất nhiều.

Một bóng đen che ở đỉnh đầu, cô mở to mắt lần nữa, lúc này mắt mới khôi phục thị lực bình thường.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trên đỉnh đầu cô, là khuôn mặt của Bùi Bạch Mặc.

Tay anh rất lạnh, đưa qua chóp mũi cô, giọng cực kì nhẹ, dường như sợ mất điều gì đó: “Còn đau không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Virus Marbug – Cuộc Gặp Chết Người. (1)

Phía trên đầu cô, chỉ có khuôn mặt của Bùi Bạch Mặc

Nhiệt độ của tay anh rất lạnh, hơi thở anh phảng phất trước chóp mũi cô, giọng nói dịu dàng, dường như sợ sẽ đánh thức điều gì đó: “Còn đau không?”

Cảm giác đau đớn vừa mới hạ xuống sau giấc ngủ lại trời dậy, cô muốn nhếch khóe môi lên để cười, nhưng không biết vì sao vừa động môi, đã cảm giác được vị mặn chát của nước mắt.

Cô cố gắng thể hiện dáng vẻ thoải mái, tự nhiên, nhưng lại luôn để anh thấy dáng vẻ yếu ớt khó chịu nhất của mình.

“Sư thúc, anh cứ chê cười em đi, có phải em rất vô dụng không?” Ngữ khí Dạ Sắc khàn khàn, khô khốc, lời vừa nói ra, chính bản thân cô cũng thấy thật khó nghe.

Cô đưa tay che khuôn mặt đầy nước mắt của mình, giọng bắt lực: “Giờ anh chê cười em, em nhất định sẽ không trả thù lại đâu.”

Chờ mãi không thấy có tiếng đáp lại, Dạ Sắc nhìn trộm qua kẽ tay.

Không thấy Bùi Bạch Mặc đâu.

Có một cô gái khóc trước mặt mình, chẳng lẽ anh lại không thể ở lại nghĩ cách để an ủi sao?

Khó nhọc kể không có người xem, phần tiếp theo nên làm thế nào?

Dạ Sắc ngồi trên giường, nhìn phòng bệnh vắng tanh, cảm thấy rất chán nản.

Ngồi một mình buồn chán trên giường bệnh một lúc, cửa phòng bệnh lại được mở ra.

Dạ Sắc nằm nghiêng người về phía cửa sổ, không quay đầu lại.

Người mới tới bước đến rất nhẹ, đi vài bước, sau đó là không có tiếng động gì.

Không có tiếng tự giới thiệu, Dạ Sắc tò mò quay người lại.

Vừa quay lại, liền thấy Bùi Bạch Mặc cầm một chiếc thìa, đứng cạnh chiếc bàn con trong phòng bệnh.

“Khóc đủ rồi chứ.” Âm điệu của anh rất bình thản. Nhưng mà... “Ăn một chút đi.”

Ánh mắt Dạ Sắc dõi theo từng cử động của Bùi Bạch Mặc, anh nhanh nhẹn xách bình giữ ấm đến bên cạnh chiếc tủ gỗ gần giường bệnh của Dạ Sắc, sau đó kéo ngăn kéo đầu tiên ra, lấy một chiếc bát sứ, rót cháo loãng ra bát.

Làm xong một loạt động tác ấy, anh đặt chiếc thìa vẫn cầm trong tay xuống bàn, nói với Dạ Sắc: “Em nhìn chăm chăm thêm lúc nữa nữa thì cũng không xóa nỗi đoạn kí ức vừa nãy em khóc cực kì xấu trong đầu tôi đâu. Mà mắt thẩm mỹ của tôi cũng rất bình thường, em có khóc thêm lần nữa, thì tôi cũng chỉ thấy em khóc rất xấu tận hai lần trước mặt tôi mà thôi.”

Anh vừa dứt lời, cầm chiếc thìa lên, nhẹ nhàng xúc một thìa cháo, đưa đến bên miệng Dạ Sắc, nói một từ đơn giản: “Ăn!”

Dạ Sắc nhìn chiếc thìa bên môi mình. ... Lúc này cô đâu có chút tâm trạng nào để hưởng thụ thức ăn ngon.

Dạ Sắc chậm chạp không chịu động đậy, Bùi Bạch Mặc đưa qua đưa lại thìa cháo trước mặt Dạ Sắc “Em định nhìn cháo cho đỡ đói?”

Cô nhìn chăm chăm vào bàn tay thon dài của Bùi Bạch Mặc, khó khăn nuốt cháo xuống.

Lúc này anh mới nở nụ cười, thay đổi biểu cảm nghiêm túc của mình: “Chưa từng ăn đồ ngon thế này bao giờ đúng không?”

Dạ Sắc không đáp.

Bùi Bạch Mặc cầm tay phải cô, đặt lên chiếc bàn gấp trên giường, nhét thìa vào lòng bàn tay trái: “Đồ ăn ngon như vậy, hẳn là em rất muốn ăn. Tự ăn sẽ

nhANH HON ĐẦY.”

Nói xong, anh cuộn người trên ghế sofa trong phòng bệnh: “Tôi ngủ ở đây với em một lúc. Em cứ từ từ mà ăn, tôi tỉnh ngủ chắc sẽ vẫn còn sớm.”

Giấc ngủ này của Bùi Bạch Mặc rất sâu, mãi anh vẫn chưa tỉnh.

Dạ Sắc ngồi trên giường, ngắm dáng ngủ ôn hòa của anh.

Đáng lẽ là anh phải thức để nhìn cô ngủ trên giường bệnh chứ nhỉ?

Tại sao cô là người bị thương phải ngồi trên giường bệnh đếm sao, mà anh là người thăm bệnh lại ngủ như chết thế kia?

Lần này Dạ Sắc bị thương, không dám quấy rầy đến Khương Bắc Vi.

Nhưng Tiêu Từ Quy lại thần thông quảng đại, trước khi bay đi Johannesburg, anh vẫn dành thời gian đến thăm cô.

Lâu không gặp mặt, lại thêm chuyện mấy hôm trước bị khí tràng của Phó Vân Thâm dọa sợ, lần này Dạ Sắc nhìn Tiêu Từ Quy, thế nào cũng thấy như một con tốt thí mạng.

“Anh có gặp Tổng Tổng không?” Cô không có ý định chọn chủ đề gay gắt quá, nhưng lại không kìm chế được mà hỏi.

Tiêu Từ Quy nghe vậy, đến gần, dáng vẻ như muốn vén chăn của Dạ Sắc lên: “Hay em ra bảo Tổng Tổng bay lên giữa trời đi, như vậy thì lúc nào anh cũng sẽ thấy cô ấy.”

Dạ Sắc nhú mày, cô nghe được trong giọng anh có chút âm trầm, cảm xúc cũng bất giác theo đó mà hạ xuống: “Trên đời này, chuyện em muốn thấy nhất, chính là anh và Tổng Tổng ở bên nhau.”

Tiêu Từ Quy sờ sờ đầu Dạ Sắc: “Con nhóc này, lo tốt cho thân mình đi. Anh và Tổng Tổng của em không như em nghĩ đâu.”

Dạ Sắc còn chưa kịp hình dung ra cảnh anh và cô ấy mỹ mãn ở bên nhau, liền nghe được câu phá cảnh này của Tiêu Từ Quy.

Cô theo bản năng phản bác lại: “Thật sao? Em nghĩ thế nào? Nâng khay ngang mày (1), hay tình cảm bạn bè trong sáng rồi dần trở thành người một nhà thì đúng hơn?”

(1) Nâng khay ngang mà ý chỉ vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày)

Tiêu Từ Quy lại mỉm cười, sờ sờ đầu Dạ Sắc, vò rối tung mái tóc dài của cô lên: “Bên trong đầu em còn chưa gì khác ngoài chuyện nam nữ không?”

Dạ Sắc thành thật lắc đầu.

Bàn tay Tiêu Từ Quy trượt khỏi đầu cô, tóm lấy vành tai: “Anh biết Tổng Tổng còn lâu hơn em rất nhiều. Anh để ý cô ấy, nên càng không thể ở cùng một chỗ với cô ấy được. Điều tốt nhất anh có thể làm cho cô ấy, chính là từ chối. Em cũng biết, cô ấy thích anh bao nhiêu thì anh lại thích chị Vân Tây của em bấy nhiêu. Anh biết cảm giác được một người không yêu mình nhưng vẫn chấp nhận mình là như thế nào. Nên khi bản thân mình còn không yêu cô ấy, anh sẽ không để cô ấy có bất kì niềm hi vọng nào.”

Vừa dứt lời, anh liền đưa tay che miệng Dạ Sắc, chặn câu cô định nói ra: “Có thời gian để dạy đời anh, chẳng bằng giờ nghỉ xem vì sao anh tốt như vậy, nhưng Vân Tây lại không chấp nhận anh?”

Dạ Sắc không nề nang gì cản anh một cái: “Tổng Tổng tốt như thế, người đàn ông suốt ngày nghĩ đến người phụ nữ khác không xứng với cô ấy. Biến đi, sau này đừng bảo em giúp theo đuổi cô ấy đấy!”

Tiêu Từ Quy bước lên, ôm cô một cái, đè cánh tay đang múa may của cô xuống: “Được rồi, anh biến, em chẳng đáng yêu chút nào cả. Anh không muốn nói thẳng nhưng anh ghét em từ lâu lắm rồi đấy.”

Sau khi Tiêu Từ Quy rời đi, Dạ Sắc nhanh chóng làm thủ tục xuất viện, về nhà trọ.

Thu dọn đồ xong, vừa ngồi ở phòng khách, chuông cửa liền vang lên.

Dạ Sắc thông thả bước ra mở cửa, sau khi mở ra liền thấy khuôn mặt như tượng tạc của Linser.

“Hi, Katze.”

Gặp Linser, về mặt Dạ Sắc hơi ngạc nhiên.

Ngược lại, Linser cũng không vội bước vào, mà nghiêng người sang một bên, để lộ ra dáng người nho nhã của Bùi Bạch Mặc ở phía sau.

Tay Bùi Bạch Mặc còn nắm một đầu sợi dây thừng. Dạ Sắc nhìn theo dây thừng, đầu dây còn lại được buộc vào một chú chó Samoyed (2) con.

(2) Ảnh minh họa

Lúc này Linser mới bước vào cửa, nói nhỏ bên tai Dạ Sắc: “Đây là lễ vật của J cho cô đấy. Cậu ta xấu hổ nên cứ chối quanh là chú chó này quá xấu, nên chướng mắt không muốn nuôi, muốn mang củ khoai lang nóng này ném lại cho cô. Thông cảm cho cậu ấy nhé.”

Quả nhiên, Bùi Bạch Mặc đi theo Linser vào nhà, kéo kéo chú chó. Vừa bước chân vào, anh liền lên tiếng nói rõ với Dạ Sắc về lai lịch của chú chó: “Đây là chú chó con Linser nhặt được trên đường.”

Thấy ánh mắt Dạ Sắc đang đảo qua đảo lại, anh lại nói thêm: “Cậu ta nói chú chó này rất đẹp trai, hãy thông cảm với mắt thẩm mỹ của cậu ta nhé. Mà ở với cậu ta bốn ngày, con chó này càng lớn càng có vẻ giống cậu ta, xấu dần đi.”

“Nếu em để ý, tôi không ngại tổng nó ra ngoài cửa đâu.”

Dạ Sắc nhìn trộm Linser, phát hiện ra vẻ mặt anh có vẻ rất bất đắc dĩ, đành phải cười cười để cho Bùi Bạch Mặc dẫn chó vào nhà.

Linser đứng bên cạnh thầm nhò máu, vì sao tên Bùi Bạch Mặc kia muốn dỗ con gái nhà người ta, còn phải đá kích lòng tự trọng của Samoyed và gen tuyệt thế mỹ nam với mắt thẩm mỹ của anh nữa chứ.

Thế giới rộng lớn, sao ánh mắt anh lại kém đến thế, lại đi làm bạn với tên quái thú này chứ.

Dạ Sắc mang một chén nước ấm, đặt ở cạnh Samoyed, ngẩng đầu lên mới phát hiện ra hai người đàn ông ngồi trong phòng khách đều rất nghiêm túc, giống như chuẩn bị đánh giặc đến nơi.

Dạ Sắc có chút khó hiểu, theo lý thuyết, hai người không nên nghiêm túc như vậy mới đúng.

Cô nhìn theo ánh mắt hai người, nhìn lên chiếc TV treo tường trong phòng khách, đang chiếu bản tin về một ca bệnh hiếm thấy.

Những thuật ngữ được nhắc đến, có chỗ cô nghe hiểu, cũng có chỗ cô không hiểu lắm.

Đó là phát hiện loại virus Marbug của thế kỷ 20.

Linser nhú mày: “J, chuyện này không đúng.”

Dạ Sắc biết, chuyên ngành của Linser là vi trùng học, có hiểu biết nhất định về virus, thấy nét mặt của anh nghiêm trọng như vậy, lòng cô liền có chút bất an.

“Khả năng nhiễm bệnh cao, tỉ lệ tử vong ở những khu không phát triển lên đến 100%”, anh ta quay người nói với Bùi Bạch Mặc. “Cậu từng nhìn thấy nó rồi, đây là loại virus độc mà cậu từng bảo nó xấu ấy.”

“Dịch bệnh bùng nổ tại Châu Phi, khi có lẽ là nguyên nhân chính gây truyền nhiễm.”

Linser lắc đầu: “Nó không nên có ở đây.”

Bùi Bạch Mặc ngẩng đầu nhìn Dạ Sắc một cái, chuyển chủ đề: “Đặt tên cho Samoyed đi.”

Dạ Sắc bất giác nói ra hai chữ “Sảo Sảo.”

Bùi Bạch Mặc gật đầu: “Để Sảo Sảo ở nhà em đi, kì nghỉ của em có vẻ cũng hết rồi đấy.”

Đúng như lời Bùi Bạch Mặc, ngày nghỉ của Dạ Sắc hết thật.

Trên đường đến đón cô, Lâm Khản nói đại khái mọi chuyện: “Người đầu tiên nhiễm virus Marbug đã tử vong. Tên người đó là Diệp Trường An – nhà sinh vật học nổi tiếng của tỉnh ta, mới được phỏng vấn về bài phát biểu thành quả nghiên cứu quan trọng của mình trên báo. Gia quyến của nạn nhân đã cung cấp cho phía cảnh sát một bức thư đe dọa, nói là nhận được trước khi tham gia hội thảo ở tỉnh R.

Nội dung rất đơn giản: Chỉ có sáu chữ: Thượng đế đang triệu hồi ngươi.

Không có dấu của bưu điện, hẳn là có người đã đến cho vào hòm thư nhà Diệp Trường An. Phong bì, giấy viết và mực cũng là loại phổ thông, không có gì đặc biệt

Tại phòng thí nghiệm của Diệp Trường An, trên những xác chết và các tiêu bản động vật không thấy có dấu hiệu của virus.

Loại vi khuẩn này có khả năng gây tử vong rất cao, một khi đã lan tràn, chính là một loại đại dịch.

Trước giờ Diệp Trường An luôn sống khiêm tốn, cũng rất hòa thuận với những người trong sở nghiên cứu cũng như các vị khoa học gia khác trong ngành.

Gần đây mới cưới vợ, hai người còn chưa kịp hưởng tuần trăng mật.”

Dạ Sắc gật đầu: “Đã điều tra nhà bạn bè, người thân và những nơi nạn nhân hay lui tới chưa?”

“Đội cảnh sát hình sự đã điều tra qua xe, nơi làm việc, phòng thí nghiệm, văn phòng cũng như khách sạn và hội trường hội thảo nạn nhân từng đến rồi. Trước mắt chưa có phát hiện gì mới.”

Dạ Sắc và Lâm Khản vừa trở lại sở cảnh sát, Hứa Nam Khang liền vội vàng mang về mặt nghiêm trọng đầy cửa ra. “Phát hiện ca nhiễm bệnh thứ hai, tại tỉnh R.”

Đoàn người lập tức xuất phát, đi đến tỉnh R.

“Người bệnh tên Ninh Hán, là một bác sĩ, mới từ tỉnh R trở về tỉnh N vào đầu tuần này. Kiểm tra lí lịch thì không thấy có bất kì mối liên hệ nào với Diệp Trường An.” Hứa Nam Khang vừa lái xe, vừa nói tình hình mới nhất với mọi người.

Dạ Sắc nhíu mày: “Nếu như vô tình bị nhiễm bệnh, hẳn là có thể tìm được nguồn bệnh, nhưng chuyện thư đe dọa thì nên giải thích thế nào đây?”

“Nếu bức thư đe dọa mà gia quyến cung cấp là giả thì sao?” Lâm Khản hỏi.

Nếu như do người cố ý gây nên, khả năng lây nhiễm của virus Marbug cao như vậy, những ca bệnh mới phát hiện cứ thế gia tăng, đây không phải là hành vi trả thù xã hội, mà là do người bình thường không có khả năng kìm chế sự lây nhiễm của loại virus này gây nên. Chỉ có thể nói kẻ này đã có ý định mưu sát.

“Còn nếu không phải do người nào cố ý, thì nguyên nhân truyền nhiễm sẽ sớm xuất hiện. Bức thư đe dọa kia, cứ tạm để đó đi.”

Đoàn người vừa đặt chân xuống tỉnh R, liền nhận được thông tin tỉnh N xuất hiện ca nhiễm bệnh thứ ba.

“Người nhiễm bệnh là tiếp viên hàng không cao cấp của công ty Hoàn Vũ, tên là Kiều Kiều.”

Nghe đến đó, lòng Dạ Sắc như rơi xuống: “Tên gì cơ?”

“Kiều Kiều.” Hứa Nam Khang đầu dây bên kia nhắc lại.

Tiếp viên hàng không. ...

Diệp Trường An bay từ tỉnh N đến tỉnh R.

Ninh Hán bay từ tỉnh R về tỉnh N.

“Tổ trưởng Hứa, chuyến bay gần đây của tiếp viên hàng không Kiều Kiều có phải là chuyến bay từ tỉnh N đến tỉnh R hay không?”

Hứa Nam Khang ngắt máy, gọi lại cho đội cảnh sát hình sự để biết thêm chi tiết.

Rất nhanh đã có kết quả, Hứa Nam Khang là người từng trải, đương nhiên cũng đã nhìn ra mối liên hệ trong chuyện này: “Có. Còn trùng hợp đều là những chuyến bay có cả Diệp Trường An và Ninh Hán.”

Vụ án có chuyển biến mới, nhưng đáy lòng Dạ Sắc lại càng nặng nề hơn.

Kiều Kiều là đồng nghiệp của Tiêu Tử Quy, thường xuyên đi chung xe với Tiêu Tử Quy đến công ty.

Tiêu Tử Quy thường xuyên tiếp xúc với cô ấy.

Dạ Sắc lập tức gọi điện cho Tiêu Tử Quy, vài tiếng chuông vang lên đầu bên kia mới nghe máy.

Trong loa, Tiêu Tử Quy nói giọng mũi, triệu chứng điển hình của bệnh cảm

Giọng Dạ Sắc khẽ run. “Sốt cao?”

“Có đau đầu không?”

“Có nôn mửa không?”

“Có đau bụng không?”

Cô hỏi liên tục, câu sau còn nhanh hơn câu trước.

Tiêu Tử Quy chưa từng thấy cô hốt hoảng như vậy, xoa bóp cánh tay đau nhức của mình, hỏi: “Sắc Sắc, em sao thế? Gần đây anh mệt lắm, để anh tình nguyện đã rồi nói chuyện sau đi.”

Anh vừa định cúp điện thoại, lại nghe thấy đầu bên kia Dạ Sắc gào lên: “Không được ngủ! Đeo khẩu trang lên! Đến bệnh viện, không được tiếp xúc thân mật với bất kì người nào.”

Dạ Sắc gào xong, liền tắt tiếng.

“Sao thế?” Tiêu Tử Quy bị cô gào tỉnh.

Dạ Sắc lúc này mới nhớ đến chuyện chính: “Kiều Kiều bị nhiễm virus Marbug nguy hiểm đến tính mạng. Những người từng tiếp xúc thân mật với cô ấy ở công ty đều không an toàn. Sẽ chết.... sẽ chết.”

Tiêu Tử Quy ở đầu kia cười lớn: “Sợ anh chết vậy sao, yên tâm đi, chờ em đi lấy chồng xong anh mới chết.”

“Cút!” Dạ Sắc nói xong liền cúp máy.

Cúp điện thoại xong, Tiêu Tử Quy đột nhiên cảm giác một trận buồn nôn ập đến, liền lao đảo đi vào nhà tắm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Virus Marbug – Cuộc Gặp Chết Người (2)

Lúc này, Linser đang chờ Bùi Bạch Mặc từ trung tâm thương mại về biệt thự ở ngoại ô.

Sống nhờ ở chỗ Bùi Bạch Mặc mấy ngày, anh ta không chỉ làm đầu bếp, nhân viên vệ sinh của Bùi Bạch Mặc, còn kiêm luôn cả chức tài xế và bảo vệ của anh luôn.

Từ đầu đến cuối đường lên núi, mọi thứ vẫn yên tĩnh tiêu điều như ngày nào.

Không quen lái xe bên lề phải của Trung Quốc nên Linser lái xe rất cẩn thận.

Kiểu lái xe trái ngược với thói quen hằng ngày như vậy, cũng là một loại tra tấn rất dã man.

Cuối cùng Linser không nhịn được, lên tiếng hỏi: “Cậu thật sự cảm thấy để mình lái xe còn an toàn hơn cậu đích thân lái sao?”

Bùi Bạch Mặc đang ngồi ngắm những cây tùng ngoài cửa sổ, đưa bàn tay phải ra quơ quơ trước mặt anh, ánh sáng lúc thì bị che đi, lúc lại sáng bừng lên: “Thật khó có lúc cậu lại có ý nhận thức đúng đắn về kỹ thuật lái xe của bản thân.”

Lần này Linser không bị sặc, mà ai oán đáp lại: “Khi nào thì cậu mới nhận thức đúng về sức khỏe của mình chứ?”

Bùi Bạch Mặc nghe vậy lập tức quay đầu nhìn Linser, Linser cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của anh, thần nhiên nhìn lại: “Nghe những lời nói chân thành tha thiết của mình mà cậu không gật đầu nổi một cái được à?”

Bùi Bạch Mặc nở nụ cười cực kì dịu dàng: “Mình sẽ chuyển lời đến Phương Tân, đề sau này cô ấy ngoan ngoãn nghe lời cậu. Cậu muốn gật đầu, cô ấy sẽ gật cho cậu xem.”

Toàn thân Linser nổi hết da gà... Con cọp cái kia gật đầu... Vẫn là thôi đi.

Anh ta biết, Bùi Bạch Mặc đang cố ý lảng sang chuyện khác, lười đầu vô mồm với tên cứng đầu này, anh ta liền tức thời dừng chủ đề kia lại.

Đến biệt thự, Bùi Bạch Mặc liền mặc kệ anh ta, một mình đi về phòng.

Linser dừng xe, mở cốp sau, nhúu mày nhìn rõ táo.

Nếu như anh nhớ không nhầm, năm nay Bùi Bạch Mặc hai mươi lăm tuổi.

Linser nhớ rõ năm anh ta lên năm, anh ta chỉ thích loại quả này.

Sở thích đơn giản này... Đúng là ngây thơ đến đáng giận.

Anh ta cũng cực kì lo lắng, sống cùng Bùi Bạch Mặc như vậy, ngày ngày ăn táo chống đói, ngày mai không chết đói thì đến ngày kia kiểu gì cũng đói chết.

Một mình chuyển hết táo vào bếp xong, Linser mới có thời gian đi tìm Bùi Bạch Mặc trong tòa biệt thự rộng lớn tĩnh lặng này.

Thói quen sinh hoạt hằng ngày của Bùi Bạch Mặc là im lặng, không phát ra bất kì tiếng động nào.

Anh ta lượn quanh một lúc lâu mới thấy Bùi Bạch Mặc trong phòng sách ở tầng hai.

Linser đến gần hai bước, Bùi Bạch Mặc vẫn luôn cảnh giác, lần này không hề bày tỏ sự khó chịu với tiếng bước chân của anh ta. Linser liền nhúu mày.

Trong tay Bùi Bạch Mặc là một quyển từ điển cỡ lớn. Anh đặt trên đầu gối nhìn một lúc, sau đó lại nhấc lên xem kĩ lại.

Thử làm đi làm lại mấy lần, anh mới ném từ điển sang một bên, nhắm mắt lại.

Linser đứng ngoài giá sách thứ nhất nhìn anh buồn rầu, chán nản.

Thằng nhóc này hằng ngày vẫn giả vờ nhẹ nhàng, bình tĩnh.

Bùi Bạch Mặc đã cởi chiếc áo khoác ngoài xuống, Linser tiến đến gần, ánh mắt nhìn lên vết sẹo năm đó trên cổ anh.

Chuyện xảy ra năm ấy, đối với Bùi Bạch Mặc, chỉ là máu chảy đầm đìa, về sau là nổi uất ức, cùng những lời đồn đại, giờ là nỗi đau về da thịt.

Mà lần nào anh ta cũng chỉ là người đứng nhìn.

Nhìn dáng người cao gầy của Bùi Bạch Mặc im lặng đứng bên cửa sổ... Đột nhiên Linser cảm thấy có chút đau lòng... Anh ta vỗ vỗ đầu mình, xua đi những cảm xúc không đáng có.

Đây là bạn tốt của anh ta, dùng trí tuệ và sinh mệnh của mình để cứu rất nhiều người. Đối lại, chỉ nhận được bệnh tật và sự cô đơn.

Linser đang thương cảm, đột nhiên thấy bên chân có một quyển từ điển.

Anh ta thuận mắt nhìn về hướng quyển từ điển bay đến, mới phát hiện ra Bùi Bạch Mặc đang ôm cánh tay theo dõi anh ta. Nhìn tư thế của anh, có vẻ là đã nhìn rất lâu rồi.

“Hàng thứ hai, ô thứ sáu, quyển thứ tám.” Bùi Bạch Mặc nghiêm túc nói với anh ta.

Linser quen bị anh sai bảo, liền lấy quyển sách kia xuống đưa cho anh.

Bùi Bạch Mặc lại lên tiếng: “Cho cậu đọc đấy, đừng đưa tôi.”

Linser nghe vậy, cúi đầu, lúc này mới phát hiện ra quyển sách Bùi Bạch Mặc bảo anh ta lấy có tựa đề là ‘Bàn luận về sự khác nhau giữa ngu ngốc và ngây người’.

Bên này Dạ Sắc lại không có thời gian ngây người.

Người của đội cảnh sát đang bắt tay vào điều tra chi tiết, phối hợp với các ban ngành liên quan để cách ly những người đã phát bệnh và những người có tương quan tiếp xúc mật thiết với người bệnh.

CA3855.

Có rất nhiều người đang bình thường, nhưng trải qua một chuyến bay lại tiến gần đến cái chết.

Đám mây là nơi gần thiên đường, nhưng lại dẫn họ đến với địa ngục.

Trong tư liệu liên quan đến Virus Marbug, có một tuyên bố rất ngắn gọn, nhưng mỗi từ lại đều có liên quan đến cái chết.

Dạ Sắc nghiêm túc nhìn chằm chằm vào từng chữ trong hồ sơ vụ án: “Đột nhiên sốt cao, đau đầu, toát nhiều mồ hôi, cơ bắp đau nhức. Những triệu chứng ban đầu rất giống cảm cúm. Ngày thứ năm sau khi phát bệnh, ngực và lưng bắt đầu xuất hiện các mụn đỏ, và các triệu chứng như buồn nôn, nôn mửa, tiêu chảy; những triệu chứng ấy sẽ dần trở nên nghiêm trọng, xuất hiện bệnh vàng da, viêm tuyến tụy, sút cân, đầu óc không tỉnh táo, co giật, suy kiệt khí quản, cuối cùng là miệng mũi chảy máu, tiểu ra máu, và nôn ra máu. Thường thì thời kì ủ bệnh sẽ từ khoảng 5 - 10 ngày, đa số các bệnh nhân sẽ tử vong trong vòng một tuần.

Cô rất lo cho Tiêu Từ Quy.

Trung tâm phòng bệnh của tỉnh N đã bắt đầu ra tay, tình thế còn nghiêm trọng hơn so với dự đoán của bọn cô.

Hai người tại thành phố N bị nhiễm bệnh, sau khi phát bệnh, liền mất không chế, tử vong.

Dạ Sắc không biết tương tượng mọi chuyện sẽ ra sao nếu Tiêu Từ Quy cũng giống họ...

Cô ôm niềm hi vọng, chờ đợi kết quả cuối cùng, chờ xem Tiêu Từ Quy liệu có gửi tin bình an về cho cô không

Khi Linser thấy tên sách, anh ta bình tĩnh đến bất thường.

Anh cầm quyển sách, đặt lại về chỗ mình vừa rút ra, sau đó vô tình làm đổ một hàng sách vốn đang được xếp ngay ngắn.

Bùi Bạch Mặc cũng rất bình tĩnh đứng ở một bên quan sát, thấy hành động của anh ta, còn tốt bụng nhắc: “Nếu cậu muốn đổi hết những quyển sách cũ trên đó thành bản mới, mình cũng sẽ không phản đối đâu.”

Linser cũng không vội, vẫn ôm hi vọng có thể dạy Bùi Bạch Mặc các nguyên tắc làm người: “Làm người, tối thiểu là phải tích đức, phải có giá trị quan.”

“Cậu hùng hồn bảo mình đổi lại sách cho cậu, hơn nữa lại còn nguyên một loạt sách, đã thế còn là sách của nhiều quốc gia khác nhau giờ không xuất bản nữa, ý cậu muốn sao?”

Bùi Bạch Mặc đứng dậy, đến bên Linser, vỗ vỗ vai anh ta: “Giá trị quan là cái gì? Cơ mà mình hiểu được từ nói hùng hồn.”

Dứt lời, anh lại làm động tác muốn ném người đi, Linser phân vân nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định phản kháng lại lần nữa: “Được rồi. Minh rộng lượng, mình hiểu cậu, tha thứ cho cậu. Dù sao mình cũng là con trai của ân nhân cứu mạng cậu, cậu chèn ép mình như vậy mà coi được sao?”

Bùi Bạch Mặc dường như không có chút phản ứng nào.

Linser sốt ruột hô lên: “Đừng ra về không nghe, không thấy mình. Mình biết thính giác của cậu đang yếu dần, nhưng cậu vừa rồi chắc chắn cậu nghe rõ.”

“Ha ... Cậu biết.”

Bùi Bạch Mặc cuối cùng cũng đáp lại: “Thế dùng giá trị quan và quan điểm đạo đức của cậu để suy xét, cậu đối đãi với người bệnh như vậy mà được sao?”

Linser thật sự tự hỏi bản thân vấn đề này...

Qua mấy giây mới trả lời: “Mình chịu thua, cậu đừng nói nữa.”

Anh ta nhặt mấy quyển sách rơi xuống đất, ôm lấy: “Mình đường đường là một nam tử hán, lại để cậu ép thành một cô vợ nhỏ bị ức hiếp, cảm giác tội lỗi về chuyện này cậu nhất định phải có.”

Nói xong vẫn chưa hết giận, anh ta quay lại nói thêm “Dựa vào tình bạn của chúng ta, mình nhắc cậu một chuyện, con gái thời nay, đều thích những người đàn ông hiểu lòng người, biết quan tâm, lại phong độ, dịu dàng.”

“Hiểu lòng người? Nhất định là cậu còn không hiểu hết ý nghĩa của từ này đâu.”

“Quan tâm? Trong từ điển của cậu, hình như cũng không có từ này.”

“Phong độ, dịu dàng? Cách hiểu từ phong độ của cậu, nhất định là do người ngoài hành tinh dạy.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Virus Marbug – Cuộc Gặp Chết Người. (3)

Lộ trình của nhóm người Dạ Sắc gặp khá nhiều trắc trở.

Tối đó, trên chuyến bay CA3855 có tất cả một trăm hai mươi lăm người, đội cảnh sát hình sự bắt đầu dựa vào danh sách hành khách do phía sân bay cung cấp, bắt đầu tiến hành loại trừ, cuối cùng còn lại ba mươi lăm người từng ở lại thành phố R trong ngày hôm đó.

Đã biết danh tính các bệnh nhân bị nhiễm virus Marbug, là người đầu tiên có liên quan trực tiếp đến virus là nhà sinh vật học Diệp Trường An và một y sinh Ninh Hán ở thành phố R đang cận kề cái chết.

Hung thủ không có ý định trả thù xã hội, nên trong chuyện này hẳn là còn có mối liên hệ nào đó.

Đáng tiếc hồ sơ quan hệ của người tên Ninh Hán này rất đơn giản, người tỉnh R, học và lớn lên tại thành phố R. Lần này đến thành phố N cũng chỉ là thay đồng nghiệp đi tham gia hội thảo nghiên cứu của bệnh viện.

Mối quan hệ trên mạng xã hội của cậu ta cũng đơn điệu giống như cuộc sống hằng ngày.

Cha mẹ đều đã mất, chỉ có một nhóm người miễn cưỡng được gọi là đồng nghiệp thân quen là hay quan hệ qua lại, nhưng cũng không quá thân thiết.

Quá trình tìm kiếm tiến triển rất chậm.

Nhóm người Dạ Sắc cũng không có nhiều thời gian để ở lại thành phố R, sau đó họ tiếp tục lên đường trở về địa điểm xuất phát.

Vừa đặt chân xuống thành phố N, Dạ Sắc liền nhận được điện thoại của Linser.

“Katze, tôi phải trở về Berlin, giúp tôi chăm sóc J.”

Dạ Sắc vừa bước ra đại sảnh sân bay, một cơn gió lạnh quét vào mặt, thuận tay kéo kéo áo khoác chắn gió: “Nhanh vậy, anh ấy có biết không?”

“Cậu ấy không thích tôi nói tạm biệt, mặc dù cậu ta biết tôi kiểu gì cũng sẽ trở lại.”

Giọng nói Linser cực kì u oán.

Dạ Sắc vốn đang căng thẳng, nghe vậy liền thả lỏng, cười nói: “Anh dặn dò tôi như vậy, giống như cô gái nhỏ không đành lòng để người yêu ở lại rồi rời đi vậy.”

“Tôi tưởng chuyện tôi yêu cậu ta đã sớm không còn là bí mật nữa rồi.” Linser cũng cười: “Tốt, không đùa nữa, có chút chuyện tôi không tiện nói cho cô biết, nhưng tóm lại nhớ chăm sóc cậu ta. Dù cậu ấy có chê cô vương vãi, hay chế giễu cô ngớ ngẩn.”

“Nhìn tôi giống như người đang thiếu ngược sao?” Dạ Sắc nhún mày.

Nhắc đến cách giao tiếp khác người của Bùi Bạch Mặc, Linser cảm thấy mình có nghĩa vụ phải cổ vũ Dạ Sắc, ngập ngừng nửa ngày mới nói: “Cô có ánh mắt tốt như vậy, coi trọng cậu ấy, là chuyện đáng tự hào. Cô có thể làm được, giao cậu ấy cho cô, tôi thấy yên tâm rồi.”

Dạ Sắc nghe anh nói quanh co lòng vòng, rồi cuối cùng lại quay về khen Bùi Bạch Mặc, tâm trạng bất ổn vì vụ án và chuyện của Tiêu Tử Quy bỗng chốc tan biến: “Trước khi tôi biết anh ấy đang ở tỉnh N, trước khi anh vượt biển đến đây, một mình anh ấy, sống cũng rất ổn.”

“Cô ghét bỏ cậu ấy!” Linser kết luận.

Dạ Sắc: “Nói vậy, rõ ràng là tôi đang ca ngợi anh ấy.”

Đầu dây bên kia, Linser ngáp một cái, cúp máy: “Thật ra, tôi lo cậu ấy sẽ chết đói vì mỗi ngày ăn một quả táo. Cô giúp tôi kiểm tra xem cậu ta còn sống hay không là được.”

Bên ngoài sân bay, Dạ Sắc đứng ở cửa ra vào một lúc, mới thấy Lâm Khản lái xe đến.

Vừa lên xe, không còn vẻ nhẹ nhõm như lúc vừa nói chuyện với Linser nữa, mà vẻ mặt cô lại cực kì sầu lo.

Lâm Khản cũng không nói nhiều, trực tiếp lái xe đến bệnh viện của tỉnh N.

Mấy ngày nay, các chuyên gia của trung tâm chống bệnh truyền nhiễm vẫn luôn túc trực ở bệnh viện, trong điện thoại Dạ Sắc vẫn còn tin nhắn Tiêu Từ Quy gửi đến: Anh đến bệnh viện, đừng lo lắng. P/s: Đừng nói cho cha mẹ.

Các bệnh nhân trong bệnh viện rất đông, Dạ Sắc đứng trước thang máy một lúc lâu, rồi lại chạy về phía cầu thang bộ.

Lâm Khả biết cô đang lo cho Tiêu Từ Quy, cũng không nói nhiều, im lặng đi sau cô.

Triệu chứng của Tiêu Từ Quy rất giống các triệu chứng của bệnh nhân nhiễm Virus Marbug giai đoạn đầu, khi Dạ Sắc còn ở tỉnh R, cô đã biết chuyện này qua một đồng nghiệp kiểm tra Tiêu Từ Quy.

Cô nhớ, mấy ngày trước Tiêu Từ Quy từng nói: Anh không rơi từ trên trời xuống, em cũng không được ngã xuống ở mặt đất.

Sao anh có thể ngã trước được chứ.

Dạ Sắc lên thẳng phòng hội chẩn đặc biệt dành để đối phó với Virus Marbug.

Còn chưa đến tầng kia, đã thấy cha dưỡng Tiêu Hà và Lữ Tổng Tổng đang đi xuống.

Dạ Sắc ngẩng đầu nói với Tiêu Hà: “Cha!”

Khóc mất Tiêu Hà trừng xuống, ông gạt đầu với Dạ Sắc, xoa xoa tóc cô: “Sắc Sắc, con nói không sai. Anh trai con sinh ra là để giã vò cha. Đợi đến lúc nó ra ngoài, cha nhất định sẽ không nuông chiều nó nữa, nếu nó mà không nghe lời, cha sẽ nhốt nó lại như hồi còn nhỏ.”

Dạ Sắc miễn cưỡng nở nụ cười, tâm trạng cô vốn đang bình tĩnh, nghe được nỗi lòng của Tiêu Hà, cô lại thấy có chút chua xót.

Tiêu Từ Quy muốn cô giấu diếm, nhưng đối mặt với người thật sự quan tâm đến anh, những tin liên quan đến anh, họ đâu chỉ nghe thông qua mỗi cô.

Lâm Khả giúp Lữ Tổng Tổng đỡ Tiêu Hà. Lúc này Lữ Tổng Tổng mới giải thích với Dạ Sắc: “Bác Tiêu có bạn làm trong bệnh viện, tất nhiên là không lừa được bác ấy rồi. Di Khương, mẹ cậu vẫn chưa biết đâu. Còn mình thì kiểm com nhờ mấy tin tức thế này, đừng dùng ánh mắt nghi ngờ ấy nhìn mình.”

“Có kết quả chưa?” Dạ Sắc dựa lưng vào tường, nhiệt độ lạnh buốt dường như xuyên thẳng vào tận tim cô.

Lữ Tổng Tổng không đáp lại Dạ Sắc, ngược lại đứng phàn nàn: “Này, cậu ấy, biết chuyện rồi cũng không nói với mình một tiếng. Khi mình biết tin, anh ấy đã bị cách ly, ngay cả bóng người mình cũng chưa được gặp.”

“Lãng sang chuyện khác? Mình hiểu, đừng nói thẳng đáp án cho mình, mình không muốn nghe.”

“Cậu hiểu cái quái gì? Từ năm 11 tuổi mình đã phát hiện, ngoại trừ tính cách hư hỏng, anh ấy còn có ưu điểm là đẹp trai, bắt đầu từ năm 14 tuổi mình đã thích anh ấy mặc dù ai cũng biết, nhưng trước giờ mình cũng không biểu hiện ra một cách thái quá.”

Dạ Sắc đứng thẳng người, hai tay vòng qua hông Lữ Tổng Tổng, kéo cô lại ôm một cái: “Đừng cố tỏ vẻ kiên cường, trước mặt bạn thân, cậu khóc cũng được.”

“Mình khóc với cậu thì có ích gì, đừng an ủi mình.”

Lữ Tổng Tổng lè lưỡi, nói tiếp với Dạ Sắc: “Sắc Sắc, Dạ Văn Tây ở trong bệnh viện này đấy, đầu tuần mới về từ Châu Phi. Anh trai cậu đúng là đến chết cũng không đổi tính, lúc nào cũng chạy đến chỗ chị ấy.”

Lần đầu tiên Dạ Sắc thấy Lữ Tổng Tổng nhắc đến tên Dạ Văn Tây nhẹ nhàng như vậy.

Dạ Sắc biết, cô ấy không thích nhắc đến tên Tiêu Từ Quy và Dạ Văn Tây cùng lúc.

Hai người mặc dù không quen biết, nhưng giữa hai người có những mối liên quan không thể cắt đứt.

“Đương hoa lạc tần tử quy đề, văn đạo long tiêu quá ngũ khê.” (trích thơ Lý Bạch)

Dạ Sắc vẫn nhớ rõ dáng vẻ ngày xưa Lữ Tổng Tổng từng say rượu, nắng to Lý Bạch.

Trong ba người, rõ ràng Lữ Tổng Tổng đã đến sớm hơn, nhưng sau này lại phát hiện ra, có nhiều thứ không liên quan đến chuyện trước sau, vận mệnh là một trong số đó.

Vụ án vẫn chưa được phá. Mỗi một giây một phút đều rất quan trọng.

Nhưng Dạ Sắc vẫn tự cho phép mình ích kỉ một chút, dành ra ít thời gian để ở lại bệnh viện.

Khi Tiêu Từ Quy thừa nhận bị cảm, cô không có cách nào can thiệp vào việc bệnh tật của anh, chuyện duy nhất có thể làm được vì anh, đó chính là hoàn thành một chấp niệm mà những năm qua anh vẫn không bỏ xuống được.

Giống Lữ Tổng Tổng, có khuyết điểm là chưa từng tỏ tình qua, Tiêu Từ Quy cũng luôn chờ đợi Dạ Văn Tây, không muốn cô ấy bị mình ngăn bước, cũng chưa từng thổ lộ bao giờ.

Dạ Sắc mượn một tờ giấy trắng từ một đồng nghiệp ngoài hành lang, đứng ở hành lang đông đúc của bệnh viện, cầm trong tay dây số Lữ Tổng Tổng đưa cho cô, ấn từng phím số trên điện thoại.

Một lúc lâu sau, cuối cùng giọng của Dạ Văn Tây cũng vang lên bên đầu dây kia, Dạ Sắc không nói nhiều, vào thẳng vấn đề chính: ”Chị Văn Tây, em là Dạ Sắc, đang ở gần bệnh viện, có thể xin chị chút thời gian ở lâu một bệnh viện không?”

Dạ Văn Tây ngừng mấy giây mới đồng ý, nhưng mà lời đáp lại cũng rất ngắn gọn: “Được.”

Nhiều năm sau, Dạ Sắc vẫn có thể nhớ kĩ cảm giác tim mình đập loạn nhịp khi thấy Dạ Văn Tây ở cửa sổ hành lang tầng hai.

Nhịp đập ấy, còn mạnh hơn cả lúc cô gặp Bùi Bạch Mặc thuở thiếu thời.

Dạ Văn Tây có rất nhiều lý tưởng: Chi viện biên cương, dạy học, làm y sinh ở biên giới.

Như lý tưởng của Tiêu Từ Quy lại chỉ có một.

Một đời, một kiếp, một người.

Dạ Sắc không biết, liệu sau này Tiêu Từ Quy sống sót, biết được hành vi lúc này của cô, có tức giận lên hay không, nhưng khi cô giờ lên tờ giấy có ghi dòng chữ “Dạ Văn Tây, Tiêu Từ Quy yêu chị.” cô tự thấy, bản thân ngoại trừ việc có chút già mồm, bình thường đều hướng đến một tương lai tươi đẹp.

Trên đường về tỉnh N, cô đã từng sợ như vậy.

Từ chuyện Lữ Tổng Tổng né tránh, đến lúc biết được Tiêu Từ Quy bị cảm, cô đột nhiên lại có một khoảnh khắc thả lỏng.

Từ nhỏ đến lớn, Tiêu Từ Quy gãy tay, gãy chân nhiều như vậy, nhưng lần nào cũng nhanh chóng khỏi lại như cũ, lại trở thành người anh khỏe mạnh của cô.

Cô tin rằng, lần này anh vẫn sẽ khỏe lại như trước.

Mà thế giới này, cũng sẽ không tàn nhẫn đến như vậy, ép anh rời đi.

Việc phá án vẫn giậm chân tại chỗ như cũ.

Ngược lại, ca bệnh thứ năm lại xuất hiện.

Người nhiễm bệnh là bạn trai của Kiều Kiều, cũng là nhà sinh vật học, Cố Thần.

Dạ Sắc phụng mệnh đi đón Bùi Bạch Mặc đến hỗ trợ.

Sau khi Linser rời đi, Dạ Sắc vẫn chưa gặp lại Bùi Bạch Mặc, trước khi xuất phát đến biệt thự, cô liền gọi điện thoại cho anh.

Gần đây có rất nhiều chuyện, lại càng làm Dạ Sắc hiểu rõ câu : “Bạn sẽ không bao giờ biết chuyện ngoài ý muốn và ngày mai, cái nào sẽ đến trước”. Từ khi Tiêu Từ Quy có chuyện đến bây giờ, Dạ Sắc tự nhận mình coi như kiên cường, có thể bình tĩnh an ủi Lữ Tổng Tổng, cũng có hơi sức để lý trí tỏ tình giúp Tiêu Từ Quy, rồi đi phân tích vụ án.

Nhưng vào giây phút nghe được giọng của Bùi Bạch Mặc, mắt cô lại ướt.

Tổ trưởng Hứa Nam Khang đã sớm thông báo cho Bùi Bạch Mặc về tình huống chung của vụ án, Dạ Sắc cũng không cần nhiều lời. Cô cầm điện thoại, không dám lên tiếng, sợ vừa mở lời, liền đề lộ về yếu đuối của mình.

Bùi Bạch Mặc cũng yên lặng cùng cô tầm năm giây, sau đó lên tiếng hỏi: “Em đã gặp qua người đàn ông nào hiểu lòng người, lại phong độ nhẹ nhàng hơn tôi chưa?”

Dạ Sắc bị câu hỏi bất ngờ của anh dọa đến sững người.

Bùi Bạch Mặc cũng không cần cô đáp lại: “Tôi thích em mặc định như vậy. Nói thế, thì tôi đúng là người đàn ông hiểu lòng người, lại phong độ nhẹ nhàng nhất mà em từng gặp đúng không?”

Dạ Sắc nghi hoặc lên tiếng: “Tiểu sư thúc?”

Đầu dây bên kia, Bùi Bạch Mặc nhú mày, giọng điệu rất uyển chuyển: “Thật ra, em cười lên, thì sẽ phù hợp với mỹ quan của người bình thường hơn.”

Bỗng nhiên anh thấy mình dùng từ ngữ khiêm nhường của người bình thường để miêu tả bản thân có chút không hợp, rất sĩ nhục mất thẩm mỹ của bản thân. (Sắc Sắc là một mỹ nữ, mọi người hãy tha thứ cho mất thẩm mỹ của Bùi sư thúc, cứ để anh ấy động não thỏa thích đi.) cũng không thể nói là cô cười tươi thì dễ nhìn hơn là khóc, thôi thì vẫn nói thẳng đi. . .

“Sắc Sắc, đừng khóc vô cớ. Tôi vẫn chưa quên đáng về.... khó coi của em khi khóc lần trước đâu.”

Dạ Sắc: “....”

Anh còn có thể ‘uyển chuyển’ hơn nữa sao?

Dạ Sắc cảm thấy cánh tay cầm điện thoại của mình cực kì bông rớt, sắp không cầm nổi điện thoại mà quăng xuống đất.

Lúc này cô cực kì muốn nhấn vào Linser hãy nghiên cứu một đề tài: Sự ảnh hưởng của tảo đến việc phát triển EQ.

Bùi Bạch Mặc đợi mãi không thấy cô phản ứng lại, có chút hối hận bản thân nói thẳng chưa hết ý.

Chẳng hạn như lúc xế chiều anh đến bệnh viện kiểm tra, không cẩn thận thấy cô ở đại sảnh tỏ tình với một người con gái khác, khung cảnh ấy, rất ‘man’, rất ‘cool’.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Virus Marbug – Cuộc Gặp Chết Người (4)

Nhờ cuộc điện thoại kia, chứng ngại giữa hai người dường như được giảm đi ít nhiều, khi Dạ Sắc gặp Bùi Bạch Mặc, cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần đối phó với kiểu tư duy khác người của anh.

Suốt dọc đường đi, Bùi Bạch Mặc đều ngồi yên ở vị trí phụ lái, yên lặng đến mức bất thường.

Thế là Dạ Sắc lật tủ chứa đồ ở hàng ghế trước, tìm đĩa CD để bật nhạc.

Một tay cô cầm lái, tay còn lại lục lọi nửa ngày mới tìm ra được chiếc đĩa CD trong tủ.

Bùi Bạch Mặc vốn đang ngồi yên, đột nhiên liếc sang Dạ Sắc.

Dạ Sắc rút đĩa CD ra, cho vào máy phát, còn chưa nghe được nhạc phát ra, đã nghe thấy giọng nói trầm thấp của Bùi Bạch Mặc: “Sức chịu đựng của em ngày càng tốt.”

“Tìm đồ trong đống đồ loạn như thế .. À không! Là đống đồ có cũng được không có cũng chẳng sao loạn như rác, cần sức chịu đựng vượt trội hơn hẳn người bình thường.”

Dạ Sắc thấy lúc này sắc mặt cô mới là thứ khác với người bình thường.

Trước kia, đứng xa xa nhìn Bùi Bạch Mặc, anh giống như một vị thần.

Giờ nhìn gần lại... Đúng là bên ngoài nam ngọc, còn bên trong lại ‘thối nát’.

Với kiểu sống không biết nói giảm nói tránh, không biết cách hài hòa sống chung với người khác này của anh, sao anh vẫn chưa bị người ta đánh chết nhỉ?

Dạ Sắc không hiểu nổi.

Cô bật nhạc lớn hơn, vừa nghe giai điệu nhẹ nhàng của bài hát, vừa nói với Bùi Bạch Mặc: “Tiểu sư thúc, khi anh thấy nhàm chán, có thể kiếm thêm một sở thích nào đó để thư giãn, không cần phải khẳng khái đá kích người khác như vậy.”

Bùi Bạch Mặc nhú mày phản bác: “Tôi chỉ trần thuật sự thật thôi.”

Dạ Sắc đầu hàng: “Được rồi, cá nhân tôi đề nghị anh... Không cần phải trần thuật sự thật quá rõ ràng như thế.”

“Sắc Sắc!” Ánh mắt Bùi Bạch Mặc sáng rực, nói rõ từng chữ một. “Em có rất nhiều ý kiến đối với tôi?”

Dạ Sắc khụ một tiếng, “Vâng, anh cũng có ý kiến đối với tôi mà.”

Bùi Bạch Mặc nghe vậy liền cười một tiếng.

Nhớ đến khoảng thời gian gần đây từ khi hai người gặp nhau, cùng bóng dáng của cô trong công việc trước kia nữa.

Anh làm thầy giáo cô không lâu.

Lần đầu tiên lên lớp liền có ấn tượng với cô.

Không phải vì liếc sơ trong đám đông đã có thể nhận ra được cô và anh có chung màu da, mà là trong màn giới thiệu đạo đầu cực kì đặc sắc, sinh động của anh (hãy tha thứ cho sự tự luyến của Bùi Bạch Mặc nhé), cô lại dám ngủ trên lớp.

Về sau...

Trong ấn tượng của anh, khi anh đang giảng bài, nhất định cô sẽ đứng lên ngắt lời.

Cuối cùng, vào đêm giáng sinh năm ấy, cô và một học sinh khác đến nhấn chuông cửa nhà anh, để lại cho anh một phần quà. Khi anh đóng cửa lại, bỗng nhiên có một cánh tay đưa ra một hộp quà nữa.

Trí nhớ của anh cực kì tốt, đến giờ vẫn nhớ rất rõ, khi ấy giọng cô trong veo, để lại mấy câu nói: “Sur thúc, phần quà của em đưa ra, cũng không ai cần, nên cho anh vậy. Chúc anh... à nghĩ không ra.... Thôi hẹn gặp lại!”

Trước giờ anh vẫn biết mị lực của bản thân rất tốt, nhân khí cũng cao... Nhưng trong ấn tượng của anh, có vẻ, cô vẫn luôn không chào đón mình thì phải.

Lần tiếp xúc thân mật duy nhất, cũng là ở buổi tiệc sinh nhật của sư tỷ Charlotte của anh. Anh vốn không thích loại hoạt động có cả đồng người tụ tập một chỗ để làm ồn kiểu này, nhưng cuối cùng lúc 0 giờ, anh vẫn đến đó góp mặt.

Lần ấy, bị Charlotte túm lại bắt làm tài xế, mà hành khách trùng hợp lại chính là cô nàng trước đã ‘tiện tay’ đưa anh hộp quà Giáng Sinh.

Khi ấy, dường như cô đang say.

Cô nắm lấy tay anh, đưa lên mặt mình, nói: “Sur thúc, anh bẹo thử một cái đi, rất mềm.”

.....

Linser nói cô thích anh, Bùi Bạch Mặc mỉm cười.

Sau đó nhớ đến việc mấy ngày trước mình bỗng đứng lên con số, đi ‘đòi luận văn’, mặt anh liền tối sầm lại trong nháy mắt.

Liên quan đến chuyện tình cảm, anh tự nhận, bản thân anh không phải là người quá chậm chạp.

Rất lâu trước kia, thời anh còn là học sinh.

Khi anh và Linser thường xuyên đi về cùng nhau, đã có rất nhiều lời đồn đại.

Anh đã nghe qua rất nhiều phiên bản, vì thế đã đặc biệt lên thư viện đọc sách một hôm.

Nghĩ đến Lâm Khản thì sẽ cười ngây ngô? Không có.

Làm chuyện gì cũng nghĩ đến cảm nhận của Lâm Khản? Cũng không có.

Sẽ rất nhớ, rất nhớ cậu ta? Không có.

Khao khát thân mật, ôm hôn cậu ta? Lại càng không thể.

Toàn là mấy lời nói nhảm.

Từ đó anh liền hiểu rõ tiêu chuẩn IQ kì lạ của người Trái Đất.

Khi Bùi Bạch Mặc nghĩ gì đó, sẽ hoàn toàn chìm vào thế giới của bản thân mình.

Dạ Sắc lái xe qua mấy giao lộ đèn xanh đèn đỏ, mới phát hiện cuối cùng Bùi Bạch Mặc không nhả mày suy nghĩ nữa, mà ngẩng đầu lên nhìn đèn xanh đèn đỏ.

Dạ Sắc chưa kịp lên tiếng nói chuyện, tiếng chuông điện thoại đã vang lên.

Ấn nút nghe, liền nhận được mệnh lệnh ngắn gọn, trực tiếp của Hứa Nam Khang: “Dạ Sắc, kế hoạch có thay đổi, không cần đến sở cảnh sát, trực tiếp chờ tiến sĩ Bùi đến nhà Diệp Trường An, gặp nhau ở đó, chúng tôi đang trên đường đi rồi.”

Nhà Diệp Trường An ở gần chung cư Nam Uyển của tỉnh N, là một căn nhà nhỏ mới xây gần đây.

Bên ngoài sân là hai con sư tử đá loại nhỏ, Dạ Sắc đi sau lưng Bùi Bạch Mặc, sau khi mở cửa, bên trong được lát gạch xanh đen, ngôi nhà cũng màu đen, cảm giác toàn bộ ngôi nhà có chút âm đạm.

Chỉ có một gốc cây dây leo trong sân là còn có vẻ tràn đầy sức sống.

Diệp Trường An vừa cưới đã đón tang. Vợ của hắn, Cố Thái Vi, năm nay gần 23 tuổi, nhỏ hơn hắn gần 11 tuổi.

Một người là nhà sinh vật học, một người là giáo viên mỹ thuật.

Dù chênh lệch mười một tuổi, nhưng cặp đôi này vẫn được coi là một giai thoại tình yêu.

Đáng tiếc, vừa nhìn lên trời một cái, cô dâu liền trở thành quả phụ.

“Tôi đã từng chạm vào thi thể của anh ấy. Chẳng phải mọi người nói tiếp xúc với thi thể của người bệnh cũng sẽ nhiễm virus Marbug sao, vì sao tôi lại là ngoại lệ.” Cố Thái Vi kéo ngăn kéo tủ âm tường ở phòng khách ra, lấy ra một quyển album màu vàng.

Cô thuần thục lật ra một trang, đưa một tấm ảnh cho mọi người xem. “Đây là ảnh khi tôi lên tiểu học, anh ấy đỗ đại học ở nước ngoài, nhân dịp nghỉ đông trở về thăm nhà, chúng tôi liền chụp một tấm ảnh kỉ niệm. Anh ấy rất ghét chụp ảnh, lần nào cũng tỏ vẻ cứng nhắc. Tôi lúc nào cũng lừa anh ấy chụp, đi đằng sau anh ấy, gọi chú.”

“Chú ấy nói, lần này về rồi sẽ dẫn tôi đi du lịch. Rất buồn cười, tôi có thể vượt qua rất nhiều chướng ngại, vượt qua khoảng thời gian mười một năm, đằng sau là cả một đời người, cuối cùng anh ấy vẫn rời bỏ tôi.”

Lâm Khả tiến lên từ phía sau, định cắt ngang lời nói không liên quan đến tình tiết vụ án của Cố Thái Vi, liền bị Hứa Nam Khang chặn lại.

“Ngày nhận được bức thư đe dọa, cô đang làm gì?” Bùi Bạch Mặc vào phòng khách trước Dạ Sắc, kín đáo đưa cho cô danh sách các câu hỏi.

“Sáng tôi hay dậy trễ, khi đó còn đang ngủ.”

” Diệp Trường An, chồng cô khi ấy đang làm gì?”

Cố Thái Vi dùng tay gấp quyển album lại: “Một tuần trước đó anh ấy đã lên kế hoạch đến thành phố R tham gia hội thảo nghiên cứu, khi đó đang chuẩn bị xuất phát đến sân bay.”

“Sau khi phát hiện ra bức thư đe dọa, anh ấy có lên đánh thức cô dậy không?”

“Không.”

“Vậy là anh ấy đã nói với cô về bức thư đe dọa qua điện thoại, hay sau khi trở về từ thành phố R, hay, cô tự phát hiện chuyện này?”

Ánh mắt Cố Thái Vi thay đổi, nhìn thẳng vào mắt Dạ Sắc, “Anh ấy luôn sợ tôi lo lắng, không nói cho tôi biết.”

“Vậy sao cô lại phát hiện ra được bức thư đe dọa?” Lại là Lâm Khả không nhìn được, lên tiếng hỏi.

“Sáng hôm đó, sau khi rời giường, tôi phát hiện ra có một phong thư nằm trước cửa, vừa mở ra đã thấy hàng chữ kia.”

“Vậy sao cô lại xác định đó là thư đe dọa mà không phải là một câu trần thuật đơn thuần. Lại dựa vào điều gì để phán đoán đó là bức thư đe dọa chồng cô mà không phải là cô, cả chuyện anh ấy đã xem qua, xác định bức thư ấy nhắm vào anh ta rồi sợ cô lo lắng nên không nói cho cô biết.” Dạ Sắc liền thắc mắc.

“Thời tiết.” Cố Thái Vi đáp: “Đêm trước, tôi soạn hành lý cho chú, ngủ rất muộn, khi đó bức thư này còn chưa xuất hiện. Về sau tôi thấy giấy viết thư, rất sạch sẽ, bằng phẳng. Hòm thư nhà tôi ở ngoài, không có thứ gì dễ chắn mưa. Hôm ấy sau khi chồng tôi rời đi, trời liền đổ mưa, báo chí trong hòm

thư hôm đó, đều bị ướt hết. Nhưng tờ giấy này lại không có chút dấu vết nào của mưa, mà trước khi tôi ra ngoài, bức thư này đã nằm ở cửa, trong khoảng thời gian ấy không có người nào khác vào nhà tôi.”

“Về phần biết nó là thư đe dọa, vì đây không phải là lần đầu tiên. ... Trước đây chúng tôi từng nhận một bức thư kiểu này rồi, lần ấy trên thư có viết tên chồng tôi.”

“Cảnh sát, còn vấn đề gì nữa không?”

Dạ Sắc nhìn thoáng qua vấn đề cuối cùng trên tờ giấy mà Bùi Bạch Mặc đưa cho cô: “Cô biết Cố Thần không? Đó là một nhà sinh vật học giống chồng cô.”

“Không biết.”

Cố Thái Vi trả lời rất chắc chắn, Dạ Sắc liền hỏi nốt nửa câu còn lại: “Quê gốc của cô là tại tỉnh R, cô đã nghe qua người nào tên Ninh Hán chưa?”

Cố Thái Vi ôm tay, nhắm mắt lại: “Tôi tưởng mấy người đến điều tra tin tức để giải quyết vụ án của chồng tôi, không ngờ lại còn cảm thấy hứng thú với cả tôi nữa.”

Tâm trạng Cố Thái Vi có chút bất ổn, Hứa Nam Khang lắc đầu với Dạ Sắc, ý bảo cô dừng lại ở đây.

“Kín đáo, nhưng lại để lộ rõ sơ hở.”

“Nhạy cảm nhưng lại phản ứng chậm chạp.”

“Người phụ nữ này, có vấn đề.”

Rời khỏi nhà Diệp Trường An, Lâm Khấn dùng ba câu ngắn gọn nói ra cách nhìn của cậu đối với Cố Thái Vi.

“Bình thường, khi người ta nói dối, sẽ càng để lộ nhiều manh mối hơn. Sư phụ, chị nói xem, có phải Cố Thái Vi cũng có liên quan đến vụ án không?”

Dạ Sắc nhíu mày: “Chị cũng không rõ thực hư thế nào. Nhưng đúng là Cố Thái Vi có vấn đề. Cô ta nói mình và Diệp Trường An quen nhau từ nhỏ, tình cảm đậm sâu, hơn nữa lại vừa mới kết hôn. Diệp Trường An ngoài ý muốn bỏ mình, tâm trạng cô ấy lại không hợp với lẽ thường, rất bình tĩnh. Cuối cùng là cô ấy vốn không thấy đau buồn, hay đau xót đến chết lặng rồi, chúng ta không đoán được. Nhưng cách tư duy kín đáo, cách phân tích cho chúng ta về bức thư kia, hoàn toàn không giống một người phụ nữ đang đau khổ để tang chồng.

“Mặt khác, vụ án này, ban đầu là do cô ấy báo án.”

Lâm Khấn cúi đầu, nếu cô ta dùng virus để trả thù, việc báo án đúng là không thể giải thích nổi.

Bùi Bạch Mặc vẫn luôn im lặng, Lâm Khấn không tìm được đáp án ở chỗ Dạ Sắc, liền chạy đến cạnh Bùi Bạch Mặc để tìm đáp án.

“Bùi đại thần?”

Bùi Bạch Mặc tiếp tục đi về phía trước, không để ý đến cậu.

“Bùi tiến sĩ?”

Bùi Bạch Mặc bước nhanh chân hơn, vẫn không để ý đến Lâm Khấn.

“Đắt đen!” Lâm Khấn nhỏ giọng hừ hừ hai tiếng, không dám nói lớn.

Dạ Sắc đi sau, nghe được biệt danh Lâm Khấn mới đặt cho Bùi Bạch Mặc, liền cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Virus Marbug – Cuộc Gặp Chết Người (5)

Trên đường đi, Bùi Bạch Mặc nhìn Lâm Khấn rất không vừa mắt.

Cũng có thể nói, từ giây phút anh nhìn thấy Lâm Khấn, chưa từng thấy cậu thuận mắt bao giờ.

Dạ Sắc cảm thấy lần này Bùi Bạch Mặc tỏ rõ thái độ khó chịu, nguyên nhân chính hẳn là nằm ở hai chữ “đắt đen”

Đắt đen...

Dạ Sắc thấy mình cần phải nghiêm túc tỉnh táo lại, nhưng hai từ này lại hoàn toàn chọc đúng vào huyết cườì của cô.

Tiêu Tử Quy vẫn còn nằm trong bệnh viện, tính mạng đang trong trạng thái ngàn cân treo sợi tóc, suy nghĩ của Dạ Sắc được thả lỏng một lúc, cuối cùng cũng vào vấn đề chính.

“Diệp Trường An, Ninh Hán, Kiều Kiều, Cố Thần và anh trai tôi, trừ việc đều ngồi chung ở chuyến bay CA3855 ra, thì tôi không phát hiện được mối liên hệ nào giữa cả năm người đó cả.”

”Diệp Trường An và Cố Thần đều là nhà sinh vật học, chẳng hạn như mục tiêu của hung thủ chỉ là hai người đó, thì không có lý do nào để khiến hắn ra tay trên chuyến bay ấy cả, còn chẳng bằng việc ra tay với phòng thí nghiệm còn hơn, cách mưu sát kiểu ấy sẽ có tỉ lệ thành công cao hơn. Virus Marbug không chịu sự điều khiển của con người, gần như không có khả năng người nào đó can thiệp vào con đường truyền nhiễm của nó.”

“Hành động phạm tội của hung thủ có tổ chức, chứng tỏ đã có âm mưu từ trước.”

“Xác xuất mục tiêu có thể ngồi chung cùng một chuyến bay là rất thấp, chuyện này hẳn là ngẫu nhiên xảy ra, nhưng độ trùng hợp lại rất cao. Có lẽ hung thủ đã sớm dự mưu, nghĩ ra các loại khả năng có thể xảy ra, rồi chọn một trong hàng nghìn cách còn lại. Nhưng hẳn không có cách nào để biết trước được danh sách các hành khách trên máy bay... Trừ phi, hẳn là nhân viên nội bộ của công ty hàng không, hoặc có nội gián bên trong.”

“Cố Thần và anh trai tôi bị nhiễm bệnh qua Kiều Kiều, khả năng cao là ngoài ý muốn nên mới dính vào chuyện này.”

“Lịch sử của Ninh Hán chúng ta cũng đã xem qua, đơn giản, sạch sẽ, không tìm thấy nguyên nhân bị hại nào, có lẽ, anh ta cũng ngoài ý muốn nên mới dính vào.”

Ánh mắt Bùi Bạch Mặc cổ vũ cô nói tiếp.

“Còn một mối quan hệ khác nữa, đó là Cố Thần và Ninh Hán đều là người tỉnh R. Ninh Hán trưởng thành và sinh sống ở đó, nhưng Cố Thần từ khi học đại học đã đến tỉnh N, chưa trở về tỉnh R lần nào.”

Cô yên lặng một giây, bổ sung thêm: “Liên quan đến vụ án này còn có Cố Thái Vi, vợ của Diệp Trường An, là người tỉnh R. Trong đó, liệu có mối liên hệ nào mà chúng ta chưa phát hiện ra nữa không?”

Dạ Sắc mở to mắt nhìn anh, Bùi Bạch Mặc nhin không được, đưa tay ra sờ sờ đầu cô.

Chỉ đúng một giây, sau đó liền đưa tay về vị trí cũ.

Dạ Sắc cảm thấy ánh mắt anh vừa nhìn cô, rất giống cách anh nhìn Sảo Sảo ở nhà.”

“Đúng vậy, vụ án này có hung thủ. Chỉ cần đó là người mà không phải quý, thì kiểu gì cũng sẽ có manh mối.”

Khuôn mặt tuấn tú của Bùi Bạch Mặc hơi nghiêng, ngũ quan tinh xảo có tính sát thương cực mạnh đều nằm trước mắt Dạ Sắc.

“Hiển nhiên, tôi là người duy vật. Bảy tiếng. Trong vòng bảy tiếng tôi nhất định sẽ tìm ra hắn.”

Giọng anh vừa tự tin lại chắc chắn, kiên cường cũng được, mà tự luyến cũng không sao....

Đây là người duy nhất cô thích, trên đời này chỉ có một mình độc nhất vô nhị.

Dạ Sắc bị anh cuốn hút, nhưng vẫn nghi ngờ. “Tại sao lại là bảy tiếng?”

Bùi Bạch Mặc cực kì bình tĩnh: “À, hôm qua tôi mất ngủ, giờ ngủ bù đại khái cần năm tiếng.”

Dạ Sắc: “...”

Nói cách khác, trong vòng hai giờ anh đã có thể phá được vụ án mà mấy hôm nay các cô đang đau đầu.

IQ của cảnh sát bây giờ, đã bị khinh bỉ đến thế rồi sao?

Dạ Sắc cảm thấy mình cần đi tâm sự với Lâm Khấn để tìm lại chút tự tin.

Cô lập tức yên lặng, Bùi Bạch Mặc liếc nhìn cô một cái, lại nhìn thêm cái nữa, cuối cùng vẫn quyết định tốt bụng, nhắc nhở cô một câu trước khi đi ngủ bù.

“Tạm bỏ phần phân tích của em đi, quay lại với vụ án ban đầu. Lúc ấy em biết gì?”

Dạ Sắc đáp: “Ba người nhiễm virus Marbug. Hai người là nhà nghiên cứu sinh vật học, một người là tiếp viên hàng không. Họ ngồi chung một chuyến bay, tiếp viên hàng không trở về, lây virus sang cho hai người khác.”

“Dựa vào cơ sở đơn giản nhất của vụ án để phân tích chân dung tâm lý tội phạm, em có được kết luận gì?”

Dạ Sắc thuận theo vấn đề Bùi Bạch Mặc đưa ra, bắt đầu suy nghĩ: “Virus Marbug cực kì hiếm thấy. Hung thủ chắc chắn hiểu rất rõ nó, hẳn là một người nghiên cứu lĩnh vực hóa sinh, có thể là sinh viên ngành y, hoặc là nghiên cứu viên trong lĩnh vực này.”

“Còn nữa, phạm vi tuổi tác như thế nào?”

Dạ Sắc đáp: “Khoảng từ 22-35 tuổi. Cùng độ tuổi với tất cả những người bị hại.”

“Trạng thái tinh thần và tính cách thì thế nào?”

Cô nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Sinh hoạt hằng ngày khá khiêm tốn, cảm giác tồn tại rất thấp, không thân thiết với ai, cũng không quá xa cách với mọi người. Thái độ làm việc và học tập rất nghiêm túc, cẩn thận.”

Bùi Bạch Mặc gật đầu: “Ừm... Xem ra tôi làm giáo viên cũng rất thành công. Còn gì nữa không, em nghĩ được gì nữa.”

“Hắn gần đây đi lại giữa tỉnh R và N khá nhiều lần, đều là để giải quyết vấn đề chung, cái có rất tốt để che đi động cơ thăm dò địa điểm để phạm tội của hắn.”

Bùi Bạch Mặc cười cười, “Được rồi. Những chuyện còn lại, đợi tôi ngủ dậy rồi nói tiếp.”

Dạ Sắc lại rất gấp, không có thời gian đợi Bùi Bạch Mặc tỉnh ngủ, tiếp tục tự mình đi tìm hung thủ.

Dựa theo bức chân dung kia, đội cảnh sát đã nhanh chóng có tin mới.

“Phát hiện ra một nghi phạm, tên Mạch Lệ. Là đồng nghiệp ở sở nghiên cứu của Diệp Trường An, gần đây vì chuyện thăng chức đã có xích mích với Diệp Trường An, 30 tuổi, nam, tính cách trầm tĩnh, chỉ có một lần tranh cãi duy nhất ngoài ý muốn với Diệp Trường An. Gần đây vì chuyện tham dự hội thảo nghiên cứu công bố thành tích ở tỉnh R, đã đi qua đi lại rất nhiều lần giữa hai tỉnh. Anh ta cũng là bạn tốt lâu năm với người bị hại khác, Cố Thân, có quen biết với tiếp viên hàng không Kiều Kiều.”

Đồng nghiệp ở đội khác đã rất nhanh chóng mời Mạch Lệ đến phối hợp điều tra.

Hứa Nam Khang dẫn Dạ Sắc đến phòng nhìn.

Cảnh sát vẫn còn đang tiến hành thẩm vấn, một nhân viên cảnh sát trẻ tuổi nổi nóng: “Người không phải do anh giết, vậy anh chạy làm gì?”

Mạch Lệ cúi đầu nửa ngày, không nói gì.

Có mở miệng ra cũng chỉ thi thảo, nói đi nói lại: “Người không phải do tôi giết.”

Nhìn qua có vẻ anh ta là một người rất lạnh lẽo.

Dạ Sắc cảm thấy thất bại. Chẳng lẽ chân dung sai rồi?! Nhưng người soi mói như Bùi Bạch Mặc, nghe xong phân tích của cô sao lại không chỉ ra lỗi sai nào.

“Bây giờ trước, anh và đồng nghiệp Diệp Trường An đã phát sinh xích mích, kể lại cho tôi nghe chuyện ngày hôm ấy đi.” Cảnh sát nén giận, tiếp tục thẩm vấn Mạch Lệ.

“Đúng vậy, do Diệp Trường An chủ động gây sự.”

“Tôi đã cố nhường nhịn anh ta. Người vất vả làm việc trong sở là tôi, nghiên cứu đề tài cũng cùng nhau làm, nhưng thành quả lại là của anh ta. Như vậy rồi mà anh ta cũng không hài lòng. Anh ta là ngôi sao sáng mọi người đều coi trọng, đồng nghiệp thích anh ta, mỗi người đi qua, nhìn anh ta cũng thích anh ta. Ngay cả tôi cũng khó để ghét anh ta.”

“Tôi cũng không biết vì sao, đột nhiên anh ta lại nhắc đến chuyện vi khuẩn chết trong ống nuôi cấy, trách tôi làm mất số liệu, gây bất lợi trong việc nuôi cấy.”

“Bình thường tôi cũng chỉ làm đúng việc của mình. Không có ý định tranh quyền đoạt lợi, căn bản cũng không uy hiếp được đến người có tiền đồ sán lạn như anh ta. Bình thường tôi và anh ta ngoại trừ việc chào hỏi nhau, cũng không làm gì khác. Chuyện vi khuẩn chết trôi qua cũng rất lâu rồi, không hiểu sao hôm ấy anh ta đột nhiên nhắc đến chuyện đó.”

Mạch Lệ vừa nói, giọng cũng dần nghẹn ngào.

Dạ Sắc nhìn hai bà vai buông xuống của anh ta, lại nhìn sang Hứa Nam Khang đang đứng sừng sững bên cạnh, lắc đầu. Cùng là giống đực, sao khác nhau nhiều thế.

“Sao lại chạy?” Cảnh sát trẻ kia lại hỏi lại vấn đề lúc này.

Mạch Lệ ngẩng đầu nhìn mọi người một lúc, ánh mắt dần hạ xuống, nhìn vào bức thư đe dọa trên bàn.

“Đúng là tôi.”

Anh ta cúi đầu thờ dài: “Bức thư này, là sau khi tôi và anh ta cãi nhau, tôi tức quá nên viết.”

Mọi người vẫn luôn nghi ngờ về bức thư đe dọa kia, hóa ra nó là thật.

Trên đường đi tìm Bùi Bạch Mặc, Dạ Sắc không ngừng nghĩ về mấy điểm đáng ngờ này.

Cố Thái Vi cực kì cường điệu nhắc đến bức thư đe dọa này, rồi sự chú ý của các cô lên chủ nhân bức thư.

Giờ chủ nhân của bức thư là Mạch Lệ đã chủ động thừa nhận đó là bức thư của mình.

Tìm được nguồn gốc, nhưng lại vẫn chưa có đáp án, mà vụ án lại càng rối hơn.

Bùi Bạch Mặc không ngủ đủ 5 tiếng như anh đã nói.

Dạ Sắc nhìn thấy dáng người cao lớn của anh ở cửa sở cảnh sát.

Anh vẫn cuộn kín lấy mình, chỉ để lộ một đôi mắt.

Khi Dạ Sắc đến gần, thấy có không ít đồng nghiệp đang quay đầu lại nhìn anh.

Nếu như cô không quen anh mấy năm, đại khái cũng sẽ cảm thấy đây là một tên quái vật khoa trương đến kì lạ, rồi cũng sẽ là một trong số những người ngoài đầu lại nhìn kia.

Mùa đông ở tỉnh N, làm gì lạnh đến mức anh phải mặc kĩ như thế.

Anh đúng là.... kì quái.

Dạ Sắc đến bên anh, lên tiếng: “Sư thúc, chúng em đã tìm ra nguồn gốc của bức thư đe dọa, là của đồng nghiệp của Diệp Trường An.”

Bùi Bạch Mặc không có trả lời, chỉ nhìn chăm chăm vào đôi găng tay màu đen của Dạ Sắc, lại nhìn xuống đôi găng tay của mình.

Thật khéo, là đôi nam nữ.

Là một cô gái có mắt thương thức cao như anh.

Anh cười cười: “Tôi biết.”

“Hửm?” Dạ Sắc không hiểu ý anh.

“Em nghĩ xem, sao tôi chưa ngủ đủ mà đã đứng đây?”

Anh hừ lạnh một tiếng, để lộ ra cặp mắt cực kì phản chấn: “Vị cấp trên vô tâm, không hiểu lòng người đã liên thủ lại với tên đồ đệ lại càng vô tâm, không hiểu lòng người của em để oanh tạc điện thoại, quấy nhiễu giấc ngủ của tôi.”

Cho nên? Dạ Sắc khó hiểu nhìn anh.

“Tôi đang bức mình vì thiếu ngủ. Dục cầu bất mãn, ngủ không đủ, tâm trạng sẽ xấu.”

Rốt cuộc là anh định là gì? Dạ Sắc vẫn không hiểu.

“Lập tức tìm ra hung thủ, khiến cho họ thấy thế nào gọi là IQ cao.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Virus Marbug – Cuộc Gặp Chết Người (6)

Cho nên? Dạ Sắc khó hiểu nhìn anh.

“Tôi đang bức mình vì thiếu ngủ. Dục cầu bất mãn, ngủ không đủ, tâm trạng sẽ xấu.”

Rốt cuộc là anh định làm gì? Dạ Sắc vẫn không hiểu.

“Lập tức tìm ra hung thủ, khiến cho họ thấy thế nào gọi là IQ cao.”

Vừa lên xe, Dạ Sắc liền hỏi Bùi Bạch Mặc xem tiếp theo nên làm gì.

Hung thủ này, rốt cuộc phải bắt thế nào?

“Chúng em đã dựa vào chân dung tâm lý tội phạm, lại bỏ tất cả các nhân vật khả nghi, còn lại một người duy nhất đã bị chúng em bắt giam là đồng nghiệp của Diệp Trường An, Mạch Lệ.”

Dạ Sắc chán nản: “Nhưng đó không phải là hung thủ.”

Bùi Bạch Mặc vẫn đang tháo khăn quàng và khẩu trang, nghe vậy, liền dừng động tác nhả nhận của mình lại, kéo mạnh một cái lên trên, khăn quàng cổ và khẩu trang cứ thế rơi xuống theo một đường cong, rơi xuống đúng chỗ Dạ Sắc để găng tay.

Bùi Bạch Mặc nhìn thoáng qua phía sau, tháo găng tay, ném luôn vào chỗ đó.

Găng tay của anh và cô, nằm ở cùng một chỗ, nhìn giống như mười ngón đan xen lấy nhau.

Anh mỉm cười thỏa mãn, nhìn có vẻ rất thoải mái.

“Em chắc chắn là đã loại bỏ hết tất cả các đối tượng đáng ngờ rồi chứ?”

Dạ Sắc gật đầu: “Tất cả những người nằm trong phạm vi bạn bè, người thân, đồng nghiệp mà phù hợp với kết quả điều tra, chúng em đều kiểm tra hết rồi.”

“Đây chính là các em giải thích chữ mọi người?” Bùi Bạch Mặc hỏi.

Dạ Sắc nghĩ kĩ lại lần nữa, gật đầu.

Bùi Bạch Mặc liền kết luận: “À, thì ra em học kém môn ngữ văn.”

Dạ Sắc nghe vậy, liền cứng nhắc cười một tiếng.

Làm việc gần anh lâu như vậy, cô đã miễn dịch với kiểu nói chuyện này của anh rồi.

Nhưng nghĩ lại, vì sự khỏe mạnh của tâm lý mình trong tương lai, Dạ Sắc vẫn quyết định, nhân lúc trên xe chỉ có hai người, cô sẽ thảo luận với Bùi Bạch Mặc về vấn đề ‘nghệ thuật giao tiếp’

“Sư thúc.” Dạ Sắc ngoan ngoãn gọi anh.

Bùi Bạch Mặc ‘ừ’ một tiếng, không nói gì thêm.

“Em là người bình thường, có lòng tự ái. Mà anh cũng là người bình thường”

Bùi Bạch Mặc không nói gì, chỉ nhìn cô một cái.

“Người bình thường khi nói chuyện với người bình thường, phải để ý đến đối phương, quan tâm đến lòng tự trọng của đối phương.”

“Lòng tự trọng?” Bùi Bạch Mặc tiếp lời, “Không rõ, không biết.”

Dạ Sắc bị anh chặn lời, không biết phải nói phần sau như thế nào nữa.

Cò về như hôm nay không phải là một cơ hội thích hợp rồi.

Vội lại Dạ Sắc cảm thấy, bốn chữ “Bản tính khó dời” mà các cụ hay nói, đúng là chân lý.

Vẫn nên từ từ thì hơn, cố gắng thay đổi Bùi Bạch Mặc dần dần vậy.

Dạ Sắc lại chuyển sang đề tài liên quan đến từ ‘tất cả mọi người’ vừa mới nói dở.

“Sư thúc, trừ những người em vừa nói, từ ‘tất cả mọi người’ kia còn gồm những ai?”

Bùi Bạch Mặc nhếch môi lên: “Em...”

Dạ Sắc chờ anh nói tiếp, nhưng anh lại ngừng lại nửa ngày mới lên tiếng, đồng thời cũng đổi lại cách dùng từ: “Hung thủ nằm ở số người còn lại.”

“Em không để ý đến những người quan trọng nhất của vụ án này, những người mà chúng ta vẫn xếp vào diện người bị hại.”

Khó được lúc anh nói chuyện giống người bình thường, nhưng vì nội dung câu nói quá đặc biệt, Dạ Sắc vẫn bị sốc như cũ.

Người bị hại?

Trong đầu Dạ Sắc lần lượt loại bỏ từng gương mặt trong hồ sơ.

Ban đầu là Diệp Trường An.

Sau đó là Ninh Hán.

Cuối cùng là Kiều Kiều, Cố Thần và Tiêu Tử Quy.

Người nào mới là hung thủ mà các cô cần tìm?

Cô nhớ đến bức chân dung mà mình đã phân tích theo lối dẫn dắt của Bùi Bạch Mặc.

“Là người nghiên cứu lĩnh vực hóa sinh, có thể là sinh viên ngành y, hoặc là nghiên cứu viên trong lĩnh vực này.”

“Khoảng từ 22-35 tuổi.”

“Sinh hoạt hằng ngày khá khiêm tốn, cảm giác tồn tại rất thấp, không thân thiết với ai, cũng không quá xa cách với mọi người. Thái độ làm việc và học tập rất nghiêm túc, cẩn thận”

“Gần đây đi lại giữa tỉnh R và N khá nhiều lần, đều là để giải quyết vấn đề chung.”

Người phù hợp với những điều kiện này nhất, là Ninh Hán.

Trong mắt Dạ Sắc lóe lên một tia sáng, cuối cùng cũng ra.

Bùi Bạch Mặc bên cạnh chậm hỏi: “Có kết luận rồi?”

Dạ Sắc gật gật đầu, định mở miệng, liền bị Bùi Bạch Mặc lên tiếng trước, cắt lời: “Đúng vậy, sai.”

Dạ Sắc: “Cái gì sai?”

“Đáp án em vừa nghĩ ra.”

Dạ Sắc phản bác: “Anh thậm chí còn chưa nghe đáp án của em, còn chưa biết rõ mọi chuyện, sao có thể biết đó là đáp án sai?”

“Anh biết.” Anh tỏ vẻ rất chắc chắn, đồng thời còn tỏ vẻ không có hứng thú giải thích tại sao.

“Không phải Ninh Hán.”

Dạ Sắc kinh ngạc, anh biết thật: “Vì sao không phải là Ninh Hán?”

Bùi Bạch Mặc nhìn cô chăm chú: “À, hình như tôi quên nói cho em, trước đây tôi từng học y 2 năm. Nếu như tôi muốn giết người, sẽ không phiền phức đến thế. Có rất nhiều loại virus trong bệnh viện, nếu cần dùng độc, tôi sẽ không chọn loại virus khó khống chế như Marbug. Mà sẽ dùng cách trực tiếp nhất là một nhát dao chí mạng, sau đó dùng các loại chất hóa học để phi tang thi thể, không để lại chút dấu vết nào.

“Dù so sánh với tôi, Ninh Hán chỉ là một sinh viên khoa y vùng về, nhưng cũng không đến mức thiếu năng, cách giết người cũng sẽ không khác quá nhiều so với cách tôi vừa nói.”

Dạ Sắc bị lời anh nói làm giật mình.

Bùi Bạch Mặc vẫn mỉm cười như cũ.

“Tôi chỉ đưa ra giả thiết vậy thôi, đừng tỏ vẻ không tin nổi việc tôi có thể giải quyết mọi chuyện như thế. Mặt khác, tôi cũng không có chút hứng thú nào với việc dùng thân phận sát thủ để lưu danh hậu thế.”

Không nhận được lời đáp lại từ Dạ Sắc, Bùi Bạch Mặc tiếp tục độc thoại: “Mà mặt tôi nhìn có vẻ giống tội phạm giết người sao. Tôi nhớ, hình như trước giờ chưa từng có tên sát nhân nào đẹp trai như tôi cả.”

Dạ Sắc không hiểu nổi, sao giây trước hai người vẫn còn đang bàn xem hung thủ là ai, một giây sau liền biến thành màn khoe khoang, tự luyến của Bùi Bạch Mặc?

Cô thấy mình có trách nhiệm phải đưa vấn đề trở lại chủ đề chính.

“Sư thúc, em trời sinh đã ngu dốt, sau này lại lười biếng, không cố gắng, nên khả năng hiểu biết rất kém. Cực kì cần sự chỉ điểm của anh, nên tốt nhất anh nói thẳng cho em biết xem hung thủ là ai đi.”

Cô từ dùng rất nhiều tính từ khác để miêu tả bản thân.

Bùi Bạch Mặc không nhìn cô nữa, ngồi thẳng người: “Hung thủ của chúng ta rất thông minh, vẫn luôn dẫn chúng ta đến với chân tướng mà hần ta muốn.”

“Em lật vụ án trở về thời điểm trước khi Diệp Trường An, Kiều Kiều và Ninh Hán lên chuyến bay CA3855 đi. Khi đó Kiều Kiều và Ninh Hán đang làm việc bình thường. Trong nhà Diệp Trường An lại đột nhiên xuất hiện một bức thư đe dọa.”

“Bức thư đe dọa này là do đồng nghiệp của Diệp Trường An viết, nhưng vì sao anh ta lại gửi thư đe dọa cho Diệp Trường An?”

“Đúng, đừng nghi ngờ phán đoán của bản thân. Đúng như lời đồng nghiệp của Diệp Trường An nói, chuyện khi ấy là do Diệp Trường An chủ động gây sự.”

“Sau khi có bức thư đe dọa, Diệp Trường An là người đầu tiên phát bệnh. Vợ mới cưới của anh ta – Cố Thái Vi báo án.”

“Vụ án tiến triển đến bước này, đều là do sự kiện liên quan đến Diệp Trường An gây nên.”

Dạ Sắc nhíu mày: “Đúng vậy, nhưng Diệp Trường An đã chết.”

Bùi Bạch Mặc liếc cô một cái: “Đúng, một người chết dẫn dắt em đặt chú ý lên đồng nghiệp của anh ta. Viết thư đe dọa là đồng nghiệp của anh ta, chân dung tâm lý tội phạm, còn cả những người quen biết ở công ty hàng không, phạm là những người biết nghỉ, đều có thể xâu chuỗi mọi việc rồi suy ra đồng nghiệp của anh ta.”

“Nếu Diệp Trường An là chủ mưu trong chuyện phát tán virus này, vậy sao anh ta lại để chính bản thân mình nhiễm bệnh đầu tiên?” Dạ Sắc hỏi tiếp.

Bùi Bạch Mặc cười cười: “Ha, điều này thì phải đi hỏi Cố Thái Vi. Xem xem rốt cuộc cô ta có quan hệ gì với Ninh Hán Và Cố Thần.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Virus Marbug – Cuộc Gặp Chết Người (7)

Edit + Beta: An Dung NiDạ Sắc nhíu mày: “Đúng vậy, nhưng Diệp Trường An đã chết.”

Bùi Bạch Mặc liếc cô một cái: “Đúng, một người chết dẫn dắt em đặt chú ý lên đồng nghiệp của anh ta. Viết thư đe dọa là đồng nghiệp của anh ta, chân dung tâm lý tội phạm, còn cả những người quen biết ở công ty hàng không, phạm là những người biết nghỉ, đều có thể xâu chuỗi mọi việc rồi suy ra đồng nghiệp của anh ta.”

“Nếu Diệp Trường An là chủ mưu trong chuyện phát tán virus này, vậy sao anh ta lại để chính bản thân mình nhiễm bệnh đầu tiên?” Dạ Sắc hỏi tiếp.

Bùi Bạch Mặc cười cười: “Ha, điều này thì phải đi hỏi Cố Thái Vi. Xem xem rốt cuộc cô ta có quan hệ gì với Ninh Hán Và Cố Thần.”

Dạ Sắc nhớ rõ.

Cố Thái Vi, là người phụ nữ trẻ luôn nói mình và chồng rất yêu nhau, quê ở tỉnh R.

Dạ Sắc còn nhớ, khi đến nơi ở của Diệp Trường An, Bùi Bạch Mặc đã từng lên đưa cho cô một tờ giấy, có ghi một số vấn đề, trong đó cũng có hỏi có phải cô ta và Ninh Hán, Cố Thần quen nhau hay không.

Ngay từ lúc đó Bùi Bạch Mặc đã nghi ngờ Diệp Trường An?

Trong giây lát, người bị hại liền biến thành kẻ hại người.

Trong năm người nhiễm virus Marbug, Diệp Trường An và Ninh Hán đã chết. Theo phân tích của Bùi Bạch Mặc, còn lại mỗi Cố Thần, là người liên quan nguyên nhân dẫn đến vụ án này.

Như vậy, hai người nhiễm bệnh khác là Kiều Kiều và Tiêu Từ Quy là người vô tội bị liên lụy.

Thành phần tri thức phạm tội, trước giờ vẫn rất độc ác.

Nghĩ đến Tiêu Từ Quy, lòng Dạ Sắc liền trầm xuống.

Trong lần gặp này, Cố Thái Vi lại đặc biệt phối hợp.

Không biết do Diệp Trường An chết, hay vì việc Diệp Trường An gây án đã bị lộ khiến cô ta mất động đi cơ che giấu.

Nhưng Dạ Sắc vẫn luôn thắc mắc, sao Cố Thái Vi lại báo án.

Đó là yêu cầu của Diệp Trường An, hay là quyết định của chính cô ta.

Đáp án của Cố Thái Vi rất đơn giản: “Tôi nghĩ mãi không thông.”

Ánh sáng mờ ảo của phòng thẩm vấn chiếu vào khuôn mặt tươi trẻ hoạt bát của cô, lại mang theo chút gì đó mục nát.

“Tôi cần các anh nói cho tôi biết, vì sao anh ấy lại chọn cái chết để rời khỏi tôi.”

“Cô biết anh ta muốn giết người không?” Cảnh sát của tổ chuyên án hỏi.

Cố Thái Vi nhẹ nhàng gật đầu.

“Sao lại không ngăn cản?”

Cô nhú chặt lông mày lại, sau đó lại dần ra, nở nụ cười: “Sao lại phải ngăn cản, trong mơ, tôi đã giết chết mấy tên cặn bã đó cả trăm, cả nghìn lần rồi.”

Cô ta nói rất trực tiếp, dứt khoát, không chút kiêng nể gì, mà cũng không sợ phải chịu trách nhiệm.

“Diệp Trường An có nói với cô kế hoạch giết người của mình không?” Cảnh sát lại hỏi tiếp.

Cố Thái Vi lắc đầu, cười tươi: “Không cần nói. Chúng tôi là vợ chồng, anh ấy không cần nói tôi cũng biết anh ấy đang nghĩ gì.”

“Mục tiêu của anh ta là ai?”

“Không biết.” Cô thẳng thắn.

“Nói dối!”

Cố Thái Vi ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của mọi người: “Anh ấy chết, việc giết người cũng bại lộ. Tại sao tôi phải nói láo?! Mấy người cũng biết tôi là trẻ mồ côi, rời khỏi anh ấy là tôi mất tất cả.”

Thậm chí cô còn nghiêng người về phía trước, dịu dàng hỏi vị cảnh sát trẻ tuổi đang hỏi cung cô: “Anh có thể nói nguyên nhân cho tôi biết được không?”

Cảnh sát điều chỉnh lại góc chiếu của ánh đèn, chiếu thẳng vào người Cố Thái Vi.

Sau đó hỏi tiếp: “Quan hệ của cô và Cố Thần, Ninh Hán là gì.”

Thái độ của Cố Thái Vi liền thay đổi 180 độ, từ ngoan ngoãn phối hợp, trở thành ngậm miệng không nói một lời.

Dù cảnh sát có cố gắng thế nào, cô ta cũng không chịu mở miệng lên tiếng nữa.

Dạ Sắc đứng ở căn phòng kín bên ngoài tường thủy tinh, im lặng quan sát Cố Thái Vi bên trong.

Mà đồng nghiệp bên tổ tin tức lúc này lại có phát hiện mới.

Hồ sơ của Cố Thần, Ninh Hán và Cố Thái Vi đều đã bị xử lý sạch sẽ.

Không có lấy một chữ nhắc đến chuyện liên quan đến năm đó.

Nhưng trong những tờ báo, có một tờ lại vô tình nhắc đến tên của Cố Thái Vi và hai họ Cố, Ninh.

Trong tờ báo ấy, là một chuyện cũ về thanh niên mất lý trí rồi trượt chân.

Tìm trong hồ sơ ghi chép các vụ báo án ở địa phương, lại có thể tìm đầu mối liên quan đến vụ án năm đó.

Dạ Sắc đột nhiên hiểu ra, vì sao Cố Thái Vi lại có vẻ bi thương khi nói: ‘Tôi cần các anh nói cho tôi biết, vì sao anh ấy lại chọn cái chết để rời khỏi tôi.’.

Chênh lệch nhau 10 tuổi không là gì cả.

Diệp Trường An và Cố Thái Vi vẫn có thể sống với nhau đến đầu bạc răng long.

Nguyên nhân của bi kịch lần này, thì ra là cuộc gặp đau thương của Cố Thái Vi khi còn trẻ.

Khoảng cách của cô và Diệp Trường An, lại là.... Lần thứ nhất, không phải anh.

Dạ Sắc đoán, thứ mà Cố Thái Vi muốn có người nói cho cô ta biết, cũng không phải là nguyên nhân mà Diệp Trường An lựa chọn bỏ cô ta.

Mà là nguyên nhân vì sao những năm gần đây, anh ta nói cả đời quên đi chuyện này, nhưng rồi vẫn không thoát khỏi được chuyện xưa.

Cố Thái Vi nhất định rất muốn biết, trong mắt Diệp Trường An, cuộc sống mấy chục năm sau của cô ta, thật sự không bằng một đêm xuân kia hay sao?

Nếu như họ không gặp lại Cố Thần liên quan đến chuyện năm đó ở tỉnh N.

Chuyện cũ kia, liệu có cơ hội để được thời gian vùi lấp đi hay không?

Cố Thái Vi hẳn là có thể bước ra khỏi bóng đêm ấy, nhưng Diệp Trường An chết.... Chuyện này không còn khả năng diễn ra nữa.

Kết thúc vụ án, Dạ Sắc cảm thấy rất thỏa thích.

Người mới đầu là nạn nhân, lại chính là hung thủ.

Càng không nói đến tình yêu không trọn vẹn, tàn nhẫn của Diệp Trường An và Cố Thái Vi

Cô đứng trong trụ sở lớn của cục cảnh sát thành phố, nhìn ánh trăng, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Tin tưởng, hóa ra lại là chuyện khó khăn đến vậy.

Bùi Bạch Mặc bước xuống từ xe cảnh sát, Dạ Sắc nhìn anh, đột nhiên cảm thấy may mắn.

Cô có thêm một cơ hội, gặp lại người mà cô từng chìm đắm suốt những năm tháng thanh xuân.

Có được cơ hội thứ hai thế này, là may mắn của cô.

Cô vẫn luôn tích phúc.

Bùi Bạch Mặc đi rất chậm, chậm hơn nhiều tốc độ Dạ Sắc nhảy từ bậc thang xuống rồi chạy đến trước mặt anh.

Ánh trăng trong treo càng tiếp thêm lòng dũng cảm cho Dạ Sắc, giúp cô có dũng khí để nói ra những lời mà ngày thường cô không dám nói.

Cô hỏi rất chân thành, từng chữ, từng chữ một, chỉ sợ Bùi Bạch Mặc nghe không rõ.

“Sur thức.”

Cô nghe thấy nhịp tim mình đang đập thình thịch như trống.

“Khi ở Đức, em đã từng theo đuổi anh, anh có biết không? Em rất thích anh. Em cũng không hiểu vì sao, anh thông minh như vậy, nói cho em biết nguyên nhân đi.”

***** Vô kịch nhỏ.

Khi Bùi Sảo Sảo còn bé, có một tật rất xấu, đó chính là thích gặm mặt mẹ mình.

Khi còn chưa biết nói, thường xuyên y y, a a rồi cắn một cái lên mặt mẹ.

Mỗi lần như vậy, mẹ cậu sẽ hô vào phòng ngủ: “Bùi Bạch Mặc, anh mau ra trông nói đi.”

Mãi đến tận khi cậu được ba, bốn tuổi, vẫn có thói quen dính lấy mẹ.

Nhưng mẹ cậu lại rất vô trách nhiệm.

Cậu muốn nghe kể chuyện, mẹ cậu liền ngồi cạnh giường, nói to ra ngoài: “Bùi Bạch Mặc, con anh muốn nghe kể chuyện.”

Cậu muốn được mẹ ôm đi ngủ, mẹ cậu liền xốc chăn lên, nói với ông bố đang ngắm mộng cậu: “Con của anh là tên dâm ma, đòi ngủ với em.”

Những lúc như vậy, cuối cùng cậu đều phải khóc lớn tiếng để bày tỏ sự phản đối của mình.

Nhưng không ai chịu để ý đến cậu, bà mẹ vô trách nhiệm của cậu còn khích lệ cậu khóc to hơn.

Mà bố cậu thì nhũn mỳ, chê cậu ồn ào, xách cậu ra ngoài cửa, sau đó đóng cửa, tắt đèn, xây lều cùng mẹ.

Về sau, cậu nghe nói, có rất nhiều bạn nhỏ được nhặt về để nuôi.

Lúc này cậu mới hiểu, vì sao mẹ cậu lại giống mẹ kế, bố cậu lại giống cha ghê.

Thì ra, đúng là mẹ kế và cha ghê!

Cậu được nhặt ngoài đường về !!!

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Nhà Thơ Ăn Thịt Người (1)

Edit+ Beta: An Dung NiCô hồi rất chân thành, từng chữ, từng chữ một, chỉ sợ Bùi Bạch Mặc nghe không rõ.

“Sư thúc.”

Cô nghe thấy nhịp tim mình đang đập thình thịch như trống.

“Khi ở Đức, em đã từng theo đuổi anh, anh có biết không?”

“Em rất thích anh.”

“Em cũng không hiểu vì sao, anh thông minh như vậy, nói cho em biết nguyên nhân đi.”

Cả đời này Dạ Sắc không bao giờ quên đêm trăng sáng ấy, cũng vào đêm trăng đó, đúng lúc cô dứt lời, không biết Lâm Khản lại chui từ đâu ra, nắm chặt tay Bùi Bạch Mặc hỏi chuyện liên quan đến vụ án.

Cơ hội tốt như vậy...

Bùi Bạch Mặc vẫn còn chưa đáp lời...

Tên nhóc Lâm Khản này đúng là khắc tinh của cô mà.

Coi như cuối cùng những lời đã luyện tập hàng trăm lần cũng đã có thể nói ra khỏi miệng. Mặc dù đã qua bốn năm trời, mấy câu nói ấy giờ chỉ nhỏ bé như cát bụi trần gian, nhưng đây đã là một bước tiến bộ vượt bậc trong cuộc đời của cô rồi!

Bé Samoyed tên Sáo Sáo, sau khi bị Bùi Bạch Mặc và Linser đưa đến nhà Dạ Sắc, liền rơi vào trạng thái tự sinh tự diệt.

Vụ án này kết thúc, Dạ Sắc liền chạy về nhà cho nó ăn.

Sáo Sáo rất ngoan, không làm loạn nhà Dạ Sắc lên, cũng không làm bẩn nhà, chỉ ngoan ngoãn nằm ở cạnh ghế sa lông trong phòng khách, đáng vẻ bất cần đời.

Nếu Bùi Bạch Mặc cũng như thế này thì thật tốt.

Dạ Sắc tự xua đi ý nghĩ này, điều này làm sao có thể.

Điểm tương tự nhất giữa anh và trung khuyến, có lẽ chỉ có kén ăn.

Vụ án virus Marbug đã kết thúc, chỉ còn lại phần nghiên cứu chi tiết, đều do tổ chuyên án hình sự đảm nhiệm, không còn liên quan gì đến tổ các cô nữa.

Nhưng Thần Chết vẫn còn đang lẩn trốn quanh Tiêu Từ Quy – một trong những người thân nhất của cô.

Sau khi kết án, Dạ Sắc lập tức chạy qua bệnh viện 1 lần. Tiêu Từ Quy vẫn còn đang gầy dựa giữa ranh giới sống và chết trong phòng cách ly.

Trên thế giới, những người nhiễm virus Marbug mà còn sống sót rất ít, để tìm được kháng thể thích hợp rất khó khăn.

Điều đáng mừng duy nhất là, Dạ Văn Tây hiện đang ở nhóm y bác sĩ cứu chữa Tiêu Từ Quy.

Cô ấy trở về từ Châu Phi, mà khu vực có tỉ lệ nhiễm virus Marbug cao nhất trên thế giới.

Mấy năm nay, Dạ Sắc không nói chuyện nhiều với Dạ Văn Tây. Dù tò mò thay cho Tiêu Từ Quy, Dạ Sắc vẫn không có thời gian xem mấy năm qua Dạ Văn Tây đi Châu Phi thế nào.

Trước lần gặp mặt này ở bệnh viện, so với cô nàng Lữ Tống Tống xinh đẹp hoạt bát, Dạ Sắc trước giờ không hề thiên vị cô chị họ Dạ Văn Tây này.

Dù cô ấy tự lập, ưu tú xuất chúng, vẫn luôn là viên ngọc quý của cả dòng họ.

Cô đứng ngoài nhìn sự chờ đợi của Tiêu Từ Quy, có rất nhiều lời oán giận với Dạ Văn Tây.

Dạ Sắc coi đồ bảo hộ, thấy đáng về tiêu tụy của Dạ Văn Tây.

Lúc này, hai người đang đứng chung một thuyền, đợi Tiêu Từ Quy khỏe mạnh xuất viện.

“Sắc Sắc.” Dạ Văn Tây tháo khẩu trang xuống. “Chị biết em vẫn không thích chị. Em yêu quý Tiêu Từ Quy bao nhiêu thì cũng chán ghét chị bấy nhiêu.

Những năm gần đây, trong mắt em, chị là người phụ nữ lãnh khốc vô tình, bây giờ nghĩ lại, chính bản thân chị cũng cảm thấy thế. Chị thấy, thế giới này rất rộng lớn, nên muốn đi nhiều một chút, nhìn nhiều thứ hơn một chút, rồi làm những điều mình muốn.

Từ Quy là ấn tượng đầu tiên của chị về những cậu bé trai, cũng là sự hiểu biết đầu tiên của chị về đàn ông. Những gì chị thích, trên người anh ấy đều có. Nhưng trong cuộc sống của chị, tình yêu không bao giờ đứng thứ nhất. Chị cũng chưa từng nghĩ đến việc để nó chiếm cứ cuộc đời chị.”

Cô sờ đỉnh đầu của Dạ Sắc, “Rất xin lỗi, về sau chị sẽ đoạt đi sự yêu thương của anh ấy dành cho em. Chị là một người ích kỉ, lần sinh ly tử biệt này, đã tiêu hao hết dũng khí mà chị tích góp bao năm nay rồi. Về sau, em phải giữ khoảng cách với người đàn ông của chị. Dù sao chị cũng là chị họ của em, Từ Quy cũng là nửa anh họ. Em xa cách với chị, nhưng lại thân mật với Từ Quy như thế, chị sẽ ăn dấm dấy.”

Dạ Sắc lẳng lặng nghe Văn Tây thao thao bất tuyệt, trong ánh mắt già dặn của Dạ Văn Tây, đột nhiên cô thấy có một tia sáng lớn lên.

Cô bước gần đến Dạ Văn Tây, duỗi tay ra, ôm cô ấy như đã từng làm với Lữ Tống Tống: “Cảm ơn, chị đã cho em niềm tin rằng anh ấy sẽ trở lại.”

Dạ Văn Tây mỉm cười dịu dàng, có chút cung chiêu: “Đến lúc ấy đừng trách chị hoành đao đoạt ái là được.”

Dạ Sắc cũng cười, về sau, người tốt với cô nhất trên đời này, rồi cũng sẽ thành người nhà.

“Đất đen.” Tâm trạng của vị Đại Thần nào đó bây giờ rất tệ, không thể cười nổi.

Linser rời đi chưa đầy một tuần, vậy mà chiếc tủ lạnh chứa đầy táo nhà anh đã trống rỗng.

Không có táo tức là sẽ chết đói, cũng có nghĩa là cả người anh sẽ sốt ruột khó chịu.

Khi Linser gọi về, Bùi Bạch Mặc vẫn đang chìm trong sự chán nản vì hết táo.

Linser tâm sự nửa ngày về công việc của mình bên Đức, cuối cùng mới phát hiện ra này giờ mình vẫn đang làm nhảm một mình.

“J, mình đang nói chuyện với cậu đấy.”

Bùi Bạch Mặc “Ừ” một tiếng đáp lại.

Linser ở với anh nhiều năm, tất nhiên là cực kì hiểu trạng thái hững hờ này: “Cậu đói bụng đến mức muốn ăn thịt người, cũng đừng chọn người da dày thịt béo như mình chứ! Táo đã hết rồi sao?”

“Nghe cậu nói có vẻ như đang cười trên nỗi đau của người khác.” Bùi Bạch Mặc lên tiếng tỏ thái độ bất mãn.

“Cho cậu một lời khuyên này, nghe không?” Linser bắt đầu thừa nước đục thả câu.

“Nói hoặc cúp máy.”

Bùi Bạch Mặc đưa ra sự lựa chọn không mang chút tính giải trí nào, Linser thăm mắng anh hai câu, sau đó nói chân thành: “Cậu cần đồ ăn, là thứ đồ ăn bình thường khác táo. Mỗi người phụ nữ trời sinh đã là thực khách, đi theo cô ấy, chắc chắn cậu sẽ không chết đói.”

“Ý cậu là tôi không phải người bình thường?”

Anh lúc nào cũng cảnh giác như vậy, Linser thăm mắng anh thêm hai câu nữa, tức đến mức chả muốn cãi nhau với anh.

“Mình đề nghị cậu đi tìm Katze. Ăn xong thì về nhà, hoặc cũng có thể ăn xong rồi ngủ lại đó, thay đổi không khí cũng được.”

Bùi Bạch Mặc nghe vậy liền im lặng suy nghĩ, nhớ lại ánh mắt trong veo đêm qua của Dạ Sắc, còn cả câu “Em thích anh” đầy lưu luyến kia nữa.

“Samoyed vẫn còn đang ở nhà cô ấy, nếu như cậu không mặt dày như mình được thì có thể lấy cớ đến thăm Samoyed.” Đầu dây bên kia, Linser đã chuẩn bị sẵn lý do cho anh.

Bùi Bạch Mặc phản bác lại theo bản năng: “Nhìn tôi giống loại người chỉ vì một bữa ăn mà vi phạm quy tắc của bản thân, nói dối, kiếm cớ sao?”

Linser còn chưa kịp đáp lại, Bùi Bạch Mặc liền tiếp lời: “Okay, tôi đúng là loại người đấy. Bận rộn lắm sao, cúp máy nhé. Mà nữa, chẳng lẽ cậu không nhớ hôm nay là ngày cậu già đi một tuổi sao? Mặc dù tôi sẽ không vi phạm nguyên tắc của mình để chúc cậu ngày càng thông minh đẹp trai các thứ, nhưng tôi rất sẵn lòng hát cho cậu nghe một bài hát chúc mừng sinh nhật.”

Quen nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Bùi Bạch Mặc nói ra một đoạn văn dài như vậy.

Tạm thời Linser bỏ qua một đồng từ ngữ mang tính công kích của anh, chỉ tập trung vào hỏi nguyên nhân của sự hào phóng này.

“À.” Linser nghe được tiếng cười khẽ của anh, “Cô ấy thổ lộ với tôi, đại khái là giờ tâm trạng tôi đang rất tốt.”

“Hả?”

“Cô ấy nói cô ấy thích tôi.” Anh khoe khoang.

Linser tò mò: “Cậu đồng ý rồi?”

“À, tất nhiên là không biết.”

Linser thật sự bị đáp án của Bùi Bạch Mặc dọa.

“Thân là người đàn ông, nếu mình thích ai, nhất định sẽ chọn một thời khắc thật tráng lệ để tỏ tình. Cô ấy chỉ cần chọn giữa việc làm người con gái hạnh phúc nhất được mình tỏ tình, hoặc trở thành người phụ nữ may mắn nhất trên đời này khi nhận được sự bất ngờ ấy.”

Bị anh tỏ tình, liền trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất. ... Linser cắn môi, tên này, đến chết cũng không hết tự ki.

Thời khắc thật tráng lệ. ... Theo mắt thẩm mỹ của Bùi Bạch Mặc, có lẽ phải trăm năm nữa nó mới xuất hiện.

Người có EQ cũng như không đột nhiên tưởng tượng đến thời điểm mình sẽ tỉ mỉ tỏ tình như thế nào. ... Trong lòng Linser chỉ có một cảm giác: Kinh dị.

Anh đang định chỉ điểm cho Bùi Bạch Mặc nên yêu đương từ tế thể nào, đột nhiên Bùi Bạch Mặc lại nhớ đến chủ đề vừa bị bỏ qua. “Bài hát chúc mừng sinh nhật.”

Anh vừa nhắc đến chuyện này, Linser lại bị dọa sợ thêm lần nữa, liền quyết tâm gạt bỏ ngay ý định đầu độc mọi người bởi ngũ âm không hoàn chỉnh của mình trong đầu Bùi Bạch Mặc: “Đừng hát, cậu không biết mình hát khó nghe lắm à?”

Nhưng anh đã đánh giá thấp trình độ mặt dày của Bùi Bạch Mặc: “Biết vì sao tôi phải hát cho cậu nghe không?”

Anh tự trả lời: “Chính vì khó nghe nên mới hát cho cậu nghe đấy. À, cũng giống như nguyên nhân tôi kéo đàn vi-ô-lông cho cậu nghe đấy.”

Linser sau khi bị đá kích liên tiếp, phải mất mấy phút sau mới tìm lại được IQ của bản thân: “Minh nghĩ, cậu vẫn nên tiếp xúc nhiều hơn với Katze đi. Kiểm tra lại xem hôm trước tò tình, có phải cô ấy quên nói hai chữ ‘đã từng’ không.”

“Mà nữa, mình cảm thấy từ trắng lệ này cậu dùng, nên dùng để chỉ chủ tịch Mao trên mấy tờ tiền thì hơn.”

“À, còn nữa, chờ được đến lúc cậu thấy thời điểm phù hợp thẩm mỹ của cậu để tò tình, người ta đã nán lòng thoái chí, thương tích đầy mình chạy mất rồi.”

Để không bị đá kích thêm nữa, Linser dùng tốc độ nhanh nhất để nói nốt mấy câu, sau đó liền cúp máy.

Sáo Sáo cuộn mình thành nửa hình cầu nằm dưới ghế salon, Dạ Sắc thì ngồi trên ghế salon.

Cách đó không xa, màn hình TV tinh thể lỏng đang chiếu bộ phim truyền hình đang hot gần đây.

Người yêu của nữ chính, lại chính là kẻ bắt cóc cô rồi bị cầm tù ba năm.

Kiểu tình yêu quái dân này, không biết chui từ đâu ra nữa.

Gần đây đề tài của các bộ phim điện ảnh bắt đầu phong phú lên không ít, không còn cảnh cô bé lọ lem yêu hoàng tử rồi vì hiểu lầm mà sống chết rồi khỏi nhau nữa. Cũng không còn cảnh kiểu tình yêu chớp nhoáng của cao phú soái và bạch phú mỹ (1) cao cao tại thượng nữa rồi.

Cô ngồi yên nhìn vài phút, đúng lúc nghe được nhân vật nam chính hỏi nguyên nhân vì sao nữ chính yêu mình.

Nhân vật nữ chính rung rung, dịu dàng lưu luyến trả lời: “Em yêu vì anh cũng yêu em.”

Buồn nôn quá. ...

Dạ Sắc lập tức chuyển kênh.

Một giây sau, cô nghe thấy tiếng chuông cửa

Đôi dép bông vốn để cạnh salon chỉ còn có một chiếc, chiếc còn lại không biết bị Sáo Sáo tha đi đâu mất.

Dạ Sắc đành dẫm lên một chiếc dép, nhảy lò cò ra cửa.

Vừa mở máy theo dõi ra, trước cửa không phải là Khương Bắc Vi như cô tưởng, mà là đối tượng mà hôm qua cô đang thổ lộ thì bị Lâm Khản nhảy ra phá đám – Bùi Bạch Mặc.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Nhà Thơ Ăn Thịt Người (2)

Edit+ Beta: An Dung Ni Lần đầu tiên Bùi Bạch Mặc đến gần nhà cô, là vào đêm hôm khuya khoắt để đòi luận văn. Lần thứ hai là đi cùng Linser, để đưa Sáo Sáo đến.

Lần thứ ba này, Dạ Sắc không nghĩ ra được lý do

Cô mở cửa, yên lặng nhìn chuyện lạ trước mặt.

Ánh mắt trong trẻo của Bùi Bạch Mặc nhìn cô, cô bất động, anh cũng kiên nhẫn đứng yên tại chỗ.

Dạ Sắc liếm môi, được rồi, cô đứng yên một lúc vẫn không thấy động tác tiếp theo của Bùi Bạch Mặc, lại tạo thành một bầu không khí rất xấu hổ.

Cô vẫn đứng trước cửa như cũ, nhìn sườn mặt kiêu ngạo của anh, cảm giác lòng mình như mềm nhũn ra.

So đo cùng anh làm gì chứ, một người đàn ông cổ quái sống đến tận bây giờ mà vẫn chưa nhiễm chút bụi trần nào, người đàn ông độc nhất vô nhị trên đời.

Cô thử hỏi: “Sư thúc?”

Bùi Bạch Mặc không xin phép mà lách qua người cô, đi thẳng vào nhà trọ.

Dạ Sắc đóng cửa lại, vừa quay lại, liền nghe thấy anh nói: “Tôi... đến thăm Sáo Sáo.”

Đêm hôm khuya khoắt đến thăm Sáo Sáo?

Dạ Sắc theo anh vào nhà, anh đang rất ung dung ngồi trên ghế sa lông, không hề nhìn vào Sáo Sáo đã chạy sang phía tường có gắn TV.

Đây là cái mà anh gọi là thăm? Thật mới mẻ.

Kênh mà Dạ Sắc bấm chuyển lúc này, lại vừa khéo là kênh phim. Lúc này lại đang chiếu cảnh xuân của một bộ phim cổ trang.

Dưới ánh sáng mờ ảo, đằng sau màn che mỏng mờ mờ như làn khói, có hai thân thể đang quấn quýt lấy nhau.

Dạ Sắc nhìn trộm Bùi Bạch Mặc đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế salon.

Tư thế ngồi của anh rất ngay ngắn, ánh mắt tập trung vào màn hình TV trước mặt, đáng vẻ như muốn nói ‘tôi là một khán giả nghiêm túc’

Vào buổi tối thế này, cô nam quả nữ ở chung một phòng... Đối với Bùi Bạch Mặc mà nói, cũng chỉ là chung một phòng, chỉ thế thôi.

“Thì ra em thích xem phim ‘tình cảm hành động’.”

Ánh mắt thâm trầm của Bùi Bạch Mặc hướng về Dạ Sắc, Dạ Sắc bình tĩnh nhìn lại, nửa đùa nửa thật nói: “Vâng, cũng nên tích dần kinh nghiệm để sau này còn thực chiến.”

Hơn hai mươi năm cuộc đời, cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, mình sẽ thảo luận vấn đề này với một động vật giống đực.

Bùi Bạch Mặc vẫn luôn độc mồm, kiêu căng lại thiếu tôn trọng người khác, nhân cơ hội này, Dạ Sắc lại muốn trêu đùa anh.

“Sư thúc, từ nhỏ đến lớn anh chưa yêu đương bao giờ sao?”

Bùi Bạch Mặc cau mày lại, Dạ Sắc cười một tiếng, liền hiểu là anh chưa.

“Anh cứ tiếp tục thế này, sẽ không tốt cho sức khỏe.” Dạ Sắc khoa trương lắc đầu.

Cô từ từ đến gần, ngồi xuống cạnh Bùi Bạch Mặc, giọng điệu cực kì nghiêm túc, đứng đắn: “Đêm ấy em không nói đùa.”

Cô quay mặt về phía anh, vừa cười, vừa đưa hai tay lên xoay mặt anh về phía mình.

“Em là một cô gái, da mặt cũng mỏng, lấy hết can đảm để thổ lộ, mà cuối cùng lại không được đáp lại, tất nhiên là sẽ rất đau lòng.”

“Anh là trưởng bối, cũng nên vì an ủi hậu bối mà hi sinh một chút chứ?”

Dứt lời, không đợi anh đáp lại, hai tay vốn đặt hai bên má anh liền trượt xuống cổ, đôi môi mềm mại của cô chạm đúng vào đôi môi mỏng của anh.

Dạ Sắc cảm nhận được Bùi Bạch Mặc hơi cứng người, đầu lưỡi liền cạy môi anh ra, tiến quân thần tốc, công thành chiếm đất.

Anh im lặng tiếp nhận sự xâm lược của cô, trong miệng tràn ngập hơi thở nữ tính ngọt ngào của cô.

Sau khi đầu lưỡi cô chu du một lúc, tìm được đầu lưỡi của anh, chạm nhẹ một cái.

Ăn đủ đậu hũ, Dạ Sắc liền thỏa mãn lui ra ngoài.

Tay cô vừa trượt khỏi vai anh, hông liền bị siết chặt lại, cả người liền rơi vào cái ôm cực nóng của anh.

“Trước giờ anh vẫn luôn là học sinh ngoan.”

Giọng nói trầm thấp của anh quanh quẩn bên tai Dạ Sắc, hơi thở mát mẻ của đàn ông lại xâm nhập vào miệng cô.

Anh vụng về thăm dò, từ từ liếm láp, giống như muốn kiểm tra hết tất cả mọi ngõ ngách trong miệng cô.

Rõ ràng là cô đùa giỡn anh, rồi tiện tay ăn đậu hũ cơ mà, sao cuối cùng lại biến thành anh ăn cô rồi?

A, anh thật. ... đáng yêu.

Dần dần, nụ hôn này lại càng sâu hơn, trong lòng Dạ Sắc ngoại trừ ngạc nhiên, còn có cả sự vui mừng.

Anh không phải là tên đầu gổ.

Anh cũng biết chủ động.

Anh không ghét tiếp xúc thân mật với cô.

Anh là thiên tài trong lĩnh vực học, nhưng lại là một kẻ khờ trong tình yêu. Cô nên biết điều này sớm hơn mới phải.

Kẻ khờ mà cô đã yêu rất nhiều năm.

Chỉ tiếc, khoảnh khắc ấm áp vẫn luôn rất hiếm.

Trước lúc Dạ Sắc muốn chấm dứt nụ hôn này để tránh việc mỗi mình biến thành hai chiếc xúc xích, chuông điện thoại lại phá vỡ sự yên lặng.

Cô vừa nhận sự nhiệt tình của Bùi Bạch Mặc, vừa sờ sờ trên bàn tìm điện thoại.

Cô hơi giãy người, Bùi Bạch Mặc vẫn không tự giác dừng lại.

Đã muộn như vậy, trước giờ cô chỉ nhận được chuyện quan trọng.

Dạ Sắc bất đắc dĩ, đành phải cố gắng dừng chuyện này lại.

Biên độ nhúc nhích lần này của cô, lại rước lấy sự bất mãn của anh,

Vào giây phút Bùi Bạch Mặc trả lại tự do cho cô, Dạ Sắc lại gặp phải một vấn đề khác.

Đầu dây bên kia, là giọng nói lo lắng của Lâm Khả: “Sự phụ, có án mới.”

Dạ Sắc vừa chở Bùi Bạch Mặc về phía vùng ngoại thành, vừa nhận tài liệu liên quan đến vụ án từ Lâm Khả.

Tầm mắt của cô còn phải chú ý nhìn về phía trước, không thể đọc được nội dung tài liệu.

Nhờ Bùi Bạch Mặc đọc cho cô nghe? Cô liếc trộm Bùi Bạch Mặc một cái.

Có vẻ như anh vẫn đang hậm hực vì chuyện vừa nãy.

Cô không nhận được, cười trộm, được rồi, cô vẫn chưa để lỡ anh.

“Khuôn mặt máu thịt be bét.”

“?” Đột nhiên nghe thấy giọng anh, Dạ Sắc khó hiểu.

“Tình tiết vụ án.” Anh dùng bốn chữ đơn giản giải thích cho cô.

“Thi thể thứ nhất được phát hiện vào bảy ngày trước, theo suy luận của pháp y, thời gian tử vong là mười ngày trước. Khuôn mặt nạn nhân máu thịt be bét, phần bụng bị rách, gan bị lấy ra ngoài.

Thi thể thứ hai, là thứ chúng ta chuẩn bị đến nhìn.

Có vẻ như trước đó, đồng nghiệp của em không ý thức được đây là một vụ án mạng liên hoàn, mãi cho đến khi phát hiện được thi thể thứ hai.”

Dạ Sắc thấy môi anh hơi giương lên, giọng rất mỉa mai, liền nói thay anh: “Anh lại muốn chê cảnh sát đàn?”

Bùi Bạch Mặc rời mắt khỏi tài liệu, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Anh vừa quan tâm, săn sóc đọc tình tiết án mạng giúp em, em nên quan tâm và khéo léo thông cảm cho tâm trạng của anh.”

Đây là sự công bằng sao?

Dạ Sắc nhướn mày.

Hiện trường vút xác có rất nhiều nhân viên điều tra.

Dạ Sắc thấy thi thể nằm ở trạng thái quỷ dị: hai chân xếp bằng, người nằm ra đất, cô liền muốn lùi lại trong vô thức.

Bùi Bạch Mặc khoác tay lên vai cô, ôm lấy cô bước về phía trước: “Người phụ nữ đã hôn qua tôi, cực kì to gan.”

Anh mặt không đỏ, tim không đập nói ra câu này, căn bản cũng không hạ thấp giọng xuống.

Xung quanh có nhiều đồng nghiệp như vậy, Dạ Sắc còn thấy Lâm Khản đang đi về phía mình, chột khựng lại, còn suýt trượt chân.

Thi thể nhìn rất đáng sợ.

Vào mùa đông giá rét, theo lý thuyết, nó không thể phân hủy được đến mức này.

Dạ Sắc nhìn ra được, đó là một thi thể nữ, đang trong giai đoạn trương phình, đôi mắt lồi lên như sắp rơi khỏi hốc mắt, đầu lưỡi cũng lòi ra ngoài.

Thi thể bị mổ ngực, lần này phần bị thiếu là trái tim.

So với gương mặt máu thịt be bét của thi thể thứ nhất, khuôn mặt trương phình, còn có cả mấy vết dao của thi thể này nhìn càng đáng sợ hơn.

“Rất rõ ràng, đây là hiện trường vút xác.”

Giọng Bùi Bạch Mặc vang lên bên tai Dạ Sắc, cô

Lúc này cô mới phát hiện ra, trong tay nạn nhân còn nắm chặt một mảnh kim loại.

Đó là một mảnh mối được ghi trong tư liệu, cũng là nguyên nhân khiến đội cảnh sát gộp hai vụ án thành một vụ án mạng liên hoàn.

Bùi Bạch Mặc nhìn thoáng qua bức ảnh chụp hiện trường của thi thể đầu tiên, câu thơ tiếng Anh được khắc trên mảnh kim loại, anh cũng biết.

“A shriveled, lifeless, vacant form;

It lies on my abandoned breast.”

Héo khô, chết cứng, hình dáng trống rỗng

Bị xếp lại trong lồng ngực trống rỗng của tôi

Anh nhớ không nhầm thì đó là bài “On A faded violet” (Một đóa hoa tím héo rũ) của Percy Bysshe Shelley

“Sẽ có ít nhất là ba người bị hại, đến khi chúng ta phát hiện ra nạn nhân thứ ba, đừng ngạc nhiên khi thi thể không bị thiếu nội tạng mà là tay.”

Bùi Bạch Mặc nhìn thi thể, tỉnh táo phán đoán, mấy người ở đây nghe được, đều cảm thấy da đầu tê rần.

Sau khi nhận được tin tức liên quan đến vụ án, cả tổ liền quay về.

Lần này Lâm Khản ân cần chạy ra xe Dạ Sắc trước, đang chuẩn bị lái xe thì lại bị ánh mắt lạnh lùng của Bùi Bạch Mặc ngăn lại.

Lao động là vinh quang, Dạ Sắc đang định gọi Lâm Khản quay lại, vừa đưa tay lên, đã bị Bùi Bạch Mặc nắm lại.

“Anh không tùy tiện hôn phụ nữ.”

Dạ Sắc vẫn không hiểu nhìn anh, Bùi Bạch Mặc nhìn cô giải thích: “Anh biết em cũng sẽ không tùy tiện hôn đàn ông.”

Cho nên? Dạ Sắc nháy mắt một cái.

“Đại khái bây giờ anh được gọi là bạn trai của em.”

“Cái gì?”

Bùi Bạch Mặc dắt tay cô, nhét vào trong xe: “Anh không muốn lãng phí thời gian để nhắc lại một chuyện lần thứ hai. Bạn gái.”

Lần này anh cực kì kiên nhẫn, tiếp tục giải thích: “Em hôn anh, cách chịu trách nhiệm tốt nhất là làm bạn gái anh. À, có lẽ em cảm thấy có chút đột ngột. Không sao, không đột ngột thì sẽ phí thời gian.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Nhà Thor Ăn Thịt Người (3)

Logic của Bùi Bạch Mặc trước giờ vẫn luôn là độc nhất vô nhị.

Anh bảo cô chịu trách nhiệm một cách trôi chảy, quang minh chính đại thế này.... Giống như kiểu cướp con gái nhà người ta về vậy.

Chuyện này, hợp lý sao?

Bạn gái?

Quan hệ giữa cô và anh, từ sư đệ đệ – sư thúc biến thành quan hệ nam nữ với vận tốc ánh sáng, cũng chỉ vì nụ hôn đùa giỡn nhất thời của cô?

Trên đường về nhà, Dạ Sắc đành tự mình lái xe.

Khoảng thời gian này cực kì bất thường, Dạ Sắc không muốn để không khí trong xe lúng túng, liền chủ động hỏi về việc Bùi Bạch Mặc nói thì thể người thứ ba sẽ thiếu mất một cánh tay.

Bùi Bạch Mặc nghe vậy, ánh mắt liền chuyển lên người cô, mỉm cười dịu dàng, trong bóng đêm nhìn có vẻ cực kì quyến rũ.

Dạ Sắc cảm thấy trái tim mình dần mất không chế, đập nhanh dần lên... Tên khốn này đúng là người mà thượng đế phái xuống trả thù mình đấy mà.

“Sắc Sắc.” Bùi Bạch Mặc cười quyến rũ một cái xong, gọi tên cô.

Dạ Sắc cắn môi, đường trở về từ phía ngoại thành quanh co, đèn đường hai bên cũng không nhiều, cô phải hết sức tập trung.

“Bùi Bạch Mặc.” cô thay đổi lại thói quen gọi anh là sư thúc, nói xong tí thì cắn lưỡi. “Anh đừng quay sang nhìn em, nhắm mắt lại, đừng nói gì hết.”

Bùi Bạch Mặc nghe cách xưng hô mới của cô, môi hơi nhếch lên, đột nhiên ngoan ngoãn hẳn ra. “Được.”

Anh làm đúng như lời cô nói, quay mặt về phía trước, nhắm mắt lại, im lặng không lên tiếng.

Dạ Sắc đã chuẩn bị sẵn tâm lý đối mặt với những việc làm khác thường của anh, nhìn một bên mặt nghiêm túc của anh, thậm chí dài một hơi.

Cuối cùng thì cô nên cảm thấy thế nào đây, hưng phấn hay chán nản?

Rất nhanh, xe liền quẹo vào nội thành, hòa vào dòng xe tấp nập dưới ánh đèn, Dạ Sắc vừa thở nhẹ ra, lại nghe được giọng nói trong trẻo của Bùi Bạch Mặc.

“Một người phụ nữ bảo người đàn ông nhắm mắt lại, im miệng, trật tự chờ đợi, chẳng phải sau đó người phụ nữ này nên hôn người đàn ông đó sao?”

Giọng anh tỏ vẻ bất mãn, tâm trạng vừa buông lỏng của Dạ Sắc lại căng thẳng trở lại.

Tên ngốc Bùi Bạch Mặc này, đã học mấy chuyện tình cảm của người bình thường này ở đâu ra?!?!

Đến sở cảnh sát, Dạ Sắc vừa đỗ xe từ tể xong, chuyện đầu tiên cô làm đó chính là gọi điện cho ‘bảo mẫu’ Linser.

Giọng Linser đúng kiểu cười trên nỗi đau của người khác: “Katze, cô muốn cho tôi biết là không chịu nổi cậu ta nữa rồi sao?”

“Linser, anh dạy anh ấy à?” Dạ Sắc đi thẳng vào vấn đề chính.

Linser không rõ: “Oan uổng, giờ tôi đang cách cậu ta cả nửa vòng trái đất. Để tôi đoán xem thằng nhóc kia đã làm gì nào. Mặt không đỏ tim không đập dùng sắc dụ cô? Hay lẳng lơ xông vào phòng ngủ cô như một tên biến thái? Chẳng lẽ, cậu ta dùng hung khí.... Giờ thủ đoạn lưu manh?”

Linser còn mập mờ: “Tôi biết mà, trẻ nhỏ dễ dạy.”

Huyệt thái dương của Dạ Sắc hơi giật giật: “Tôi đang hơi rất nghiêm túc.”

Linser cười ha ha một tiếng: “Katze, nếu cô có bất kì vấn đề gì, thì có thể trực tiếp hỏi J. Nhất định cậu ấy sẽ trả lời cô.

Cô không tin ánh mắt của mình, thì cũng phải tin ánh mắt của tôi chứ. Người thân quen nhất của cả hai chúng ta, chỉ có vị kia. Trước giờ cô làm bạn với cậu ta, tôi thấy rất vui. Katze, tự tin lên. Tôi biết chuyện cô đang lo, tôi chắc chắn, trước khi suy nghĩ kĩ càng, cậu ta sẽ không làm bừa. Có lẽ cậu ta đúng là một tên khò trong chuyện tình cảm, nhưng cậu ta sẽ không khò cả đời.”

Trên đời này, trong số những người quen của Dạ Sắc, trừ cô ra, cũng chỉ còn hai người khác hiểu Bùi Bạch Mặc, đó là giáo viên cũ của cô bên Đức và Linser.

Có một số việc, cô nói với người thứ ba, chưa chắc đã có thể được giải quyết.

Trước giờ cô vẫn là người tiếc phúc, trân trọng những thứ mình đang có, cũng vì thế mà sợ mất đi.

Cô vẫn rất dũng cảm.

Nhưng dùng tình yêu làm tiền đặt cược, nếu thất bại, cô thật sự không dám nhận hậu quả.

Khi anh chưa đáp lại, cô cực kì chờ mong, mà khi anh đột nhiên tán công đến, cô lại do dự.

Có bao nhiêu người trên đời này, vì do dự mà tự đi vào chỗ chết?

Dạ Sắc cúp máy.

Linser nói đúng, nếu cô có điều gì thắc mắc, cứ trực tiếp đi hỏi Bùi Bạch Mặc là được.

Anh đứng ở hành lang cách đó không xa, chờ Dạ Sắc bước đến.

Vốn đang bình tĩnh, khi bước đến, hai gò má cô lại nóng lên.

“Em và Linser nói chuyện hợp nhau từ khi nào thế?” Anh thuận miệng lâu bầu một câu, tiện tay nắm lấy bàn tay cô trong lòng bàn tay ấm áp của anh.

Rất tự nhiên, dường như đã làm chuyện này cả trăm nghìn lần rồi.

Dạ Sắc lắc lắc đầu, mặc dù không thực sự muốn hỏi mấy vấn đề mà các cặp đôi yêu nhau thường nói, nhưng cô thực sự rất tò mò.

“Từ nay về sau em sẽ không gọi anh là sư thúc nữa.” Dạ Sắc chủ động nhắc đến vấn đề xưng hô, “Chúng ta thần tốc thăng chức lên bạn trai, bạn gái rồi, nên em sẽ gọi thẳng tên anh.”

Bùi Bạch Mặc mỉm cười, sờ sờ đầu cô: “Tốt lắm.”

” Bùi Bạch Mặc, em không hiểu. Anh có chắc là thích em không, trước kia anh cũng chưa hẹn hò với cô gái nào mà.”

Anh cúi đầu xuống, mở mắt cô một cái: “Anh chắc chắn là chưa từng hôn qua cô gái nào khác ngoài em.”

“Hình như sai góc rồi.” Thậm chí ngay sau đó, anh có thể nói tiếp một câu bình luận về nụ hôn vừa rồi.

Khuôn mặt vừa trở về trạng thái bình thường của Dạ Sắc lại từ từ nóng lên.

Sao anh có thể đổi vai nhanh đến vậy, lại còn thích ứng rất tốt.

“Em muốn biết vì sao?”

Dạ Sắc gạt mình, nói chuyện với người thông minh rất đơn giản.

“Chúng ta xứng đôi.”

Câu hỏi của anh gọi lên sự tò mò, mà câu trả lời sau đó lại khiến cô cạn lời.

Dứt lời, anh đứng nhìn cô từ trên xuống, dùng mấy giây mới nói tiếp. “Xứng đôi về phương diện tinh thần đã được chứng minh, còn về phần thân thể... Nhìn có vẻ càng xứng đôi hơn.

Anh chưa từng thử qua thế giới hai người, em hãy dạy anh.

Anh chưa từng sủng ai bao giờ, em cũng phải dạy anh.

Anh trước sau như một, khéo léo, hiểu lòng người, việc này anh có thể đào tạo em.

Anh thích tự thử nghiệm, nên em cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý.

Anh chưa yêu đương bao giờ, nên có lẽ sẽ không giống những người khác, hi vọng em có thể thông cảm cho việc này.

Năm nay anh 26 tuổi, trừ việc IQ hơi cao thì không còn khuyết điểm nào khác, trừ việc thi thoảng thích đả kích người khác thì không có tật xấu nào, khuynh hướng giới tính bình thường, tài chính ổn định, thể lực cũng rất tốt.

Người đàn ông như vậy, em còn cần đến tận một giây để cân nhắc nữa à?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Nhà Thơ Ăn Thịt Người (4)

Rất nhanh, thi thể thứ ba xuất hiện.

Gần như đúng vào thời khắc bản báo cáo gấp về thi thể thứ hai được in ra, thì cảnh sát của cục công an thành phố báo cáo phát hiện ra một thi thể còn mới.

Đúng như dự đoán của Bùi Bạch Mặc, thi thể lần này thiếu mất tay trái.

Dạ Sắc im lặng nhìn chằm chằm vào hồ sơ vụ án.

Tay cả ba thi thể đều nắm một mảnh kim loại, thi thể số một và số ba máu thịt be bét, trên thi thể thứ hai cũng có dấu vết bị dao cắt qua.

Cả ba thi thể đều không hoàn chỉnh.

Thi thể thứ nhất thiếu gan, thi thể thứ hai thiếu tim, và thi thể thứ ba thiếu tay trái.

Cô chuyển ánh mắt về phía người vài tiếng trước mới tuyên bố quyền sở hữu với cô – Bùi Bạch Mặc. Phát hiện ra anh đang chăm chú nhìn chằm chằm vào chữ viết khắc trên miếng kim loại.

“A shriveled, lifeless, vacant form;

It lies on my abandoned breast.”

(“Héo khô, chết cứng, hình dáng trống rỗng

Bị xếp lại trong lòng ngực trống rỗng của tôi”)

Dạ Sắc không am hiểu về thơ tiếng Anh cho lắm, dù đây là bài thơ nổi tiếng của Percy Bysshe Shelley (Shelly).

“Hắn ảo tưởng mình là cá.” Bùi Bạch Mặc phát hiện ra cái nhìn chăm chú của cô, quay người lại nói.

“Vì sao không ảo tưởng mình là ai đó, hoặc vật nào đó?” Dạ Sắc thắc mắc.

Hai mắt Bùi Bạch Mặc cong lên: “Hắn còn ảo tưởng những người bị hại này chết đuối dưới biển chứ không bị hấn giết hại.”

Dạ Sắc nhủ mảy: “Nói vậy, đó chẳng phải là triệu chứng lâm sàng của bệnh tâm thần, nhân cách phân liệt sao? Mà nếu hắn ảo tưởng những người bị hại này chết chìm, vì sao hiện trường vớt xác lại đều là ở rừng cây, nơi đồng không mông quạnh mà không phải là hồ nước, sông ngòi, hoặc biển?”

“Hắn ảo tưởng mình là cá.” Bùi Bạch Mặc lặp lại lần nữa.

Dạ Sắc nhủ mảy. “Có ý gì?”

“Gan, tim, tay người, em cảm thấy vì sao thi thể lại thiếu đi những thứ này?”

Lông mày Dạ Sắc nhăn lại, không dám nhìn thẳng vào suy đoán của bản thân.

“Nói cách khác, em cảm thấy tên ma vương thân yêu này của chúng ta có sở thích sưu tầm đặc biệt hay khẩu vị đặc biệt?”

Bùi Bạch Mặc đã nói rõ ràng như vậy, Dạ Sắc muốn giả vờ câm điếc cũng không được.

“Giết người ăn thịt?”

Khi Dạ Sắc nói ra chữ cuối cùng, giọng cô đã thấp đến mức không thể thấp hơn.

Mà Bùi Bạch Mặc không những không động viên cô vì đã đưa ra kết luận đúng dưới sự dẫn dắt của anh, mà lại châm chọc, dù đã nói kín đáo hết sức có thể: “Anh nhớ trước đây em không. chậm hiểu thế này. Chẳng lẽ ngoại trừ môn logic học bị điểm F, môn đọc hiểu của em cũng bị F?”

Đây là khéo léo hiểu lòng người mà anh bảo?

Dạ Sắc thờ dài, nói: “Bùi Bạch Mặc, anh đã bảo muốn em dạy anh cách làm sao để sủng người khác sao?

Anh gật gật đầu, ngẫm đồng ý.

Dạ Sắc cười một tiếng: “Sủng người khác có nghĩa là đối phương tốt nhất, anh phải biết quý trọng và khích lệ.”

“Kể cả nói dối?”

Dạ Sắc buồn rầu: “Đây là sủng, không gọi là nói dối.”

“Nói vậy, chuyện sủng người ngu ngốc này đúng là không hợp với anh rồi. Vậy thì đổi lại đi, em sủng anh.”

Dạ Sắc: “...”

Thì ra trên đời này, ngoại trừ nam và nữ, vẫn còn một giới tính thứ ba, mang tên Bùi Bạch Mặc.

Sau khi Bùi Bạch Mặc bày tỏ quan điểm của mình, cả tổ liền im lặng suy nghĩ.

Lâm Khản và Dạ Sắc vẫn không hiểu chuyện người cá: “Không có nước, chuyện này không phù hợp với nguyên tắc tạo ảo cảnh của một kẻ bị hoang tưởng.”

Bùi Bạch Mặc bình tĩnh: “Cậu cảm thấy trong mắt một kẻ biến thái hoang tưởng, và cuồng ăn thịt người thì máu đặc trưng cho điều gì?”

“Sao anh có thể xác định hung thủ là kẻ ăn thịt người?”

Bùi Bạch Mặc từ từ đọc ra câu thơ trên thi thể số ba:

“A shriveled, lifeless, vat form;

It lies on my abandoned breast’

Sau khi thấy câu thơ này, chắc chắn mọi người cũng đã đi điều tra các tài liệu liên quan.

Nhà thơ Percy Bysshe Shelley chết thế nào?

Đúng, là chôn thủy ở biển cả. Khi thi thể của ông ta bị phát hiện, rất trùng hợp là rất giống các nạn nhân của chúng ta. Mặt thì máu thịt be bét, bị cá gặm mất rất nhiều phần da thịt, quần áo bên ngoài thi thể cũng thế, và còn thiếu mất một bên tay.”

Lâm Khản trầm tư mất mấy giây, nói tiếp: “Hung thủ ảo tưởng mình là cá, nên đối xử với người bị hại như loài cá đã làm với thi thể của Percy Bysshe Shelley? Nếu hẳn chỉ muốn phân thân hoặc phát tiết một loại cảm xúc cực đoan nào đó thì sao?”

“Khuôn mặt của người bị hại thứ hai có vết dao, hai người còn lại thì khuôn mặt bị cắt be bét. Bình thường hung thủ hủy mặt hoặc phân thân người bị hại vì điều gì?” Bùi Bạch Mặc cười trấn an Dạ Sắc rồi nói tiếp: “Đúng vậy, là để ảnh hưởng đến việc điều tra thân phận người bị hại.

Hắn ảo tưởng mình là cá. Cá là một loài tự do, chỉ cần vẫn còn ở trong nước, thì nó không cần lo sẽ mất đi tự do.

Cá luôn khát nước, và đó cũng chính là khát vọng của hung thủ đối với máu.”

Nghe lời diễn tả của Bùi Bạch Mặc, nói đơn giản thì giống như đang miêu tả ma cà rồng.

Dạ Sắc tiếp lời: “Ý anh là, sẽ còn xuất hiện những nạn nhân khác, hành trình ảo tưởng của hung thủ còn lâu mới kết thúc?”

Lần này Bùi Bạch Mặc đứng lên, hướng về phía Dạ Sắc, kéo tay cô, đặt xuống đó một nụ hôn: “Thông minh.”

Khuôn mặt Dạ Sắc liền nóng bừng lên.

Cà phòng đầy đông nghịt, có Hứa Nam Khang, Lâm Khắc, còn cả mấy nhân viên chủ chốt của đội kỹ thuật nữa.

Kiểu tiếp xúc thân mật không nề nang ai của anh đối với cô thật sự sẽ không ảnh hưởng gì đến việc xây dựng xã hội sao?

Giết người ăn xác, loại hung thủ lúc nào cũng có thể tiếp tục gây án thế này, tất nhiên là đối tượng khiến cảnh sát phải giành giật từng giây từng phút một để truy bắt.

Hứa Nam Khang hỏi Bùi Bạch Mặc về những mô tả liên quan đến hung thủ.

“Thật xin lỗi, lần này tôi không thể kết luận qua loa được, tôi rất ghét sự lệch lạc. Tôi cần hiểu tất cả những chuyện xung quanh người bị hại. Lời độc thoại của hung thủ chúng ta cần tìm đều được viết trên người bọn họ.”

Hứa Nam Khang gật đầu: “Người bị hại đầu tiên làm nhân viên xã hội...”

“Cảm ơn.” Bùi Bạch Mặc không đợi anh nói xong câu đầu tiên liền cắt ngang.

“Vụ án này tôi không cần tài liệu cũ.”

Dứt lời anh liền gọi Dạ Sắc rời đi.

Dạ Sắc hiểu, anh muốn tự mình đến thăm người nhà, bạn bè, họ hàng của từng người bị hại để tìm hiểu tình hình, liền nhanh chóng đi theo anh.

Nạn nhân thứ nhất, tên Hứa Du, nam, 32 tuổi, là nhân viên xã hội, hiện đang thất nghiệp.

Quan hệ trên internet của anh ta rất đơn giản.

Anh ta sống với mẹ mình, năm nay 78 tuổi. Trước kia đã từng kết hôn với người vợ cùng đoàn công tác xã hội, hai người yêu nhau rất thắm thiết một thời gian, sau này lại vì chuyện củi gạo dầu muối mà có cãi vã rồi ly dị.

Mà gần đây anh lại bị ông chủ cũ sa thải, mất đi bát cơm.

Mẹ của anh ta ngồi khóc trước mặt Dạ Sắc: “Tôi biết nó không vui, tôi biết. Lúc trước nó bận lắm, sau này rảnh rồi, tôi thường thấy nó ngẩn người. Tôi vẫn luôn lo rằng nó sẽ bỏ tôi đi mất, thậm chí cũng đã từng nghĩ đến trường hợp nó sẽ tự tử. Nào ngờ số nó lại khổ đến thế, gặp bất trắc.”

Dạ Sắc cũng không biết nên an ủi bà cụ thế nào, quay đầu lại nhìn Bùi Bạch Mặc, thấy mặt anh còn cứng ngắc hơn cả cô, liền bó tay toàn tập.

Người bị hại thứ hai tên là Thi Di, nữ, 29 tuổi, là nhân viên ngành chứng khoán.

Đến địa chỉ mà đội cảnh sát điều tra trước để lại, Dạ Sắc gõ cửa, bên trong xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi.

Anh ta miễn cưỡng mỉm cười.

“Thi Di là một người sống rất tình cảm, chúng tôi ở với nhau đã bốn năm, cô ấy tốt nghiệp xong, chúng tôi đi đăng ký kết hôn luôn.

Khi ấy chúng tôi còn trẻ, không có gì, chỉ có tình yêu. Đăng ký kết hôn xong, đi lượn nửa thành phố chỉ đến ăn một bát mì, chúc mừng cô ấy tốt nghiệp, chúc mừng ngày kết hôn của chúng tôi. Sau đó xui xẻo, gặp mưa to, cả hai đều bị ướt sũng.”

Nhớ lại những kỉ niệm ngọt ngào đã qua, trong mắt anh ta lộ ra một tia vui vẻ.

“Chúng tôi cãi nhau, trước khi cô ấy gặp chuyện đúng một ngày.”

Người đàn ông trẻ đưa hai tay ôm đầu, sắc mặt dần trở nên đau khổ: “Tôi nói với cô ấy, tôi chỉ ước gì mình chưa từng gặp nhau.

Chúng tôi đã từng yêu nhau đến vậy.... Không biết từ bao giờ, tôi cười một tiếng, cô ấy cũng nghi ngờ rằng tôi có người phụ nữ khác; tôi về muộn, cô ấy cũng sẽ điên cuồng tra hỏi, thúc giục; bất kì người khác phái nào xuất hiện gần tôi, cô ấy cũng sẽ tỏ thái độ thù địch với người đó.

Tôi phàn nàn cô ấy nhiều chuyện, vì thế hai bên lại cãi nhau.

Đúng vậy, là do tôi không cho cô ấy cảm giác an toàn. Tôi biết rõ cô ấy là một người sống rất tình cảm, áp lực công việc cũng rất lớn, cô ấy chỉ có thể phát tiết ở tôi, nhưng tôi lại không hiểu được cô ấy. Việc làm của hai người càng ngày càng bận rộn, trao đổi cũng ít đi. Nhớ lại, mỗi cuộc trò chuyện gần đây của chúng tôi, đều kết thúc bằng một trận cãi vã.”

Dạ Sắc thấy vẻ mặt Bùi Bạch Mặc không có biểu cảm gì, sợ anh sẽ mở miệng đả kích người đàn ông đang cảm thấy thất bại trước mặt, kéo nhẹ ống tay áo anh.

Người đàn ông kia vẫn còn lải nhải: “Cô ấy bị tôi hại chết. Nếu như không cãi nhau với tôi, cô ấy sẽ không thiếu cảnh giác, cũng sẽ không gặp phải chuyện bất hạnh này.”

Anh ta hỏi Dạ Sắc: “Nhiều năm qua tôi đã quên nói với cô ấy: Tôi yêu cô ấy. Có khi nào cô ấy cũng ước rằng chưa từng quen biết tôi hay không?”

Dạ Sắc rất lúng túng, nhớ đến đám người sĩ nam oán nữ (1) lúc nào cũng ân hận vì đã làm sai, liền thờ dãi bỏ qua.

(1) Sĩ nam oán nữ: Nam nữ sĩ tình.

Người bị hại thứ ba tên là Đường Việt, nữ, 22 tuổi, là giáo viên mầm non.

Cô sinh ra ở một gia đình giàu có, lần đầu tiên Dạ Sắc gặp cha mẹ Đường Việt, cô không thấy bất kì biểu cảm khổ sở nào trên mặt bọn họ.

“Chúng tôi không hề ngạc nhiên với kết cục của nó.” Mẹ của Đường Việt thân nhiên nói với Dạ Sắc.

“Từ nhỏ Đường Việt đã là đứa thích gây chuyện, từ khi có nó, những chuyện vặt vãnh đến tay chúng tôi như nắm mọc sau mưa, chẳng lúc nào là không có chuyện.”

Bà gọi tên đầy đủ của con gái mình, nhưng lại không có chút cảm giác thân mật nào, giọng điệu còn có chút hờn ghen vì có đứa con gái tên Đường Việt.

“Học thì kém, từ nhỏ dù chúng tôi đã thuyết phục nó cả trăm lần, nó vẫn đi giao du với những kẻ vô công rồi nghề. Tôi vẫn luôn lo có một ngày nó mang một đứa bé không rõ cha về đây, nào ngờ cuối cùng nó lại thành một thi thể vô danh.”

Giọng điệu của mẹ Đường Việt lạnh lùng giống như đang kể về một người nào đó không liên quan đến mình. Dạ Sắc là một người qua đường, nghe xong không hiểu sao lại cảm thấy tức giận.

Sinh ra ở một gia đình như vậy, đối mặt với kiểu tình thân lạnh nhạt thế này, Đường Việt mất sớm, không biết nên gọi là hạnh phúc hay bất hạnh nữa.

Đã thăm hỏi xong gia đình của ba nạn nhân.

Dạ Sắc đợi lời tổng kết của Bùi Bạch Mặc.

Ra khỏi nhà họ Đường, Bùi Bạch Mặc vẫn luôn đi chậm chậm phía trước.

Hẻm rất nhỏ, Dạ Sắc chỉ có thể bước sau anh, không đi song song được.

Đột nhiên anh dừng bước, quay lại nói với cô: “Anh đã đếm từ một đến mười, sau đó đếm ngược lại từ mười về một.”

Dạ Sắc không hiểu, im lặng nghe anh nói tiếp: “Em định khi nào mới hỏi về kết luận của anh?”

Dạ Sắc nín cười, cười nhẹ, thì ra anh cũng có lúc tâm lý thật: “Lúc nào cũng được.”

Anh nhướn mày, lông mi hơi run run, chỉ chỉ vào môi mình. “Hôn một cái anh nói một chữ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nhà Thơ Ăn Thịt Người (5)

Dạ Sắc tưởng mình nghe nhầm, không thể tin được rằng Bùi Bạch Mặc vốn không nhiễm khói lửa trần gian của cô lại có thể nói ra những lời như vậy, rồi còn liếc mắt đưa tình nữa.

Cô nhớ đến lời đánh giá của các đồng nghiệp sau khi Bùi Bạch Mặc tuyên bố cô là ‘người phụ nữ của anh’ ở hiện trường phát hiện thi thể nạn nhân thứ hai.

Lâm Khản nói: “Sư phụ, lần này chị ôm mỹ nhân về, đã làm mấy chú ở sở cảnh sát sợ đến ngáy người. Chị mau nói cho em biết đi, rốt cuộc chị kháng chiến trường kì mấy năm đánh thắng núi băng, hay Đại thần đất đen đột nhiên hứng lên bỏ não ra đùa chúng em, hay tên đồ đệ Trung Quốc ngày đêm vẫn luôn lo nghĩ cho chuyện cưới hỏi của chị lâu nay vẫn không tồn tại?”

Tổ trưởng Hứa Nam Khang vẫn luôn chín chắn cũng hỏi: “Sắc Sắc, chiêu hoạt động bí mật này của em cũng tuyệt đấy, em và Bùi tiến sĩ vừa thấy đã yêu à?”

Ngay cả đồng nghiệp Kiều thúc, người vẫn luôn im lặng, cả năm đi làm mới phát biểu được mấy câu cũng lên tiếng: “Tôi còn tưởng Bùi tiến sĩ thật sự vô tình như lời đồn. Làm tốt lắm Sắc Sắc!”

Sắc Sắc vẫn biết, mọi người đều cảm thấy Bùi Bạch Mặc là người trên cao.

Nhưng chẳng lẽ vì cảm nhận ấy của mọi người, nên anh phải sống cô độc đến già?

Hôn một cái đôi một chữ.....

Đây là câu nói mà một kẻ có khả năng phải sống cô đơn đến già sẽ nói sao?

Việc học yêu đương của anh, đúng là tiến triển cực nhanh, luyện bình hòa tốc.

Tình huống cơ bản của ba người bị hại đã được kiểm tra qua.

Dạ Sắc quyết tâm xem nhẹ câu nói kia của Bùi Bạch Mặc, liền chuyển chủ đề về tên hung thủ.

“Trước mắt, cả ba người bị hại gần đây trong cuộc sống sinh hoạt hoặc công việc, tình cảm đều gặp bất lợi, hoặc thất bại. Em cảm thấy chuyện này không phải là chuyện trùng hợp. Đây là một trong những điều kiện mà hung thủ dùng để sàng lọc người bị hại. Thậm chí hán còn đang cảm thấy mình đang cứu vớt những người bị hại này khỏi đau khổ, tự cho mình là đáng cứu thế.

Muru sát, xâm phạm thi thể, vứt xác, mảnh kim loại có khắc thơ, những thứ này cho thấy hung thủ là kẻ phạm tội có tổ chức, kế hoạch cụ thể, không giết người bột phát. Hán cũng có hiểu biết nhất định đối với người bị hại, trước khi quyết tâm giết người, họ thậm chí còn nói chuyện thân mật với nhau.”

Dạ Sắc trình bày ý kiến của mình, Bùi Bạch Mặc đứng bên cạnh, trên khuôn mặt đẹp trai của anh ghi rõ hai chữ ‘không vui’.

“Mặc kệ anh?” Giọng nói anh lạnh lùng, xa cách, Dạ Sắc vẫn không sợ.

Vì anh tức giận thật sự nên mới lười nói nhiều.

“Bùi Bạch Mặc”, giọng Dạ Sắc dịu dàng hơn. “Chúng ta còn nhiều thời gian bên nhau mà.”

Anh mím môi, không nói, sau đó lại cười nhạt: “Vâng, còn nhiều. Dạ tiểu thư, em có thể tiếp tục yêu quý vụ án của mình, anh sẽ không ăn dấm. Trí thông minh của anh, còn không thấp đến mức phải giành người yêu với một bản án.”

Nhìn đáng vẻ không vui của anh, Dạ Sắc không hiểu sao anh phải ăn nói ngang bướng như vậy.

“Anh không nghĩ một đằng nói một nẻo. Em thấy vừa rồi anh không vui?” Dường như Bùi Bạch Mặc có thể đọc được suy nghĩ của người khác. Dạ Sắc chưa nói chữ nào, vậy mà anh lại biết được cô đang nghĩ gì.

“Anh không hề không vui, chỉ không thể hiện mình đang vui thôi. Hôm nay cơ mặt mới, lười nhấc lên hạ xuống.” Lời bào chữa của anh, dù có tư duy hơi kì lạ, nhưng Dạ Sắc vẫn nghi ngờ.

Anh ghen tuông ngây thơ như vậy, rồi giấu đầu lòi đuôi biện minh, đúng là lạ.

Nói mấy câu, chủ đề đã rời xa khỏi vụ án.

Dạ Sắc cứng nhắc quay trở lại chủ đề ban đầu: “Anh thấy thế nào, em không nghĩ tiếp được nữa, anh giúp em đi.”

Có vẻ như anh rất đắc ý khi nghe được câu nói này, trong giây lát, ánh mắt anh bỗng sáng rực lên: “Trí thông minh của anh, có thể cho em hết, nhất là những lúc em trở nên ngu xuẩn, ngớ ngẩn.”

Dạ Sắc vừa bị cảm động bởi nửa câu đầu của anh, nhưng ngay sau đó sự cảm động ấy liền bị nửa câu sau đá bay đi mất.

“IQ của anh, đều là của em” Anh vẫn còn nhắc lại lần nữa. Dạ Sắc nén ý cười, “IQ cao tiên sinh.” Cô kéo tay anh, nín lại. “Việc cấp bách trước mắt anh là chỉ điểm cho em.”

Tay phải anh nắm lấy tay cô, hai bàn tay kề nhau, hơi ấm lan tỏa.

“Em nói đúng, hung thủ là kẻ phạm tội có tổ chức.

Trước đó hẳn đã có tiếp xúc qua với người bị hại, từng nói chuyện với họ, biết được tình hình gần đây của họ đều không ổn. Em có thể nghĩ ra được nghề nghiệp nào có thể nói chuyện đồng thời với cả nhân viên làm công tác xã hội, nhân viên ngành chứng khoán và giáo viên mầm non mà lại không khiến người ta chú ý?”

Có thời gian để nói chuyện, hoàn cảnh riêng tư, lại khiến cho người bị hại buông lỏng cảnh giác, đồng ý tâm sự.

Dạ Sắc suy nghĩ mấy giây, đáp: “Nhân viên chuyên phát nhanh, tài xế taxi?”

“Chân dung rất đơn giản,” Bùi Bạch Mặc hỏi hột, “Giới tính nam, tầm tuổi trung niên, diện mạo xấu xí hoặc bị hủy dung. Từng có tiền sử bệnh tâm thần, hoặc trong nhà có người bị bệnh tâm thần. Mỗi khi lo lắng thì sẽ xuất hiện chứng kén ăn. Yêu thích văn học. Tính cách quái gở, không thích xã giao. Quan hệ với gia đình rất tệ nhạt, có thể độc thân hoặc đã ly dị. Còn mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, chuyện gì cũng có kế hoạch cụ thể, không có bất kì tí vết nào. Về phần việc làm thì gần đây đang gặp nguy cơ bị đuổi việc.”

Sau khi nói xong, anh còn có tâm trạng hỏi Dạ Sắc: “Tại sao diện mạo lại xấu xí hoặc bị hủy dung?”

Dạ Sắc trả lời ngay lập tức: “Nạn nhân đều bị hủy dung.”

“Còn quan hệ gia đình tệ nhạt, đã ly hôn và có nguy cơ bị đuổi việc?”

“Điều này bắt nguồn từ đặc điểm nổi bật của ba nạn nhân. Thất bại trong tình yêu và hôn nhân, thất bại trong công việc, và tình cảm gia đình lạnh nhạt.”

Bùi Bạch Mặc gật đầu: “Ừm, không tệ. Em tiếp thu IQ của anh rất tốt.”

Dù đã có chân dung tội phạm, nhưng trong biển người mênh mông, để tìm ra được nghi phạm phù hợp cũng không phải là chuyện đơn giản.

Tổ chuyên án nóng lòng muốn bắt được hung thủ, người của đội cảnh sát đã dàn sẵn trận để đi bắt hung thủ.

Hứa Nam Khang ra hiệu cho Dạ Sắc, hất cằm về phía chỗ ngồi của Bùi Bạch Mặc.

Dạ Sắc còn chưa kịp nghe lời nhắc nhở, hỏi thăm của đồng nghiệp, Bùi Bạch Mặc đã tự giác mở miệng: “Theo bản báo cáo, thời gian người bị hại đầu tiên tử vong là 12 ngày trước, người thứ hai là 7 ngày trước và người thứ ba là 2 ngày trước.

Hung thủ của chúng ta mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, nên hẳn sẽ không phá vỡ khoảng thời gian gây án hoàn hảo này đâu.

Người bị hại thứ tư vẫn trong giai đoạn quan sát của hân.”

Anh dừng lại một chút, dùng ánh mắt cương quyết nhìn quanh một vòng.

“Mấy người còn 3 ngày, tìm ra hân ta, và bảo vệ tính mạng của nạn nhân thứ tư.”

Lông mày anh hơi giãn ra: “Biển người mênh mông, tìm ra hân là điều rất khó, chỉ bằng để hân ta tự tìm đến.”

“Là sao?” Lâm Khấn không hiểu.

“Hân ta đang cần người bắt hân thứ tư xuất hiện, chúng ta tạo ra một người có điều kiện phù hợp cho hân ta. Quá khứ càng bi thảm, khả năng hân ta ‘cứu’ người này sẽ càng cao. Dù đang quan sát người bị hại thứ tư, trước khi tiến hành quá trình mưu sát, hân ta cũng sẽ tình nguyện từ bỏ mục tiêu ban đầu để lựa chọn người bi thảm hơn.”

Lâm Khấn xung phong nhận việc: “Đề em, em sẽ làm mọi như.”

Một cảnh sát trẻ khác trong đội cũng đứng lên, xin ra trận.

Lúc này một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên: “Khi đã thả mồi nhử ra, chỉ có thể thành công, không được phép thất bại. Đánh rắn động cỏ, sau này chúng ta muốn bắt hân sẽ càng khó khăn hơn. Tôi là nữ cảnh sát duy nhất ở đây, là người dễ khiến hân ta buông lỏng cảnh giác nhất.”

Dạ Sắc đem tất cả các lý do có thể thuyết phục mọi người nói ra, cuối cùng, dưới cái nhìn chăm chăm của Bùi Bạch Mặc, cô nói chậm rãi: “Tôi đi, đây là lựa chọn tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Nhà Thor Ăn Thịt Người (7)

Ở mỗi một khu chung cư, đều sẽ có vài xe taxi đỗ sẵn.

Sáng sớm hôm sau, ‘Đỗ Mộc Nguyên’ vừa ra cửa, đã thấy một tài xế taxi vẫy tay với mình.

“Đi xe không?” Người đàn ông trung niên nhiệt tình hỏi anh.

‘Đỗ Mộc Nguyên’ rất tự nhiên gật đầu, kéo cửa xe taxi, đọc địa chỉ nghĩa địa Hành Thủy ở ngoại ô.

Tài xế taxi.

Trong rất nhiều hồ sơ vụ án, đây là nghề nghiệp mà tội phạm hay lựa chọn để tiếp cận với người bị hại.

Dạ Sắc ngồi ở xe cá nhân đã được nguy trang, Lâm Khấn là lái xe, cả hai liền đi theo sau xe taxi của ‘Đỗ Mộc Nguyên’.

Qua tai nghe, Dạ Sắc có thể nghe được rõ ràng cuộc trò chuyện của ‘Đỗ Mộc Nguyên’ với tài xế taxi.

Cuộc trò chuyện của hai người không quá riêng tư, chủ đề cũng không liên quan đến khổ đau.

Lái xe hỏi: “Khu nhà này đều là nhà chung cư, lúc mua chắc cũng không rẻ.”

‘Đỗ Mộc Nguyên’ trả lời rất thẳng thắn: “Ừm, táng gia bại sản.”

Sự nhiệt tình của lái xe không hề bị đã kích: “Chàng trai, cậu làm nghề gì thế?”

Lần này chàng trai ‘Đỗ Mộc Nguyên’ lại mỉm cười, hỏi lại: “Chú nghĩ là nghề gì?”

Lái xe cười ha hả nói: “Dáng dấp đẹp trai thế này, có vẻ như làm việc liên quan đến thể diện. Công chức?”

‘Đỗ Mộc Nguyên’ nhún mày, lời này của lái xe trước sau không hề ăn khớp nhau.

Anh nhàn nhạt đáp: “Đúng vậy, việc làm rất liên quan đến thể diện của người khác. Trang điểm cho xác chết.”

Anh thấy lái xe nhìn mình qua gương chiếu hậu, nói thêm, “Đúng vậy, là công việc mà chú đang nghĩ đến, nhà tang lễ và thi thể.”

Lái xe thờ dài, cũng không bài xích ‘Đỗ Mộc Nguyên’, ngược lại còn có chút vui mừng: “Có quyết đoán. Làm việc này, muốn tìm vợ chắc cũng khó nhí?”

Lâm Khấn vốn đang chăm chú lái xe, nghe đến đây liền quay sang nhìn Dạ Sắc: “Sur phụ, chị cảm thấy tiếp theo anh ấy sẽ trả lời thế nào?”

Dạ Sắc đáp lại rất tùy ý, lại vừa khớp với giọng Bùi Bạch Mặc bên kia.

“Tôi có người yêu, cảm ơn.”

Lâm Khấn nhìn Dạ Sắc như quý: “Sao chị biết?”

Dạ Sắc đắc ý nhìn qua cửa kính phía trước xe, ánh mắt rơi vào thân hình cao gầy ngồi hàng ghế sau của xe taxi đang chạy phía trước.

“Nếu có người hỏi chị câu này, thì chị sẽ trả lời như vậy, thế thôi. Chỉ là trùng hợp thôi, cảm ơn.”

Lâm Khấn cắn răng, trừng cô một cái: “Chết mất, tình cảm đến vậy cơ.”

Dạ Sắc đưa tay bẹo má phải của Lâm Khấn: “Chị biết, nam thanh niên có tuổi như cậu, dục cầu bất mãn. Không sao, cậu cứ trút hết sự ghen ghét của cậu ra ngoài đi, ghen ghét chết chị đây được thì càng tốt.”

Lâm Khấn không đáp lại, chỉ dùng ánh mắt ‘Khi thượng đế tạo ra con người, tạo nhầm ra loại da mặt dày như chị đúng là nghiệp chướng’ nhìn cô.

Dạ Sắc cười: “Ngày nào cậu cũng ca ngợi chị như vậy, nếu Hứa tổ trưởng biết, xem ra cuộc hẹn xem mắt cho cậu cuối tuần này sẽ thất bại rồi.”

Hai người nói chuyện tào lao vài câu, lái xe đã nói chuyện với ‘Đỗ Mộc Nguyên’ về chuyện vợ con.

“Kết hôn sớm một chút, nếu gặp được người phụ nữ như bà xã tôi, sống hạnh phúc với nhau thêm vài năm.” Nội dung câu nói của lái xe liên quan đến hạnh phúc, nhưng giọng điệu của ông lại có chút buồn bã.

‘Đỗ Mộc Nguyên’ không nói tiếp với lái xe về đề tài này, phía trước đã thấy nghĩa địa Hành Thủy thấp thoáng cách đó không xa.

Trước khi ‘Đỗ Mục Nguyên’ xuống xe, tài xế đưa cho anh một tấm danh thiếp.

Anh tiện tay nhận lấy, nhìn qua dòng chữ bên trên, rồi mở cửa xuống xe.

Dạ Sắc mở chức năng nói của tai nghe, “Có tiếp tục quan sát ông ta nữa không?”

Giọng nói trầm thấp của ‘Đỗ Mục Nguyên’ truyền qua tai nghe, cực kì chắc chắn: “Không phải hẳn.”

“Đây là một người đàn ông không biết tiếng Anh, có vợ mất sớm, và đang đau khổ vì chuyện con gái duy nhất của mình mới tự sát.” Anh tóm tắt lại cuộc đời của người tài xế vừa rồi chỉ trong một câu ngắn gọn.

Tất nhiên là Dạ Sắc cũng rất tò mò vì sao anh lại có được đáp án ấy.

“Danh thiếp, chiếc danh thiếp vừa rồi ông ấy đưa cho anh.

Hộp đựng danh thiếp ông ấy để trong xe có rất nhiều bụi. Số lượng các tấm danh thiếp đã voi đi hơn nửa, chứng tỏ chỗ danh thiếp này đã được in cách đây khá lâu rồi. Mà đối với tên hung thủ của chúng ta, hẳn biết cả thơ tiếng Anh, chắc chắn sẽ không thể tha thứ việc từ đơn cơ bản (đơn giản) nhất ‘sever’ lại bị viết nhầm thành seve.

Khi nhắc đến vợ con, giọng điệu ông ấy mang đậm chất hoài niệm, mà tấm ảnh chụp vợ con trong xe, ảnh của người vợ là một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, hình cũ. Mà ảnh của người con gái lại là một tấm đen trắng gần đây, đã trưởng thành. Vậy vì sao lại không để ảnh chụp mới của vợ? Không phải vì không muốn, mà vì không thể có.

Còn về chuyện con gái tự tử. Trong xe ông ấy có vài quyển sách, liên quan đến chuyện giao tiếp với con gái, cách trị bệnh trầm cảm. Gáy sách đã bị gãy rất nhiều, chứng tỏ đã có người thường xuyên đọc chúng. Ông ấy đang học. Em cũng nghe qua cuộc nói chuyện của bọn anh, ông ấy vẫn là một người đàn ông rất lạc quan. Bệnh trầm cảm? Đúng, có người mắc bệnh trầm cảm, nhưng không phải là ông ấy, mà là cô con gái kia. Ông ấy rất tôn trọng những người trang điểm cho xác chết. Mà hơn nữa trong ngăn đựng CD, là tờ rơi của nghĩa địa công cộng mới xây gần đây giới thiệu về chỗ cất giữ tro cốt. Bệnh trầm cảm, ảnh đen trắng, nghĩa địa công cộng.

Tùng này, đã đủ chưa?”

Dạ Sắc vô thức gật đầu, gật xong mới nhớ ra là anh không thấy được, nên nói thêm: “Chú ý an toàn.”

Anh cười nhẹ: “Chắc chắn.”

‘Đỗ Mục Nguyên’ đi một mình qua những bia mộ trong nghĩa địa Hành Thủy.

Vị hôn thê của Đỗ Mục Nguyên được an táng ở chỗ này, người cha mới qua đời của anh cũng vậy.

Anh đi một đoạn, dừng lại ở chân núi, nhìn xung quanh.

Đúng lúc ấy, tiếng chuông di động vang lên.

Là điện thoại mà ‘Đỗ Mục Nguyên’ đã đưa số cho phía tòa soạn sau khi để lại bình luận về bài thơ kia.

‘Đỗ Mục Nguyên’ cúi đầu nhìn kĩ màn hình điện thoại di động, số điện thoại gọi đến đã bị ẩn đi.

Lướt nhẹ màn hình di động, cuộc trò chuyện được kết nối, nhưng đầu dây bên kia vẫn không có âm thanh nào vang lên.

‘Đỗ Mục Nguyên’ kiên nhẫn chờ đợi.

“Có hài lòng không?” Đột nhiên trong điện thoại vang lên một giọng nam the thé, “Con mồi tôi đã chọn cho chúng ta.”

‘Đỗ Mục Nguyên’ rất bình tĩnh: “Xin lỗi, tôi không hiểu ý ông là gì. Tiên sinh, có lẽ ông gọi nhầm số rồi.”

“Đỗ, Mục, Nguyên.” Giọng nam kia lại vang lên, nói rõ từng chữ từng chữ một.

‘Đỗ Mục Nguyên’ cúp máy.

Nhưng trong nháy mắt, điện thoại lại đổ chuông.

‘Đỗ Mục Nguyên’ kiên nhẫn đếm từ một đến mười rồi mới nghe máy.

Giọng the thé của người đàn ông kia bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn: “Tôi đã nói rồi, tôi đã chọn xong con mồi cho chúng ta!!!!”

Dạ Sắc đang nghe lén bỗng giật mình.

Con mời, tức là mục tiêu.

Những người bị hại kia, gần đây đều gặp thất bại trong cuộc sống.

Những người mà Bùi Bạch Mặc đã tiếp xúc qua, con mời là... Tài xế taxi vừa rồi.

Dạ Sắc lập tức nhớ lại biển số xe taxi vừa nãy, lập tức gọi điện cho về tổng cục. “Xác định vị trí chiếc taxi XA58679 đi.”

Bên này, ‘Đỗ Mục Nguyên’ vẫn nói chuyện với người đàn ông lạ.

“Tôi không hiểu.” Anh thân nhiên nhắc lại.

Bỗng đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở dốc, rồi từ từ chậm dần, cuối cùng cũng bình thường trở lại.

“Cậu không cần biết quá rõ, chỉ cần nhớ, một tiếng sau, tôi mời cậu ăn tiệc.”

Ăn tiệc.

Ăn thịt người.

Bùi Bạch Mặc nhú mày, người này muốn mời ‘Đỗ Mục Nguyên’ ăn con mời mà hắn đã tỉ mỉ lựa chọn.

Con mời thuộc về hai người họ.

Hắn không coi ‘Đỗ Mục Nguyên’ là mục tiêu, mà lại vì sự chú ý về On A Faded Violet của Đỗ Mục Nguyên mà coi anh là bạn của mình.

Ăn thịt người? Đây đúng là lần đầu tiên có người mời anh ăn thịt người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhà Thơ Ăn Thịt Người (10)

Đỏ, trắng, lam, ba màu dây nhìn có vẻ rất bắt mắt.

Bùi Bạch Mặc nhếch khóe môi, nhận lấy chiếc điện thoại đang đổ chuông mà người đàn ông kia đưa đến.

Anh nhấn nút nghe, một giọng nam đã qua xử lý vang lên.

“Đỗ, còn nhớ không, bốn năm trước tôi kể anh nghe về quả bom đã nổ chết bốn đứa trẻ?”

Người này gọi anh là “Đỗ”, lời nói cũng có vẻ hai người quen nhau từ nhiều năm trước.

Nhưng nếu là người quen của Đỗ Mục Nguyên, vậy sao lại không nghi ngờ giọng nói của anh... Bùi Bạch Mặc nhắm mắt lại, cách giao tiếp của người này và Đỗ Mục Nguyên, nhất định không phải là mặt đối mặt.

Giọng nói của nhau cũng không biết, hắn là cũng không dùng điện thoại để trao đổi.

Vậy là thông qua bưu kiện, thư, hay là bưu thiếp?

Cũng có thể là cách giao tiếp kì lạ nào đó.

Đỗ Mục Nguyên đã vào viện tâm thần mà người kia cũng không biết, hai người này giao tiếp từ xa.

Đối phương hỏi: “Đỗ, đỏ, trắng, lam, bà màu này, cậu thích màu nào nhất?”

Màn hình đếm ngược trước mặt đã bắt đầu chạy đến số 120 giây, Bùi Bạch Mặc cười nhạt: “Xin lỗi, nhưng tôi thích màu thứ tư, màu đen.”

Người lạ mặt kia cũng cười, tiếng cười truyền qua ống nghe, phát ra ngoài: “Thật tiếc. Biết vậy thì tôi đã để thêm màu đen vào đó cho cậu chọn. Đỏ, trắng, lam? Cậu cắt màu mà cậu ghét nhất đi.”

Đối phương vẫn trêu chọc cậu, Bùi Bạch Mặc rời mắt khỏi quả bom, nhìn vào khuôn mặt tràn đầy mồ hôi và bất lực của người đàn ông trước mặt.

“Sợ?” Bùi Bạch Mặc nhìn vào nhân viên chuyển phát nhanh mới gặp lúc sáng đang không hiểu ý của người đàn ông lạ kia, hỏi.

Trên người là một quả bom hạng nặng, giọng nhân viên chuyển phát nhanh vẫn bất an như trước: “Cầu xin anh, cứu tôi đi mà.”

Bùi Bạch Mặc cầm điện thoại của nhân viên chuyển phát nhanh, mở loa ngoài, đặt sang 1 bên, nói với anh ta: “Thân là đàn ông, tôi lấy làm xấu hổ vì có người cùng giới tính mà lại thiếu can đảm như cậu.”

Quả nhiên, người đàn ông lạ ở đầu dây bên kia bắt đầu bất mãn, anh cũng không để ý đến lời của các cảnh sát phía dưới, đứng bên cạnh anh chàng nhân viên chuyển phát nhanh. “Không có gì đáng sợ. Cùng lắm thì hôm nay cậu sẽ bị nổ chết ở đây, a, đại khái là chúng ta chết chung một chỗ.

Bắt đầu đếm ngược 60 giây, Bùi Bạch Mặc nghe được tiếng quảng ném đồ vật truyền ra từ loa ngoài điện thoại.

Anh cười, nói với nhân viên chuyển phát nhanh: “Có lẽ cậu cũng không thích chết cùng một chỗ với người lạ như tôi nhỉ. Xin lỗi, tôi chẳng biết gì về bom đạn, cậu không còn lựa chọn thứ hai nào đâu. Đúng rồi, khoa học đã từng nghiên cứu, người chết vì bom, chỉ cảm nhận được đau đớn trong nháy mắt thôi.”

Anh thấy lông mày của nhân viên chuyển phát nhanh run lên, lại nói tiếp: “Cậu cũng không cần lo lắng về việc chết quá khó nhìn, bình thường những người chết không toàn thân cũng không có tình trạng chết đẹp mặt hay không đâu.”

Điện thoại di động gác một bên đột nhiên vang lên tiếng cười, kèm theo tiếng ho khan.

Người đàn ông lạ hắng giọng: “Tôi thích lời an ủi của cậu.”

Bùi Bạch Mặc liền thay đổi ánh mắt, nhìn về phía điện thoại di động cách đó không xa, miệng cũng đọc theo tiếng đếm ngược của đồng hồ bom.

“Cảm ơn. 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6...”

Tiếng tích tắc bỗng nhiên dừng lại, im bật.

Bùi Bạch Mặc thờ ơ nhếch ra, cầm lại điện thoại vừa đặt bên cạnh: “Món ngọt phong phú như vậy, tôi bắt đầu mong chờ món ăn chính phía sau rồi. Mặc dù anh cũng chỉ tiện tay, nhưng dù sao thì cũng cảm ơn anh đã không nổ chết chúng tôi.”

Nhớ ra mình đang mượn thân phận của Đỗ Mục Nguyên là một người trang điểm xác chết, Bùi Bạch Mặc lại nói thêm: “Tôi rất thích dung nhan của người sau khi chết, chết không toàn thân thật sự rất đáng tiếc.”

Người đàn ông lạ kia quả nhiên cười nhạo một tiếng: “Kiểm tra tiêu khiển cho cậu thôi, tôi còn muốn cậu nói cho tôi biết, cậu giết chết vị hôn thê rồi dàn dựng hiện trường thành tai nạn giao thông kiểu gì. Cậu đã đồng ý cho tôi xem ảnh chụp hiện trường, đừng quên mang theo.”

Nhân viên chuyển phát nhanh bị lời nói của người đàn ông lạ kia làm bùng tỉnh.

Anh ta nhìn Bùi Bạch Mặc bằng ánh mắt cực kì quái dị, hai chân run lên, ngã khụy xuống đất.

Đỗ Mục Nguyên có vấn đề.

Dạ Sắc biết rất rõ điểm này.

Cô lo lắng cho sự an toàn của Bùi Bạch Mặc, không thể liên lạc qua điện thoại với anh, chỉ có thể nghe tình hình anh từ tai nghe của các cảnh sát đang canh chừng dưới lầu khu nhà Đỗ Mục Nguyên.

“Có tin tức gì không?” Cô ở tuyến trên sốt ruột, Hứa Nam Khang ngồi bên cạnh, vỗ vỗ vai cô, tỏ ý ‘An tâm chờ đợi.’

Khi cảnh sát dưới lầu gọi, đột nhiên Bùi Bạch Mặc không đáp lại.

Cảnh sát liền quay sang nói với Dạ Sắc: “Trợ lý Dạ, có lẽ thiết bị đột nhiên có trục trặc, liên lạc bị gián đoạn, đừng gấp, chúng tôi vẫn đang quan sát, không có tình huống bất thường nào.

Cảnh sát kia vừa nói xong, tai nghe liền phát ra tiếng ‘xuy xuy’ của sóng điện, sau đó là giọng nói của Bùi Bạch Mặc.

“Xin lỗi, tôi thích màu thứ tư, màu đen.”

Cảnh sát liền chuyển tín hiệu sang đường dây của Dạ Sắc, để cô có thể kịp thời nghe được giọng của Bùi Bạch Mặc.

Bà màu dây đỏ, trắng, lam.

Cắt dây.

Nổ chết...

...

Đầu Dạ Sắc như nổ ầm một tiếng, cô quay lại nhìn Hứa Nam Khang, hốc mắt bắt đầu đỏ lên.

Cô co chân, định chạy ra ngoài viện Vân Sơn, Hứa Nam Khang liền giữ tay cô lại, cầm điện thoại. Những cảnh sát đang canh chừng dưới lầu cũng phát hiện ra điểm bất thường, hai bên bắt đầu trao đổi về kế hoạch hành động mới.

Khi Hứa Nam Khang cúp điện thoại, Dạ Sắc cũng tỉnh táo lại.

“Đẫn Đỗ Mục Nguyên về sở cảnh sát.”

Hứa Nam Khang gật đầu nói với Dạ Sắc.

Cô hiểu ý anh, dưới sự cho phép của cấp trên, hai người xin viện trợ rồi bắt đầu giải quyết chuyện ở viện Vân Sơn.

Đỗ Mục Nguyên có vẻ đang tự thu mình lại vào thế giới của bản thân, giống như lúc ở viện Vân Sơn, rất khó để giao tiếp với anh ta, việc lấy khẩu cung cũng gặp rất nhiều khó khăn.

Giải điệu của bài ‘Air On A G String’ chậm chậm vang lên trong không gian.

Dạ Sắc để ý thấy ánh mắt Đỗ Mục Nguyên dần bắt đầu có tiêu cự.

“Ai đã liên lạc với anh thông qua các phần quảng cáo của các tờ báo.” Dạ Sắc hỏi lại vấn đề này lần thứ năm.

Lần thứ năm, Đỗ Mục Nguyên mới ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Lâm Khản sau khi điều tra tỉ mỉ về vụ mất tích của tài xế taxi, liền đến đưa cho Dạ Sắc tài liệu và các bản báo cáo liên quan đến Kiều Vũ – vị hôn thê của Đỗ Mục Nguyên.

Lâm Khản chỉ một chỗ trong tài liệu cho cô xem, khi Kiều Vũ bị tai nạn giao thông, Đỗ Mục Nguyên không có mặt tại hiện trường.

Trong phần khẩu cung có ghi, khi ấy anh ta đang ở cùng cha mình.

Mà cha anh ta cũng mới qua đời.

Những điều này.... Liệu có liên quan gì đến nhau?

Trên ảnh chụp hiện trường tai nạn của Kiều Vũ có thể thấy rất rõ, mưa to trút xuống khiến máu đọng lại thành vũng nước lớn.

Máu đỏ lênh láng khắp nơi, đó chính là mạng sống của Kiều Vũ và đứa con của cô ấy.

“Vì sao cảnh sát vừa bắt tay vào điều tra thì gia đình nhà anh lại xin rút lại đơn kiện?”

Đỗ Mục Nguyên chậm chạp đáp lại: “Hai vấn đề, tôi chỉ trả lời một, hai người muốn biết cái nào hơn?”

Anh ta rất tỉnh táo, giống như y tá trong viện Vân Sơn đã nói.

Trạng thái tinh thần của anh ta, có vẻ rất bình thường.

“Câu đầu tiên đúng không?” Anh ta tự hỏi tự trả lời. “Tôi biết, mấy người hẳn là muốn tìm hiểu đáp án của câu hỏi đầu tiên.”

Anh ta thừa nước đục thả câu, giọng nói còn mang theo chút cảm giác thành tựu.

“Tôi vẫn luôn đợi mấy người đến tìm tôi. Thân phận của tôi dùng tốt chứ?”

Dạ Sắc gạt mình, quả nhiên không phải là trùng hợp.... Hồ sơ của anh ta rơi vào mắt cảnh sát là có kế hoạch.

Anh ta nhìn Dạ Sắc, tỉ mỉ từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng ánh mắt trên môi cô: “Tôi thích phụ nữ thông minh, mà thích nhất, là nữ cảnh sát thông minh.”

Lâm Khản đứng ngoài thấy ánh mắt bắt hảo của anh ta, nhất thời tức giận, Dạ Sắc nhìn về phía cậu, lắc đầu.

“Ai là người liên lạc với anh qua phần quảng cáo trên báo?” Dạ Sắc hạ giọng hỏi lại lần nữa.

Đỗ Mục Nguyên mỉm cười, đáp rất ngắn gọn. “Đồng bọn.”

“Chúng, tôi, muốn, thân, phận, của, hấn!” Dạ Sắc gần từng chữ một.

“Xin lỗi, tôi không giúp được các cô rồi. Điều tôi biết rõ nhất về tên đồng bọn này, là quá trình giết người của hấn ta trong 5 năm qua. Hấn chia sẻ chúng cho tôi, chỉ thế thôi, thậm chí hấn ta giết người thật hay bịa chuyện, tôi cũng không rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhà Thơ Ăn Thịt Người (11)

Đỗ Mục Nguyên mỉm cười, đáp rất ngắn gọn. “Đồng bọn.”

“Chúng, tôi, muốn, thân, phận, của, hấn!” Dạ Sắc gần từng chữ một.

“Xin lỗi, tôi không giúp được các cô rồi. Điều tôi biết rõ nhất về tên đồng bọn này, là quá trình giết người của hấn ta trong năm năm qua. Hấn chia sẻ chúng cho tôi, chỉ thế thôi, thậm chí hấn ta giết người thật hay bịa chuyện, tôi cũng không rõ.”

Câu trả lời của Đỗ Mục Nguyên nhìn qua có vẻ như để lộ chân tướng, nhưng còn cách điều Dạ Sắc muốn biết hơn một nghìn tám trăm dặm.

Dạ Sắc dừng lại mấy chục giây, phân tích lại đầu mối, hỏi hấn lần nữa: “Vì sao lại chọn cách liên lạc thông qua quảng cáo trên báo? Cách liên lạc này của hai người có từ đâu?”

Đỗ Mục Nguyên nhìn chằm chằm cô mấy giây: “Có quan trọng không? Ban đầu chúng tôi liên lạc qua tin nhắn, sau đó chuyển sang thư tay. Nhưng thật tiếc, chúng tôi đều không thích cách liên lạc này. Chúng tôi đều thích đối thoại công khai với nhau hơn.”

Da đầu Dạ Sắc hơi run lên, bọn họ chọn thảo luận về các phương pháp giết người một cách công khai, cũng chỉ vì... sở thích?

Mạng người, dường như chỉ là một phần trò chơi của bọn họ, là thứ không đáng nhắc đến trong thế giới của họ.

“Hai người quen nhau thế nào?” Lâm Khản hỏi.

Đỗ Mục Nguyên rất phối hợp: “Tôi nghĩ các người đã phát hiện ra mối liên hệ giữa tôi và hấn rồi.”

Lâm Khản lập tức hiểu ra: “Vì cùng thích nhà thơ Shelly?”

“Độc giả á?” Đỗ Mục Nguyên cười nhạt, nhìn Lâm Khản đầy khiêu khích.

Vấn đề này cứ vậy mà bị đứt đoạn.

Lâm Khản không có thời gian để truy tìm đến cùng ẩn ý phía sau câu hỏi của Đỗ Mục Nguyên, cậu vừa mới điều tra hết lại tình huống của tài xế taxi kia.

Đó là một người cực kì bình thường trên thế giới này, vậy mà giờ, mạng sống của anh ta đang tính theo phút, theo giây.

“Nói hết những tin tức liên quan đến người kia mà anh biết cho chúng tôi.”

Lâm Khản dứt lời, Dạ Sắc liền bổ sung: “Chẳng hạn như địa chỉ lúc trước anh gửi thư cho hấn, số điện thoại ban đầu hai người liên lạc, chi tiết về những lần giết người mà anh ta kể, cả tin tức về những nạn nhân nữa.”

Đỗ Mục Nguyên cười: “Tôi không giúp mấy người phá án. Tôi chỉ tò mò, rốt cuộc hấn là ai thôi.”

Trước khi cung cấp manh mối cho Dạ Sắc và Lâm Khản, anh ta đã tuyên bố như vậy.

Anh ta không chung thuyền với cảnh sát, anh ta chủ động để mình vào tầm nhìn của cảnh sát, cũng chỉ vì muốn biết xem người liên lạc với mình mấy năm qua, người đột nhiên lại xuất hiện trong cuộc sống của mình là ai.

“Năm năm trước, lần đầu tiên hấn tìm đến tôi, hấn nói mình là sinh viên, 20 tuổi.”

Dạ Sắc thấy biểu cảm khinh thường của anh ta, hỏi: “Anh không tin hấn.”

Đỗ Mục Nguyên đáp: “Tôi tin con người hấn, nhưng tôi không tin lời hấn.”

Anh ta dừng một lúc rồi nói tiếp: “Điều này cũng không mâu thuẫn đâu.”

Anh ta nói trực tiếp số điện thoại, địa chỉ của người bí ẩn kia cho Dạ Sắc.

Khi Dạ Sắc hỏi về những bức thư giữa anh ta và người bí ẩn kia, Đỗ Mục Nguyên gõ gõ đầu ngón tay xuống mặt bàn, nói: “Xin lỗi, tổng cộng có ba bốn bức, tôi đều coi như rác, vứt đi rồi.”

Anh ta còn giấu điều gì đó, Dạ Sắc không vội hỏi.

Lâm Khả chuyển những thông tin đó cho Hứa Nam Khang phái người đi điều tra, kết quả trở lại rất nhanh, không có gì đáng ngạc nhiên.

Số điện thoại đã ngừng hoạt động.

Địa chỉ Đỗ Mục Nguyên cung cấp có tồn tại, nhưng cũng chỉ là trạm xe buýt bị bỏ hoang từ lâu.

“Số điện thoại và địa chỉ đều thuộc khu quản lý của cảnh sát Hải Thiên, ở tỉnh bên cạnh. Sur phụ, chị xem, có khi nào Đỗ Mục Nguyên đang có tình khai man để đánh lạc hướng chúng ta không?”

Rời khỏi phòng thẩm vấn Đỗ Mục Nguyên, Lâm Khả hỏi Dạ Sắc.

“Đỗ Mục Nguyên đang tìm thân phận thật sự của đối phương. Anh ta nói thật, nhưng trước đây chắc hẳn anh ta cũng đã điều tra qua những thông tin này, nhưng không thu được gì.”

Dạ Sắc dút lời, Lâm Khả liền mất hứng, “Chị đã nghĩ vậy, sao còn để cho em chuyển mấy thông tin vô dụng ấy cho tổ trưởng trước mặt Đỗ Mục Nguyên làm gì?”

Dạ Sắc gõ đầu cậu: “Cậu nghĩ tổ trưởng cũng ngốc như cậu? Đỗ Mục Nguyên là người có tính cố chấp rất lớn. Chúng ta làm theo ý hấn, hấn mới đồng ý hợp tác với chúng ta, cung cấp nhiều tin tức hơn nữa. Bây giờ có lẽ tổ trưởng đang xin sự giúp đỡ của các đồng nghiệp bên cạnh, sau khi chúng ta lấy được thêm thông tin từ Đỗ Mục Nguyên thì sẽ bắt đầu sàng lọc danh sách nghi phạm ở đó.”

Lần thẩm vấn thứ hai, Đỗ Mục Nguyên rất hợp tác.

“Hắn miêu tả với tôi rất nhiều hiện trường án mạng.”

Dạ Sắc gật đầu: “Nói tất cả các chi tiết mà anh nhớ cho tôi biết.”

“Hắn nói lần đầu tiên hấn sát sinh, là khi hấn 5 tuổi, cha hấn dẫn về nhà một người phụ nữ và con mèo của bà ta. Hấn dùng gậy đánh chết mèo, rồi bí mật đem đi chôn, sau đó thì thường thức đáng về khóc lóc đau lòng vì mất mèo của người phụ nữ lạ kia.”

Đỗ Mục Nguyên ngẩng đầu, cười với Dạ Sắc: “Khi ấy tôi đáp lại, chế giễu hấn nhát gan.”

Dạ Sắc không nói gì.

Đỗ Mục Nguyên tiếp tục: “Lần thứ hai hấn gửi thư, là miêu tả một sự kiện khác. Nói ngày hấn tốt nghiệp trung học, đã giết chết người bạn thân của hấn, để chúc mừng tự do. Nếu như tôi nhớ không nhầm, hấn nói đã dùng dây điện siết chết. Đó là lần hấn miêu tả quá trình phạm tội cận kề nhất, có lẽ do ảnh hưởng của việc tôi chê hấn nhát gan. Hấn nói hấn không do dự, thấy bạn thân của mình từ từ gãy gục rồi trút hơi thở cuối cùng. Hấn hưởng thụ việc quan sát quá trình từ vong của người khác.”

Bạn thân. ...Sao hấn có thể lựa chọn bạn thân nhất làm nạn nhân của mình. ...

Cách giao tiếp thật biến thái.

Dạ Sắc tiếp tục im lặng nghe Đỗ Mục Nguyên.

“Về sau, là cách hấn giết chết cha mình. Hấn gọi lần giết người đó là lần nhẹ nhàng nhất. Hấn chuẩn bị rượu cha hấn thích nhất, chúc say, rồi phục vụ ông ta đến cùng bằng cách chuyển người ông ta đến bờ sông, ném xuống.”

Sau lần đó hấn không kể cho tôi xem hấn giết những ai, mà chỉ đơn thuần trao đổi với tôi về cách giết người đơn giản, hiệu suất cao mà hấn thấy hứng thú.

Chẳng hạn như lần này, hấn cho tôi ăn thịt người.”

Đỗ Mục Nguyên kể đến đó thì dừng lại.

Anh ta vui vẻ nhìn Dạ Sắc: “Cảnh sát, tôi khát.”

Lâm Khả nghe vậy, liền muốn đấm Đỗ Mục Nguyên, Dạ Sắc lờn cậu một cái.

Sau đó cô chống hai tay lên bàn thẩm vấn, cúi người nói với Đỗ Mục Nguyên: “Biết cách giải khát hiệu quả nhất là gì không?”

Đỗ Mục Nguyên phối hợp đội cô nói tiếp, Dạ Sắc kéo cổ áo cảnh phục của mình: “Hút máu chính mình.”

Rời khỏi phòng thẩm vấn Đỗ Mục Nguyên, Lâm Khấn vẫn còn cười trộm: “Sur phụ, vừa rồi chị dựa vào Đỗ Mục Nguyên gần như vậy, nếu Bùi tiến sĩ có mặt, liệu anh ấy có ghen không?

Để hấn tự uống máu của mình, câu như vậy mà chị cũng nói được. Chị rời đi tiêu sái như vậy, thật tiếc là không được nhìn vẻ mặt đặc sắc của Đỗ Mục Nguyên.

Sur phụ...”

Đột nhiên Dạ Sắc dừng bước: “Chị thấy, bây giờ mối bận tâm của cậu là đi điều tra lại cái chết của vợ Đỗ Mục Nguyên và nghiên cứu từng hành động nhỏ nhặt của hấn hôm nay.”

Dạ Sắc tiếp tục đi về hướng văn phòng, liền thấy Hứa Nam Khang mệt mỏi bước ra khỏi thang máy.

Anh ra hiệu Dạ Sắc dừng bước, cô liền đứng lại, quay mặt về phía anh, Hứa Nam Khang đưa điện thoại trong tay mình cho cô, Dạ Sắc cẩn thận nhận lấy. Cô biết đối phương là ai, nhớ lại khi nãy nghe được chuyện liên quan đến đánh bom, tim cô lại tăng tốc, đập ‘bình bịch’ không ngừng.

“Sắc Sắc.” Cô nghe được giọng nói của Bùi Bạch Mặc, là giọng nói rất dịu dàng, thanh tịnh, trước kia cô nghĩ đó là vì anh lạnh lùng, giờ cô lại nghĩ là vì lưu luyến.

Hứa Nam Khang và Lâm Khấn lúc này đã bật chế độ hóng hớt nên không rời đi ngay mà đứng cách đó vài thước.

Dạ Sắc có rất nhiều chuyện muốn nói với Bùi Bạch Mặc, nhưng đứng trước mặt một đám người thế này, cô liền không biết nên mở lời thế nào.

“Anh vẫn rất tốt.”

Cô không lên tiếng, Bùi Bạch Mặc liền tự động nói tiếp: “Nếu như để tên đồ đệ của em ra trận, có lẽ hiện tại chúng ta sẽ có thêm một liệt sĩ.”

Trước giờ anh không bao giờ nói nhiều lời thừa thãi.

Cảm xúc lo lắng của Dạ Sắc liền chuyển thành suy nghĩ xem anh định nói gì tiếp: “Anh muốn em truyền đạt ơn cứu mạng?”

Sau đó cô liền nghe thấy tiếng thờ dài của Bùi Bạch Mặc: “Người bạn trai thân yêu, đáng yêu, vĩ đại, thông minh, dũng cảm của em, trong mắt em lại là người chỉ biết về rấn thêm chân vậy sao?”

Dạ Sắc cười, cô chỉ nghĩ rằng anh định dờ thói dả kích người thôi.

Lại nói, anh tự khen mình bằng nhiều tính từ như vậy, mà không hề đỏ mặt chút nào sao?

Sao lần nào anh cũng khiến cô ngạc nhiên vậy?

“Anh là tốt nhất.” Dạ Sắc đột nhiên hiểu ra, cũng không tiếc lời khen anh.

Đầu dây bên kia, anh cười thỏa mãn, nhưng Dạ Sắc vẫn lo lắng: “Căn cứ vào khẩu cung của Đỗ Mục Nguyên, chúng ta có chút thay đổi về tin tức của người lạ mặt kia.

Đàn ông, tuổi tầm khoảng 20 – 30. Có lẽ không giống tuổi mà Đỗ Mục Nguyên tả, nhưng sai lệch chắc cũng không nhiều. Hấn xuất thân từ một gia đình đơn thân, mẹ hoặc cha mất sớm. Hoàn cảnh trưởng thành không có cha mẹ. Tính tình quái gở, có rất ít bạn bè. Rất có thể từng phát sinh ẩu đả vì bạn mình tiếp xúc với người khác. Thành tích của hấn rất tốt, có thể là học sinh giỏi trong mắt giáo viên, rất ghét những lời đánh giá thấp của người khác. Hay nói cách khác là lòng hư vinh rất mạnh

Những người chúng ta muốn tìm, giới hạn từ những nhân viên vào làm ở tỉnh N qua cảng.”

Bùi Bạch Mặc hắng giọng biểu thị sự tán thành.

“Kiểu sàng lọc này có phạm vi quá lớn. Sáng nay anh đã nói chuyện rất vui vẻ với người tài xế taxi kia. Đại khái ông ấy không đợi được lúc danh sách nghi phạm được thống kê rồi loại bỏ đâu.”

Dạ Sắc hiểu ý anh, anh muốn cố gắng một lần, tranh thủ cơ hội lớn nhất để giành lại mạng sống của tài xế taxi kia.

Nhưng cô không biết, làm như vậy, thì cái giá lớn nhất các cô phải trả là gì.

“Bạch Mặc.” Lần đầu tiên cô gọi anh như vậy, lại vào lúc vội vàng thế này. “Anh muốn làm gì?”

Cô chưa từng dao động như thế. Nhất là khi một phút trước, anh vừa phản khởi muốn cô khen ngợi.

Lần đầu tiên anh xuất hiện trong cuộc đời cô, là đáng vẻ sáng chói như mặt trời. Kiểu ngạo, ngông cuồng.

Lần đầu tiên cô hiểu ra, trước khi cô tiến đến bên anh, lần phán đoán sai ở Đức trước đây, đã để lại cho anh ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Suy nghĩ buồn rầu này của Dạ Sắc lại không hề cản trở việc thay đổi cảm xúc nhanh như chớp của Bùi Bạch Mặc.

“Anh có chút lo lắng.”

Dạ Sắc không biết nỗi lo của cô và anh đang không cùng một tần số.

“Vốn từ ngữ của em quá ít. Chờ đến lúc anh bắt được hung phạm, có lẽ em vẫn không nghĩ ra được từ nào hay hơn để khen ngợi anh. Từ ‘tốt nhất’ này mặc dù không quá tệ, nhưng cũng không đủ mỹ miều.”

Dạ Sắc nhắm mắt che trán, nghe anh nói tiếp: “Thật ra, em có thể nói thẳng, em yêu anh, điều này càng có lợi cho việc đào dã tình thao (1) hơn.”

(1) Đào dã tình thao: đại khái là kế hoạch tự thân rèn luyện, quá trình đề cao tu dưỡng của bản thân. Ở đây ý anh Mặc là chị Sắc nói yêu anh thì sẽ giúp anh phát huy sở trường của mình tốt hơn.

Dạ Sắc: “...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nhà Thơ Ăn Thịt Người (11)

Đỗ Mục Nguyên mỉm cười, đáp rất ngắn gọn. “Đồng bọn.”

“Chúng, tôi, muốn, thân, phận, của, hấn!” Dạ Sắc gằn từng chữ một.

“Xin lỗi, tôi không giúp được các cô rồi. Điều tôi biết rõ nhất về tên đồng bọn này, là quá trình giết người của hấn ta trong năm năm qua. Hấn chia sẻ chúng cho tôi, chỉ thế thôi, thậm chí hấn ta giết người thật hay bịa chuyện, tôi cũng không rõ.”

Câu trả lời của Đỗ Mục Nguyên nhìn qua có vẻ như để lộ chân tướng, nhưng còn cách điều Dạ Sắc muốn biết hơn một nghìn tám trăm dặm.

Dạ Sắc dừng lại mấy chục giây, phân tích lại đầu mối, hỏi hấn lần nữa: “Vì sao lại chọn cách liên lạc thông qua quảng cáo trên báo? Cách liên lạc này của hai người có từ đâu?”

Đỗ Mục Nguyên nhìn chằm chằm cô mấy giây: “Có quan trọng không? Ban đầu chúng tôi liên lạc qua tin nhắn, sau đó chuyển sang thư tay. Nhưng thật tiếc, chúng tôi đều không thích cách liên lạc này. Chúng tôi đều thích đối thoại công khai với nhau hơn.”

Da đầu Dạ Sắc hơi run lên, bọn họ chọn thảo luận về các phương pháp giết người một cách công khai, cũng chỉ vì... sở thích?

Mạng người, dường như chỉ là một phần trò chơi của bọn họ, là thứ không đáng nhắc đến trong thế giới của họ.

“Hai người quen nhau thế nào?” Lâm Khản hỏi.

Đỗ Mục Nguyên rất phối hợp: “Tôi nghĩ các người đã phát hiện ra mối liên hệ giữa tôi và hấn rồi.”

Lâm Khản lập tức hiểu ra: “Vì cùng thích nhà thơ Shelly?”

“Độc giả á?” Đỗ Mục Nguyên cười nhạt, nhìn Lâm Khản đầy khiêu khích.

Vấn đề này cứ vậy mà bị đứt đoạn.

Lâm Khản không có thời gian để truy tìm đến cùng ẩn ý phía sau câu hỏi của Đỗ Mục Nguyên, cậu vừa mới điều tra hết lại tình huống của tài xế taxi kia.

Đó là một người cực kì bình thường trên thế giới này, vậy mà giờ, mạng sống của anh ta đang tính theo phút, theo giây.

“Nói hết những tin tức liên quan đến người kia mà anh biết cho chúng tôi.”

Lâm Khản dứt lời, Dạ Sắc liền bổ sung: “Chẳng hạn như địa chỉ lúc trước anh gửi thư cho hấn, số điện thoại ban đầu hai người liên lạc, chi tiết về những

lần giết người mà anh ta kể, cả tin tức về những nạn nhân nữa.””

Đỗ Mục Nguyên cười: “Tôi không giúp mấy người phá án. Tôi chỉ tò mò, rốt cuộc hắn là ai thôi.”

Trước khi cung cấp manh mối cho Dạ Sắc và Lâm Khản, anh ta đã tuyên bố như vậy.

Anh ta không chung thủy với cảnh sát, anh ta chủ động đề mình vào tầm nhìn của cảnh sát, cũng chỉ vì muốn biết xem người liên lạc với mình mấy năm qua, người đột nhiên lại xuất hiện trong cuộc sống của mình là ai.

“Năm năm trước, lần đầu tiên hắn tìm đến tôi, hắn nói mình là sinh viên, 20 tuổi.”

Dạ Sắc thấy biểu cảm khinh thường của anh ta, hỏi: “Anh không tin hắn.”

Đỗ Mục Nguyên đáp: “Tôi tin con người hắn, nhưng tôi không tin lời hắn.”

Anh ta dừng một lúc rồi nói tiếp: “Điều này cũng không mâu thuẫn đâu.”

Anh ta nói trực tiếp số điện thoại, địa chỉ của người bí ẩn kia cho Dạ Sắc.

Khi Dạ Sắc hỏi về những bức thư giữa anh ta và người bí ẩn kia, Đỗ Mục Nguyên gõ gõ đầu ngón tay xuống mặt bàn, nói: “Xin lỗi, tổng cộng có ba bốn bức, tôi đều coi như rác, vứt đi rồi.”

Anh ta còn giấu điều gì đó, Dạ Sắc không vội hỏi.

Lâm Khản chuyển những thông tin đó cho Hứa Nam Khạng phái người đi điều tra, kết quả trở lại rất nhanh, không có gì đáng ngạc nhiên.

Số điện thoại đã ngừng hoạt động.

Địa chỉ Đỗ Mục Nguyên cung cấp có tồn tại, nhưng cũng chỉ là trạm xe buýt bị bỏ hoang từ lâu.

“Số điện thoại và địa chỉ đều thuộc khu quản lý của cảnh sát Hải Thiên, ở tỉnh bên cạnh. Sur phụ, chị xem, có khi nào Đỗ Mục Nguyên đang cố tình khai man để đánh lạc hướng chúng ta không?”

Rời khỏi phòng thẩm vấn Đỗ Mục Nguyên, Lâm Khản hỏi Dạ Sắc.

“Đỗ Mục Nguyên đang tìm thân phận thật sự của đối phương. Anh ta nói thật, nhưng trước đây chắc hắn anh ta cũng đã điều tra qua những thông tin này, nhưng không thu được gì.”

Dạ Sắc dứt lời, Lâm Khản liền mất hứng, “Chị đã nghĩ vậy, sao còn để cho em chuyển mấy thông tin vô dụng ấy cho tổ trưởng trước mặt Đỗ Mục Nguyên làm gì?”

Dạ Sắc gõ đầu cậu: “Cậu nghĩ tổ trưởng cũng ngốc như cậu? Đỗ Mục Nguyên là người có tính cố chấp rất lớn. Chúng ta làm theo ý hắn, hắn mới đồng ý hợp tác với chúng ta, cung cấp nhiều tin tức hơn nữa. Bây giờ có lẽ tổ trưởng đang xin sự giúp đỡ của các đồng nghiệp bên cạnh, sau khi chúng ta lấy được thêm thông tin từ Đỗ Mục Nguyên thì sẽ bắt đầu sàng lọc danh sách nghi phạm ở đó.”

Lần thẩm vấn thứ hai, Đỗ Mục Nguyên rất hợp tác.

“Hắn miêu tả với tôi rất nhiều hiện trường án mạng.”

Dạ Sắc gật đầu: “Nói tất cả các chi tiết mà anh nhớ cho tôi biết.”

“Hắn nói lần đầu tiên hắn sát sinh, là khi hắn 5 tuổi, cha hắn dẫn về nhà một người phụ nữ và con mèo của bà ta. Hắn dùng gậy đánh chết mèo, rồi bí mật đem đi chôn, sau đó thì thường thức đáng về khóc lóc đau lòng vì mất mèo của người phụ nữ lạ kia.”

Đỗ Mục Nguyên ngừng đầu, cười với Dạ Sắc: “Khi ấy tôi đáp lại, chế giễu hắn nhất gan.”

Dạ Sắc không nói gì.

Đỗ Mục Nguyên tiếp tục: “Lần thứ hai hắn gửi thư, là miêu tả một sự kiện khác. Nói ngày hắn tốt nghiệp trung học, đã giết chết người bạn thân của hắn, để chúc mừng tự do. Nếu như tôi nhớ không nhầm, hắn nói đã dùng dây điện siết chết. Đó là lần hắn miêu tả quá trình phạm tội cận kề nhất, có lẽ do ảnh hưởng của việc tôi chê hắn nhất gan. Hắn nói hắn không do dự, thấy bạn thân của mình từ từ gãy gục rồi trút hơi thở cuối cùng. Hắn hưởng thụ việc quan sát quá trình tử vong của người khác.”

Bạn thân... Sao hắn có thể lựa chọn bạn thân nhất làm nạn nhân của mình...

Cách giao tiếp thật biến thái.

Dạ Sắc tiếp tục im lặng nghe Đỗ Mục Nguyên.

“Về sau, là cách hắn giết chết cha mình. Hắn gọi lần giết người đó là lần nhẹ nhàng nhất. Hắn chuẩn bị rượu cha hắn thích nhất, chúc say, rồi phục vụ ông ta đến cùng bằng cách chuyển người ông ta đến bờ sông, ném xuống.

Sau lần đó hắn không kể cho tôi xem hắn giết những ai, mà chỉ đơn thuần trao đổi với tôi về cách giết người đơn giản, hiệu suất cao mà hắn thấy hứng thú.

Chẳng hạn như lần này, hắn cho tôi ăn thịt người.”

Đỗ Mục Nguyên kể đến đó thì dừng lại.

Anh ta vui vẻ nhìn Dạ Sắc: “Cảnh sát, tôi khát.”

Lâm Khả nghe vậy, liền muốn đâm Đỗ Mục Nguyên, Dạ Sắc lờm cậu một cái.

Sau đó cô chống hai tay lên bàn thăm vấn, cúi người nói với Đỗ Mục Nguyên: “Biết cách giải khát hiệu quả nhất là gì không?”

Đỗ Mục Nguyên phối hợp đợi cô nói tiếp, Dạ Sắc kéo cổ áo cảnh phục của mình: “Hút máu chính mình.”

Rời khỏi phòng thăm vấn Đỗ Mục Nguyên, Lâm Khả vẫn còn cười trộm: “Sur phụ, vừa rồi chị dựa vào Đỗ Mục Nguyên gần như vậy, nếu Bùi tiến sĩ có mặt, liệu anh ấy có ghen không?”

Để hắn tự uống máu của mình, câu như vậy mà chị cũng nói được. Chị rời đi tiêu sái như vậy, thật tiếc là không được nhìn vẻ mặt đặc sắc của Đỗ Mục Nguyên.

Sur phụ...”

Đột nhiên Dạ Sắc dừng bước: “Chị thấy, bây giờ mối bận tâm của cậu là đi điều tra lại cái chết của vợ Đỗ Mục Nguyên và nghiên cứu từng hành động nhỏ nhất của hắn hôm nay.”

Dạ Sắc tiếp tục đi về hướng văn phòng, liền thấy Hứa Nam Khang mệt mỏi bước ra khỏi thang máy.

Anh ra hiệu Dạ Sắc dừng bước, cô liền đứng lại, quay mặt về phía anh, Hứa Nam Khang đưa điện thoại trong tay mình cho cô, Dạ Sắc cẩn thận nhận lấy. Cô biết đối phương là ai, nhớ lại khi nãy nghe được chuyện liên quan đến đánh bom, tim cô lại tăng tốc, đập ‘bình bịch’ không ngừng.

“Sắc Sắc.” Cô nghe được giọng nói của Bùi Bạch Mặc, là giọng nói rất dịu dàng, thanh tịnh, trước kia cô nghĩ đó là vì anh lạnh lùng, giờ cô lại nghĩ là vì lưu luyến.

Hứa Nam Khang và Lâm Khả lúc này đã bật chế độ hóng hớt nên không rời đi ngay mà đứng cách đó vài thước.

Dạ Sắc có rất nhiều chuyện muốn nói với Bùi Bạch Mặc, nhưng đứng trước mặt một đám người thế này, cô liền không biết nên mở lời thế nào.

“Anh vẫn rất tốt.”

Cô không lên tiếng, Bùi Bạch Mặc liền tự động nói tiếp: “Nếu như đề tên đồ đệ của em ra trận, có lẽ hiện tại chúng ta sẽ có thêm một liệt sĩ.”

Trước giờ anh không bao giờ nói nhiều lời thừa thãi.

Cảm xúc lo lắng của Dạ Sắc liền chuyển thành suy nghĩ xem anh định nói gì tiếp: “Anh muốn em truyền đạt ơn cứu mạng?”

Sau đó cô liền nghe thấy tiếng thở dài của Bùi Bạch Mặc: “Người bạn trai thân yêu, đáng yêu, vĩ đại, thông minh, dũng cảm của em, trong mắt em lại là người chỉ biết vẽ rắn thêm chân vậy sao?”

Dạ Sắc cười, cô chỉ nghĩ rằng anh định dở thói đã kích người thôi.

Lại nói, anh tự khen mình bằng nhiều tính từ như vậy, mà không hề đồ mặt chút nào sao?

Sao lần nào anh cũng khiến cô ngạc nhiên vậy?

“Anh là tốt nhất.” Dạ Sắc đột nhiên hiểu ra, cũng không tiếc lời khen anh.

Đầu dây bên kia, anh cười thỏa mãn, nhưng Dạ Sắc vẫn lo lắng: “Căn cứ vào khẩu cung của Đỗ Mục Nguyên, chúng ta có chút thay đổi về tin tức của người lạ mặt kia.

Đàn ông, tuổi tầm khoảng 20 – 30. Có lẽ không giống tuổi mà Đỗ Mục Nguyên tả, nhưng sai lệch chắc cũng không nhiều. Hắn xuất thân từ một gia đình đơn thân, mẹ hoặc cha mất sớm. Hoàn cảnh trưởng thành không có cha mẹ. Tính tình quái gở, có rất ít bạn bè. Rất có thể từng phát sinh ẩu đả vì bạn

mình tiếp xúc với người khác. Thành tích của hắn rất tốt, có thể là học sinh giỏi trong mắt giáo viên, rất ghét những lời đánh giá thấp của người khác. Hay nói cách khác là lòng hư vinh rất mạnh

Những người chúng ta muốn tìm, giới hạn từ những nhân viên vào làm ở tỉnh N qua cảng.”

Bùi Bạch Mặc hăng giọng biểu thị sự tán thành.

“Kiểu sàng lọc này có phạm vi quá lớn. Sáng nay anh đã nói chuyện rất vui vẻ với người tài xế taxi kia. Đại khái ông ấy không đợi được lúc danh sách nghi phạm được thông kê rồi loại bỏ đâu.”

Dạ Sắc hiểu ý anh, anh muốn cố gắng một lần, tranh thủ cơ hội lớn nhất để giành lại mạng sống của tài xế taxi kia.

Nhưng cô không biết, làm như vậy, thì cái giá lớn nhất các cô phải trả là gì.

“Bạch Mặc.” Lần đầu tiên cô gọi anh như vậy, lại vào lúc vội vàng thế này. “Anh muốn làm gì?”

Cô chưa từng dao động như thế. Nhất là khi một phút trước, anh vừa phản khởi muốn cô khen ngợi.

Lần đầu tiên anh xuất hiện trong cuộc đời cô, là dáng vẻ sáng chói như mặt trời. Kiểu ngạo, ngông cuồng.

Lần đầu tiên cô hiểu ra, trước khi cô tiến đến bên anh, lần phán đoán sai ở Đức trước đây, đã để lại cho anh ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Suy nghĩ buồn rầu này của Dạ Sắc lại không hề cản trở việc thay đổi cảm xúc nhanh như chớp của Bùi Bạch Mặc.

“Anh có chút lo lắng.”

Dạ Sắc không biết nỗi lo của cô và anh đang không cùng một tần số.

“Vốn từ ngữ của em quá ít. Chờ đến lúc anh bắt được hung phạm, có lẽ em vẫn không nghĩ ra được từ nào hay hơn để khen ngợi anh. Từ ‘tốt nhất’ này mặc dù không quá tệ, nhưng cũng không đủ mỹ miều.”

Dạ Sắc nhắm mắt che trán, nghe anh nói tiếp: “Thật ra, em có thể nói thẳng, em yêu anh, điều này càng có lợi cho việc đào đã tình thao (1) hơn.”

(1) Đào đã tình thao: đại khái là kế hoạch tự thân rèn luyện, quá trình đề cao tu dưỡng của bản thân. Ở đây ý anh Mặc là chị Sắc nói yêu anh thì sẽ giúp anh phát huy sở trường của mình tốt hơn.

Dạ Sắc: “...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Vạn Lý Trường Thành Từ Xương Người. (1)

Linser đen mặt lại: “Đứng lại, nếu cậu dám bước ra khỏi căn phòng này, chúng ta liền tuyệt giao.”

Anh hung tợn: “Tôi nói thật, TUYỆT GIAO, cả đời này không qua lại với nhau nữa.”

Nếu người ta biết bạn anh lại đi làm loại chuyện này... Thật sự rất mất mặt...

“Quá mất mặt!!! Bùi Bạch Mặc !!!! IQ của cậu để lại hết ở Đức rồi à? Cậu đang làm trò hề gì thế?!”

Linser dứt lời mới nhận ra mình vẫn còn quá dịu dàng, bình thường anh rất ít khi gọi cả họ và tên tiếng Trung của Bùi Bạch Mặc, trừ phi có việc gấp.

Bùi Bạch Mặc dừng bước, quay người lại nhìn, rồi đột nhiên tiến đến ngồi đối diện Linser.

Anh thấy mình cần phải tuyên bố: “Tôi ở lại không phải vì sợ cậu tuyệt giao.”

Linser lờm anh một cái: “Đừng nói nhảm. Hôn lễ cuối tuần, cậu không chịu làm phù rể, thì đến làm hoa đồng cũng được.”

Bùi Bạch Mặc ngồi yên, nhìn chăm chú vào Linser vài giây đồng hồ.

Bên gáy vẫn còn những vết cào sâu cạn, hốc mắt hơi thâm xanh, trên môi còn nửa vết cắn.

Anh hỏi: “Lần này cậu về Đức, cùng Phương Tân giao chiến suốt đêm?”

Linser nhạt thiệp mời trên bàn, khóe môi nhếch lên: “Mình bằng lòng.”

Anh cẩn thận vuốt ve mép thiệp mời, trong mắt toàn là ý cười.

Anh nói với mọi người rằng đã cãi nhau rồi chia tay Phương Tân, cuối cùng sau một đêm giường chiến lại quyết định kết hôn.

Chuyển hướng nhanh như vậy, ai rồi cũng sẽ trách anh,

Nhưng giờ phút này, ngồi đối diện anh, không phải ai khác, mà là Bùi Bạch Mặc, người không cần lời giải thích của anh.

“Xem ra số 7 là số may mắn của cậu. Vừa rồi là lần thứ 77 Phương Tân cãi nhau đòi chia tay cậu, lý do là gì thế? Không cãi nhau nổi với cậu nữa?”

Linser bị đâm trúng chỗ đau, ném thiệp mời vào người Bùi Bạch Mặc, ôm tay liếc xéo anh: “Đừng dùng ánh mắt nhìn tội phạm ấy để phân tích mình. Đây là niềm vui thú mà chỉ thanh mai trúc mã mới cảm nhận được, cậu không hiểu nổi đâu.”

“Phenylethylamine truyền tin.

Dopamine mang lại cảm giác an toàn.

Khiến cậu ý loạn tình mê là norepinephrine.

Sản phẩm phụ của việc thân mật là endorphins.

Và vasopressin thúc giục lòng trung thành của cậu.”

Về mặt Bùi Bạch Mặc cực kì ôn hòa: “Bài tiết nhiều chất hóa học như vậy cậu có mệt không?”

Linser buồn cười nhìn anh: “Đàn ông độc thân, vừa yêu nhau đã muốn dẫn người ta đi kết hôn như Bùi Bạch Mặc tiền sinh đây, nhiều chất hóa học tác dụng một lúc như vậy, thấy dễ chịu không?”

Bùi Bạch Mặc mỉm cười, trả lại câu vừa rồi của Linser: “Tôi bằng lòng. Cảm ơn”

Linser không muốn tự chuốc lấy nhục nữa, bèn chuyển đề tài sang Dạ Sắc.

“Katz là một cô gái trẻ bình thường.” Linser còn đặc biệt bổ sung: “Người ngoài hành tinh không nhiễm khói bụi trần gian như cậu đừng áp đặt suy nghĩ của người bất thường lên cô ấy.

Ngay cả Phương Tây trên giường thì hùng hù hỏ hỏ không giống phụ nữ cũng cần lắng mạn. Katz càng cần.

Cầu hôn? Nhất định phải có.

Hẹn hò? Càng phải có, từ đó tình cảm hai người mới sâu sắc hơn được.

Gặp phụ huynh? Ài này nhất định phải qua.”

Linser đứng ở góc độ một người có thâm niên yêu đương nhiều năm, chỉ chiều cho Bùi Bạch Mặc: “Ba điều này, cậu đã làm chưa?”

Bùi Bạch Mặc vừa muốn lên tiếng, Linser vội cắt lời: “Làm việc chung một chỗ không tính, cùng nhau giải quyết các vụ án không gọi là hẹn hò.”

Bùi Bạch Mặc nghe vậy nhú mày: “Tiền sinh sợ vợ tương lai, mỗi lần nhắc đến chuyện yêu đương của người khác, cậu nhiều lời như vậy, Phương Tân biết không?”

Tính xấu này vẫn khó sửa như cũ. Linser dứt khoát không thèm để ý đến anh.

Điều tiến bộ duy nhất, Bùi Bạch Mặc kiếm lời ngày nào, giờ càng ngày càng nói nhiều hơn rồi.

Phần sau của vụ án không liên quan nhiều lắm đến tổ phân tích.

Dạ Sắc đi theo nhân viên cục cảnh sát, điều tra qua về người lạ mặt, tiện thể đi viết báo cáo.

Lúc về nhà tắm rửa thay quần áo, cô nhận được tin Tiêu Tử Quy đã chuyển nguy thành an.

Vụ án liên quan đến virus qua đã vài ngày, thời gian này việc phá vụ án ăn thịt người vừa rồi đã chiếm toàn bộ sự chú ý của cô.

Tiêu Từ Quy chiếm một phần tư trong gia đình cô, chính là phần quan trọng nhất. Cả đời này, Dạ Sắc cũng không thể chấp nhận được chuyện mất đi anh.

Kết thúc cuộc gọi điện với Dạ Văn Tây, Dạ Sắc vẫn rất kích động, nhất thời không khống chế được lực tay, khiến Sảo Sảo đang dưới tay cô phải vùng ra, chạy cách xa cô vài bước mới dám ngồi xuống.

Dạ Sắc biết mẹ cô, Khương Bắc Vi cũng có đề ý đến mọi chuyện bên ngoài.

Ngày thường Tiêu Từ Quy là người hay liên lạc với bà nhất, khoảng thời gian này lại không thấy tăm hơi đâu, nhất định trong lòng bà cũng đã tự hiểu.

Nhưng mọi người đã chọn phương án không nói với bà, bà nể mặt, giả như không biết gì.

Trước khi kết án, mọi người phát hiện ra rất nhiều máu người, tay, tim của người bị hại ở trong tủ lạnh nhà hung thủ. Hình ảnh lúc đó quá kích thích, từ trưa đến đêm không ăn gì, Dạ Sắc vẫn không cảm thấy đói bụng.

Đã mười một giờ đêm, bệnh viện không cho thăm hỏi. Cũng quá muộn để đến nhà họ Tiêu.

Hành trình sáng mai đúng là bận rộn. Cô phải đến bệnh viện, xem có thể vào thăm Tiêu Từ Quy một lúc được không. Còn phải kiểm tra tình hình của Bùi Bạch Mặc nữa, xem vết thương của anh thế nào rồi. Cũng cần phải về nhà họ Tiêu, hỏi thăm Tiêu Hà và Khương Bắc Vi, xem hai người đã yên lòng chưa.

Lúc này Sảo Sảo đã chạy đến bên cô, cọt cọt chân cô, Dạ Sắc cúi đầu cười, đứng rồi, còn cho mỳ ăn nữa.

Sáng sớm hôm sau, Dạ Sắc liền chuẩn bị lên đường.

Vừa mở cửa ra, một thân hình cao to đẹp trai đã dọa cô giật mình.

Bùi Bạch Mặc đứng nghiêm trước cửa, không biết đứng đã bao lâu rồi.

Dạ Sắc còn chưa kịp hỏi anh đến từ bao giờ, đến làm gì. Bùi Bạch Mặc thấy cô trang điểm, thay đồ mới chuẩn bị đi ra ngoài liền hỏi trước: “Định đi đâu thế?”

Ánh mắt anh quá chăm chú, Dạ Sắc bị anh nhìn chăm chăm, cảm thấy khó hiểu: “Đến thăm mẹ em, cả dự định nữa.”

Dạ Sắc không biết nên để anh vào nhà hay dẫn anh đi cùng nữa, dường như chọn cái gì cũng không hợp lắm.

Nhất là khi anh còn tỏ vẻ, tay phải anh bị thương, anh rất tội nghiệp.

Cô vẫn còn đang phân vân tự hỏi, anh đã giải quyết vấn đề nan giải này cho cô. “Thật khéo, anh đang định mời em đi gặp phụ huynh cùng anh.”

Dạ Sắc: “Hà?”

Bùi Bạch Mặc ai oán: “Em cảm thấy không thể dẫn anh đi gặp người khác?”

Dạ Sắc vô thức lắc đầu.

Bùi Bạch Mặc thỏa mãn gật gù đầu, đưa tay trái không bị thương lên, chạm vào má cô, ngừng hành động lắc đầu của cô lại: “Được rồi, anh biết em thích anh đến mức không kiềm chế nổi bản thân, không cần dùng cách lắc đầu đến rơi tóc này để thể hiện đâu.”

Anh nhún nút xuống thang máy, thấy Dạ Sắc không đứng bên mình, liền quay đầu tìm.

Anh vốn luôn khác người như vậy.

Dạ Sắc quả thực có chút lo lắng, nếu anh gặp phải Khương Bắc Vi gặp thần giết thần, liệu có thương tích đầy mình không.

Cô quyết tâm ra tay ngăn chặn khả năng này: “Bùi Bạch Mặc, mẹ em không thích người nói nhiều, thích yên tĩnh.”

Bùi Bạch Mặc gật đầu: “Không sao, bọn anh giao lưu trên giấy cũng được.”

Dạ Sắc: “...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Vạn Lý Trường Thành Từ Xương Người (2)

Đã rất lâu Dạ Sắc chưa về thăm nhà họ Tiêu.

Cô và Tiêu Hà không thân nhau như Tiêu Tử Quy và Khương Bắc Vi, phần nửa nguyên nhân là vì Tiêu Hà rất giống người cha đẻ lúc nào cũng đi phiêu bạt tứ phương của cô – Dạ Kinh.

Sau đó cô không thân thiện với Tiêu Hà, cũng giống như từ chối sự rời xa của Dạ Kinh.

Trước kia Khương Bắc Vi từng tìm cô đi bắt gian cùng, Dạ Sắc liền không do dự từ chối.

Việc này giống như hoạt động giải trí bên lề của Khương Bắc Vi vậy.

Tiêu Hà là một người đàn ông cực kì dịu dàng, có lúc kiên cường, lúc hài hước, lúc lại là người đàn ông nghiêm trang. Làm gì có gian mà bắt.

Ông đối xử với Khương Bắc Vi thế nào, Dạ Sắc thấy rất rõ ràng, nhưng Khương Bắc Vi vốn quen với việc sống tùy hứng với Tiêu Hà. Cũng may là trên đời này ngoài Dạ Kinh vẫn còn người đàn ông thứ hai chịu đựng được bà.

Trên đường đi, Bùi Bạch Mặc luôn im lặng, Dạ Sắc vừa quan sát bên ngoài, thỉnh thoảng lại liếc nhìn anh một cái.

Mặc dù hai người quen biết đã nhiều năm, nhưng mới yêu nhau có vài ngày.

Nếu đứng ở góc độ người xem, ngay cả Dạ Sắc cũng cảm thấy chuyện này rất khó hiểu.

Nhưng mỗi một mối tình, dường như đều có thể hình dung bằng hai chữ ‘khó hiểu’.

Còn chưa kịp hẹn hò, chưa nói chuyện yêu đương, sao đột nhiên Bùi Bạch Mặc lại muốn đi gặp phụ huynh?

Nghĩ đến hình ảnh Khương Bắc Vi khoanh tay lờm lờm, huyết thái dương của Dạ Sắc lại bắt đầu giật giật, cảm giác như sắp có chuyện chẳng lành.

Căn biệt thự lát ngói đứng im lìm nghiêm trang, ngoài sân là hai hàng thông chính tề trong sương sớm.

Ông Kiều đang quét sân, thấy Dạ Sắc đến, vui mừng chào đón: “Lâu lắm không thấy Dạ Sắc đến đây.” Ông lại nhìn Bùi Bạch Mặc sau lưng Dạ Sắc: “Vi này là?”

Dạ Sắc uốn lưỡi, cố nghĩ ra một đồng danh từ: “Sur thúc, thầy giáo, đồng nghiệp của cháu.”

Ông Kiều cười ‘ha ha’, ánh mắt mập mờ đảo qua lại giữa Dạ Sắc và Bùi Bạch Mặc: “Con nhóc này, đừng nói lung tung nữa, ông hiểu, đây là bạn trai cháu chứ gì!”

Dạ Sắc tiến lên, kéo kéo tay ông Kiều, lại nhìn Bùi Bạch Mặc, rồi trịnh trọng gật đầu với người đã nhìn cô lớn lên một cái.

Lúc này sắc mặt tối sầm của Bùi Bạch Mặc mới tan đi.

Sau khi cùng Dạ Sắc tiến vào phòng khách, anh bất chợt nhận ra, đáng vẻ (bị thương) này của mình, đáng lẽ vẫn nên ở căn nhà nhỏ kia dường thương thì hơn...

Đề nghị của Linser...

Bùi Bạch Mặc nhớ lại.

Có vẻ điểm yếu nhất của anh mấy năm nay là những lời nói của Linser. Dường như bất kì lời đề nghị nào của anh ta, dù có ngu ngốc đến cỡ nào đi chăng nữa, dù khi nói anh ta có lơ đãng đến mấy, thì cuối cùng anh vẫn sẽ làm theo những lời chỉ điểm ấy.

Giả sử như Linser nhắc đến chuyện gặp phụ huynh.

Lúc này, đúng là một thời cơ “tốt”.

Linser còn từng nói, trước mặt người nhà Dạ Sắc, phải dịu dàng, ngoan ngoãn... Bùi Bạch Mặc nhú mày, quy định này ở đâu ra không biết.

Khi Dạ Sắc vẫn còn nói chuyện phiếm ở sân với ông Kiều, Khương Bắc Vi đã ngồi nghiêm chỉnh đợi cô vào nhà.

Dạ Sắc vừa dẫn Bùi Bạch Mặc vào, liền có một chiếc ly thủy tinh bay về phía cô.

Dạ Sắc né theo bản năng, lùi về sau một bước, liền ngã vào ngực Bùi Bạch Mặc.

Dạ Sắc ngược mắt lên nhìn mặt Khương Bắc Vi.

Về mặt bà mày cong môi cười, nhưng ánh mắt lại cực kì lạnh lẽo, sắc bén.

“Chú Tiêu đâu mẹ?” Dáng vẻ này của Khương Bắc Vi có vẻ như đang muốn ra oai phủ đầu, Dạ Sắc đành phải hỏi dò một vấn đề vô hại khác.

Khương Bắc Vi sờ sờ bình hoa được bày trong phòng khách, không trả lời vấn đề của Dạ Sắc mà hỏi ngược lại cô: “Không định giới thiệu sao?”

Dạ Sắc còn chưa kịp lên tiếng, Bùi Bạch Mặc đã tiến lên, cánh tay không bị thương vòng qua ôm lấy vai cô: “Bác gái, bác khỏe chứ ? Cháu là bạn trai của Dạ Sắc, Bùi Bạch Mặc.”

Dạ Sắc chưa từng thấy Bùi Bạch Mặc khiêm nhường như thế bao giờ, dù đang đứng trước mặt Khương Bắc Vi, cô vẫn không kìm nổi nụ cười kinh ngạc.

“Bạn là trai ,hay là bạn trai?”

Dạ Sắc trừng Khương Bắc Vi một cái, nhưng vẫn để yên cho bà gây chuyện.

Đối diện với sự bất thiện của người phụ nữ lớn tuổi trước mặt, Bùi Bạch Mặc hướng một ánh mắt trấn an về phía Dạ Sắc, rồi trả lời Khương Bắc Vi: “Là bạn trai như bác thấy ạ.”

Khương Bắc Vi gật gật đầu, lần này trực tiếp chất vấn Bùi Bạch Mặc: “Tôi thấy ? Cậu cảm thấy tôi không đủ thân thiện? Thật xin lỗi, đây không phải là khuyết điểm của tôi, đó là tính cách.”

Hiếm khi Khương Bắc Vi tự giác như vậy, Dạ Sắc đưa tay ôm lấy tay trái của Bùi Bạch Mặc, bóp nhẹ hai lần.

Nụ cười của anh càng nở rộng hơn: “Cháu cũng nghĩ vậy.”

Khung cảnh này khác với tưởng tượng của Dạ Sắc rất nhiều.

Khương Bắc Vi hơi giật mình bởi khuôn mặt tươi cười của Bùi Bạch Mặc, lại quay sang hỏi Dạ Sắc. “Bình thường cậu ta vẫn cười như vậy? Nói chuyện với con, cậu ta cũng không biết nói lảng, hay nịnh nọt gì à?”

Trước mặt người trong cuộc, Dạ Sắc không biết nên đáp Khương Bắc Vi thế nào, cô thả tay Bùi Bạch Mặc ra, chui vào lòng Khương Bắc Vi: “Mẹ, Khương nữ sĩ, Tiêu phu nhân. Ngài thấy tốt thì dừng, đừng bắt nạt anh ấy.”

Khương Bắc Vi nhìn người đàn ông có vẻ ít nói kia, mắng Dạ Sắc một câu: “Chứ không phải cậu ta đang bắt nạt tôi à? Lăn vào phòng sách với chú Tiêu của cô đi, để tôi và người của cô khai thông tình cảm.”

Sau khi Dạ Sắc vào phòng sách, bầu không khí liền trở nên tẻ nhạt.

Khương Bắc Vi đưa mắt ra hiệu Bùi Bạch Mặc ngồi xuống, đợi anh làm xong mới hỏi: “Cậu thích Sắc Sắc ở chỗ nào?”

Trước mặt Bùi Bạch Mặc hiện lên khuôn mặt tươi cười của Dạ Sắc trước khi vào phòng sách lúc nãy, liền không do dự lên tiếng: “Cháu thích cô ấy vì cô ấy thích cháu.”

Khương Bắc Vi cười nhạo: “Năm tôi 21 tuổi, cũng đã từng nghe một lần rồi, về sau người đàn ông đó gặp được tình yêu đích thực , liền cao chạy xa bay theo mối tình đích thực ấy, vui không?”

Ánh mắt Bùi Bạch Mặc vẫn kiên định như cũ: “Xin lỗi, cháu không quen người bác gặp. Có vẻ bác không tin ánh mắt của Sắc Sắc, nhưng bác cứ yên tâm, người cô ấy gặp là cháu. Đến đây là ý của cháu, cháu và Sắc Sắc hẹn hò, dù bác có thấy ngứa mắt đi chăng nữa, cũng nên chuẩn bị tinh thần, cháu sẽ làm con rể bác cả đời, đại khái là không có khả năng thay người khác đâu.”

Đột nhiên Khương Bắc Vi thấy buồn cười, từ bỏ vấn đề này, tiếp tục hỏi: “Đã từng yêu đương mấy lần rồi?”

“Chưa lần nào.”

Khương Bắc Vi nói tiếp: “Nghĩa là không có kinh nghiệm xử lý cãi nhau, không có kinh nghiệm xử lý chiến tranh lạnh, không có kinh nghiệm an ủi, quan tâm người khác... Lại càng không có kĩ xảo hôn môi, cã...”

Bà ngừng một chút, quyết định vẫn không nên nói câu kia thì hơn, nửa câu cuối lên đến miệng rồi, bà lại nuốt xuống.

“Trong mắt bác, kinh nghiệm là quan trọng nhất? Xin lỗi, cháu không thể gạt bừa được.”

Về mặt văn Bùi Bạch Mặc trấn định y như giọng của anh, “Năm nay cháu 26 tuổi, không tính là già, rất xứng đôi với Sắc Sắc.

Về ngoài nhìn là thấy.

Còn bên trong, xin lỗi, mặc dù nghe có vẻ khoác lác, nhưng đây là sự thật. Cháu học ngành logic học, tâm lý học, là một tiến sĩ tâm lý. Về phần tính cách, vẫn xin lỗi bác, bác không thích tính cháu, nhưng đó lại là một trong những nguyên nhân khiến Sắc Sắc thích cháu.

Nếu bác chú ý đến gia thế, cháu xin lỗi tiếp, cháu ở một mình.

Liên quan đến chuyện yêu đương, cháu và Sắc Sắc đang yêu nhau. Mà dường như trước giờ không hề có luật nào quy định rằng người không có kinh nghiệm không được bàn chuyện yêu đương.

Có lẽ cháu biểu đạt không thỏa đáng lắm, cũng không phải vì phản bác bác đâu ạ, cháu cũng rất muốn được bác quý mến. Cháu không thể cam đoan quá nhiều, nhưng chắc chắn một điều, ở cạnh cháu, cô ấy có thể bình an vui vẻ.”

Bùi Bạch Mặc nói rất nhiều, lúc này Khương Bắc Vi mới phát hiện ra người đàn ông trẻ mà Dạ Sắc mang về rất thẳng thắn, đáng yêu.

Bà nhìn chăm chăm vào vết thương của Bùi Bạch Mặc, nhíu mày. “Đây chính là cái mà cậu gọi là bình an?”

Bùi Bạch Mặc gạt đầu: “Vâng, cháu vẫn còn sống tốt.”

Thằng nhóc này, lúc này đáng lẽ phải nói đây là ngoài ý muốn, rồi cam đoan chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra nữa chứ. Khương Bắc Vi lại bật cười.

Dạ Sắc, con bé này đúng là nhặt được bảo vật.

Dạ Sắc đối mặt với Tiêu Hà, bầu không khí hòa hợp hơn rất nhiều so với Bùi Bạch Mặc và Khương Bắc Vi ngồi đối mặt nhau.

“Lần này vận may của Tử Quy không tệ.”

Nét mặt đuôi mày Tiêu Hà đều thả lỏng, nổi sâu trong lòng cũng đã tan, Dạ Sắc nhìn cũng thấy thoải mái.

“Chờ đến lúc anh ấy sinh long hoạt hổ, nhất định phải trừng trị anh ấy. suýt nữa thì đào cả tim con ra rồi.”

Tiêu Hà xoa đầu Dạ Sắc: “Đúng, suýt nữa dọa chú bật cả lệ già ra.”

Hai người nhìn nhau cười.

Tiêu Hà bỏ gọng kính vàng đang đeo xuống, xoa bóp mi tâm, rồi lại đeo kính lên, thấy Dạ Sắc đang cau mày.

“Đừng lo lắng, trước giờ mẹ con đều đàn trận lớn, hòa lực nhỏ. Người con xem trọng, sao bà ấy có thể ra tay được.”

Về sau Khương Bắc Vi thả hai người về sớm thật.

Dạ Sắc rất tò mò, không biết anh và Khương Bắc Vi đã nói với nhau những gì, nhưng anh lại không chủ động nói với cô, cô cũng không muốn đi hỏi.

Tiêu Hà cũng nói với cô, bên bệnh viện tạm thời không tiện vào thăm, dặn hai người để mấy nữa rồi vào thăm sau, nên Dạ Sắc liền đưa Bùi Bạch Mặc về nhà luôn.

Mấy việc Linser bảo phải làm trước khi kết hôn, anh vẫn còn mấy việc chưa làm.

Lúc này ngoài cửa tràn ngập ánh nắng, có vẻ rất thích hợp để hẹn hò.

Dù chỉ là ở cùng nhau, nói chuyện phiếm, cũng có thể coi là tiếp xúc thân mật ngoài thời gian làm việc rồi.

Bùi Bạch Mặc nghĩ là làm, Dạ Sắc lái xe ra ngoại ô, dừng trước cửa biệt thự, anh liền lên tiếng giữ cô lại.

Dạ Sắc nhìn cả đường đi, cuối cùng lúc vào cửa không nhìn được nữa, lên tiếng hỏi: “Mẹ em bắt anh thề độc rồi à?”

Bùi Bạch Mặc chưa kịp trả lời, cửa phòng khách đã xuất hiện quả đầu bù xù của Linser, anh nói bằng giọng khàn khàn ngái ngủ: “Thề độc gì cơ? Cả đời phải ở chung với J cũng là một loại thề độc cực kì bí hiểm rồi.”

Giọng Bùi Bạch Mặc lạnh nhạt: “Giờ cậu đang ở nhà tôi đây, chú ý cách ăn nói của mình đi. Cảm ơn.”

“Linser, sao anh quay lại vậy?” Dạ Sắc đã quen với kiểu nói chuyện bất thường của hai người, cô cảm thấy tò mò vì sao Linser lại đến đây chơi hơn.

Linser ngáp, từ từ di chuyển: “Tôi muốn kết hôn, đang thiếu mất một hoa đồng, đến đây bắt một tên.”

Hoa đồng? Ở đây làm gì có trẻ con.

Dạ Sắc vẫn đang không hiểu, Linser đánh mắt về hướng Bùi Bạch Mặc, cô liền bật cười.

Người ngây thơ đến đơn thuần, nơi này đúng là có một bạn nhỏ Bùi ba tuổi có thể đi làm hoa đồng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.